

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Mødet torsdag den 7. september 2000 kl. 16.00

Dagsorden:

Forskellige forslag vedrørende dagsordenen

359/2000 Budgetforslag for Københavns Kommune for 2001

360/2000 Budgetforslag for H:S for 2001

Overborgmesteren (Jens Kramer Mikkelsen): Velkommen, mødet er åbnet ... (Uro på tilhørerpladserne) ... Jeg foreslår, at vi venter med at indlede mødet, til vi er færdige med det her, så vi venter lidt.

Mødet suspenderedes kl. 16.10

Mødet genoptoges kl. 16.13

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Hvis man vil overvære afviklingen af mødet her i god ro og orden, helt i pagt med de muligheder, der er for at overvære den type møder her i Borgerrepræsentationen, så vil jeg meget henstille, at man gør det, for hvis man ikke gør det, så bliver jeg nødt til at bede om, at man synger sine sange uden for dette rum.

Vi går i gang med mødet nu. Jeg har et par meddelelser. Mødet i aften drejer sig jo om førstebehandlingen af kommunens budgetforslag for 2001 og et budgetforslag for Hovedstadens Sygehusfællesskab. Der er til mødet udsendt en dagsorden med 2 punkter. Jeg vil foreslå, at de 2 punkter behandles under ét. Mødet i dag er reserveret til budgetforslaget og indlæg fra partiernes ordførere, og på mandag eftermiddag og aften fortsætter budgetdebatten med indlæg fra medlemmerne og eventuelle kommentarer fra borgmestrene.

Jeg skal gøre opmærksom på, at der på pladserne er omdelt en skrivelse med opfordring til medlemmerne om allerede i aften at indtegne sig på talerlisten for mødet på mandag. Listen vedrører budgetdebattens første runde, og jeg skal understrege, at manglende indtegnning på listen naturligvis ikke betyder, at det pågældende medlem ikke kan få ordet under debatunden mandag. De medlemmer, der ikke har indtegnet sig på listen, vil kunne få ordet efter de på talerlisten indtegnede. Talerlisten har alene til formål at forsøge at sikre en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af debatten mandag aften.

Som tidligere nævnt og i pagt med erfaringen fra sidste år så er pladsen her mindre velegnet til herfra stående at holde længere taler og indlæg i debatten, og derfor vil min

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

forelæggelse af budgetforslaget i dag på samme måde som de seneste år ske fra talerstolen.

Jeg skal høre, om der er bemærkninger til, at de 2 sager på dagsordenen, sag 359/2000 og sag 360/2000 behandles under ét? (*Ophold*). Det er der ikke. Så skal jeg høre, om der er bemærkninger i øvrigt til dagsordenen? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Så er dagsordenen godkendt.

Inden vi går videre, skal jeg for god ordens skyld oplyse, at når Sif Holst og Kaja Jacobsen her i aften har byttet plads, så er det ikke udtryk for et gruppeskift, men en midlertidig foranstaltning, der skal sikre, at rullende materiel kan bruges på behørig vis her i salen under afvikling af møderne.

Så vil jeg overlade pladsen til 2. næstformand.

1) BR 359/2000. Budgetforslag for Københavns Kommune for 2001

Indstilling om Københavns Kommunes budgetforslag for 2001 samt budgetoverslag for 2002-2004.

(Økonomiudvalget)

og

BR 360/2000. Budgetforslag for H:S for 2001

Indstilling om Budgetforslag for 2001 og flerårige budgetoverslag for Hovedstadens Sygehusfællesskab (H:S)

(Sundheds- og Omsorgsudvalget)

Sagerne behandlede under ét.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): København er ikke, hvad den har været. København er ved at blive det, den var engang. Det lyder sådan set lidt kringlet, men det giver faktisk god mening. København er ikke, hvad den har været. København er ved at blive det, byen var.

For godt en generation siden var København en foregangskommune både inden for skoleområdet og også inden for de fleste af de andre forvaltningsområder, social- og sundhedsområdet, det tekniske område og boligområdet.

Byens økonomi var velplejet, byens økonomi var stærk, og København var et nationalt samlingspunkt, som danskerne var glade for og stolte af. Når Rådhusklokkerne ringede klokken 12.00 på Kalundborg langbølger, ja, så glædede man sig i Løgstør, man glædede sig i Løgumkloster.

Efter det fulgte en periode, hvor det var vanskeligere at holde humøret oppe, og hvor vores by fik nogle skrammer i lakken.

Men siden midten af 90'erne så er København kommet på sikrere kurs, og byen er på mange måder ved at blive det, den var engang.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Vi har fået styr på vores økonomi, vi har fået styr på vores organisation, og vi er kommet i en position, hvor vi efter at være tvunget til en ikke særligt konstruktiv dag-til-dag-politik, nu kan tænke mere offensivt og nu selv kan være med til at sætte dagsordenen, lægge planer for fremtiden og have visioner ud over blot det næste halve års tid.

Så sent som i går kunne vi læse, at dobbelt så mange internationale virksomheder i forhold til for tre år siden nu overvejer at slå sig ned i vores område. Og i lørdags kunne vi læse, at flere og flere københavnere og danskere i det hele taget, er stolte af deres hovedstad.

Der er mange grunde til, at det er gået sådan. Blandt de væsentlige er, at mange års økonomisk påpasselighed har båret frugt. At fornyelsesprocesserne i vores store organisation har fået fodfæste og har vundet accept, og vi arbejder meget bevidst med personalepolitik og ledelsesudvikling, og ikke mindst at konjunkturerne er vendt.

Men det skyldes også, at vi har skabt en ny politisk ansvarlighed i denne forsamling. Det er i sandhedens time – i budgetvedtagelsens stund - denne ansvarlighed skal stå sin prøve. Jeg er ikke i tvivl om, at ansvarligheden vil være til stede, når vi i løbet af de kommende dage eller uger skal lave budget og vedtage budgettet for næste år her i salen.

Vi tager nu hul på en række budgettaler her i aften, som vil gøre os klogere på, hvad partierne, hvad ordførerne i Borgerrepræsentationen vil med København.

Det har været sagt, at budgetdebatten er et tomt ritual, en endeløs oplæsning af velkendte synspunkter, og det har sågar været fremme, at man skulle afblæse debatten. Det synes jeg er uretfærdigt.

Budgetdebatten er en af de få gange om året, hvor vi virkelig har mulighed for at løfte os over enkeltagerne, over teknikken og over den daglige politik.

Vi vil høre en række taler, som er nøje gennemtænkt af budgetordførerne, taler, som skal formidle partiernes vision om, hvad det er for en by og for nogle vilkår, borgerne skal have, og hvordan vi skal nå disse mål.

Derfor er budgetdebatten en vigtig årlig begivenhed, det er et barometer, der viser, om vi har politisk højtryk eller lavtryk, eller om barometeret bare viser foranderligt eller i værste fald ustadigt. Som sagt synes jeg, at barometeret i København er på vej mod smukt, og det mener jeg, vi skal udnytte.

Temaerne i udspillet til det kommende år står at læse på forsiden af budgetforslagets generelle bemærkninger. Der står:

1) "Service til byen", 2) "Dialog med byen".

Det er nødvendigt, at der ud over budgetforslagets kolonner af tal er en fællesnævner, en fælles tænkning og fælles begreber, ellers bliver budgetforslaget ren teknik og kalkulation, læg sammen, træk fra og dividér med laveste fællesnævner. Det sidste synes jeg, man skal prøve at tænke godt igennem, hvad det fører til resultatmæssigt.

Derfor skal de to temaer, service og dialog, ses i sammenhæng. De udmøntes i budgetforslaget, og de tjener til at formidle, hvad det er, der gemmer sig bag tallene.

Service til byen er det tema, der skal slå fast, at Københavns Kommunes fornemste opgave er at levere sine borgere en service, en service, der lever op til deres forventning, og som tilfredsstiller deres behov.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

En selvfølgelighed, vil nogen sige. Men det er det efter min mening ikke. Vi skal ikke langt tilbage, før den almindelige opfattelse både bag Rådhusets mure og hos borgerne var, at kommunen var myndigheden, den kontrollerende, den regulerende, den administrerende myndighed, og så leverede den de ydelser, man politisk og administrativt blev enige om, borgerne havde behov for og krav på i henhold til gældende love og paragraffer.

Vi formulerede et værdigrundlag i 1998, et værdigrundlag, der slår fast, at Københavns Kommune er en servicevirksomhed, og det er jo i virkeligheden ganske enkelt det at være en servicevirksomhed i forhold til borgerne, en offentlig servicevirksomhed, hvis opgave, og jeg citerer fra værdigrundlaget:

"At yde en service over for borgere og virksomheder, som gør det attraktivt at bosætte sig og investere i byen."

Vi skal i de kommende år sætte vores rolle som leverandør af service i fokus, vi skal arbejde bevidst med at levere ydelser til vores borgere, og vores borgere er jo kvalitetsbevidste og borgere, som ikke altid mener, vi er gearret til den nye virkelighed, som gælder.

Vi skal ikke bare konkurrere med andre om de ydelser, borgerne efterspørger, vi skal også levere dem, så borgerne kan vælge, vi skal give borgerne valget mellem at få ydelsen i butikken med den personlige og kvalificerede betjening eller selvbetjeningen i internettets supermarked, det supermarked der har åbent døgnet rundt.

Jeg er helt overbevist om, at vi skal gøre velfærd til borgerne til et kerne tema, jeg mener ikke kun mere velfærd og bedre service, jeg mener velfærd og service, som er tilpasset den enkelte borgers situation, behov og ønske.

Her synes jeg, at man kan se, at det andet tema, dialog med byen, hænger tæt sammen med det første, ja, de er måske to sider af samme mønt.

For det første er det gennem dialogen med byen og dens borgere, vi bliver i stand til at levere den service, borgerne efterspørger, i det omfang de forventer, og på den måde der passer dem bedst. Det er et gammelt og fortærsket udtryk, at man for at behandle folk ens er nødt til at behandle dem forskelligt. Det er sagt før, men det passer, og det skal vi holde os det for øje.

Vi kan kun levere god service, hvis vi til stadighed er i dialog med dem, der skal modtage den. Vi kan kun udvikle vores serviceydelser, hvis vi lytter til borgernes ønsker.

På den anden side kan dialogen sikre, at borgernes forventninger stemmes af med den politiske og økonomiske virkelighed, der udgør grundvilkårene for forhandlingerne her i forsamlingen. Dialogen kan sikre, at borgerne kender de vilkår, der ligger til grund for de politiske prioriteringer.

Men dialogen skal ikke alene være en dialog om service, den skal også være en dialog om, hvad det er for en by, vi skal have. Hvordan skal den være at bo i, hvordan skal den være at arbejde i, hvad skal byen rumme for, at den kan bevare sin tiltrækning, og hvordan skal den udvikles, så interesserne forenes i stedet for at brydes mod hinanden.

Hvor skal vi udvikle og hvor skal vi holde igen med at udvikle. Hvordan skal vi bevare København som en storby med menneskelige proportioner. Det skal vi diskutere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Og vi skal diskutere det på nye måder med gamle og nye partnere tæt på borgerne og tæt på udfordringerne.

Et af de emner, som vi allerede i år har taget hul på, er udviklingen af København som boligby. Jeg har sagt det før og vil gerne gentage det, boliger, boliger og boliger bliver et af de allerstørste temaer i de kommende års debat i København.

Det står klart, at nu hvor vi tænker offensivt, er boligpolitikken et af de emner, der trænger sig på. Vi har ikke en egentlig bolignød i København, sådan som vi havde det for årtier tilbage, men vi har en boligmasse, som ikke er tidssvarende sammensat, som ikke er hensigtsmæssigt sammensat. Halvdelen af vore boliger er på 1 og 2 værelser. Det er en boligmasse, som ikke er i stand til at fastholde, som ikke er i stand til at tiltrække de mange familier, der godt vil bo i byen, de familier, som ikke kan finde et sted at bo, hvor de kan have plads til familieliv og børn.

Det er jo ganske frustrerende, for alle undersøgelser viser, at rigtigt mange, ikke mindst mange unge, gerne vil bo i byen med dens mange tilbud og pulserende liv tæt på nogen af de store arbejdspladser.

Det er frustrerende, fordi store og attraktive arealer både på Havnen, i Ørestaden og ved Amager Strandpark er klar til boligbyggeri, men det er svært at få hul på dette byggeri.

Vi har allerede sat en diskussion i gang med afsæt i en helt ny boligpolitisk strategiplan. Den baserer sig på en grundidé, som jeg synes er sund og god, nemlig at løsningen af Københavns boligpolitiske udfordringer skal baseres på partnerskaber mellem alle de interessenter, der er på den brede scene, vi taler om.

Der er megen nytænkning i planen, i visionerne, i tankerne, og det spiller godt sammen med det meget spændende idéoplæg, der netop er udviklet for Nordhavnen, Sydhavnen og det meget værdifulde havnerum mellem Knippelsbro og Kastellet. Her kan jeg ikke lade være med at tilføje, at regeringen jo i dag har besluttet at sige ja til en storslået gave til nationen og til byen, og hvor det er min opfattelse, at vi i hovedstaden bør gøre vores til at virkeliggøre visionerne for at skabe meget, meget spændende projekter til både os selv og til vores efterkommere, noget der vil stå i flere århundreder, udnyttelsen af kronjuvelerne i havnen, i de centrale havneafsnit er en fælles stor opgave.

Kan vi realisere disse planer helt eller delvis, ja, så har vi bragt byen ind i en helt ny dimension for både bolig- og institutionsbyggeri, men også for finansiering og boligpolitiske samspil.

Planerne, som jeg netop nævnte, er til debat og sendt til høring, og jeg glæder mig til de diskussioner, vi skal have her i byen og her i salen, når vi skal prøve kræfter med at finde finansiering til meget store og spændende projekter.

Den 1. juli åbnede den faste forbindelse over Øresund. Det blev mere end åbningen af en bro og en tunnel, det blev et helt håndgribeligt bevis på, at nu er regionen forenet efter næsten 400 års adskillelse.

København og Malmø, Sjælland og Skåne har gradvis intensiveret samarbejdet i de seneste år, ikke bare på festival- og festtaleniveau, sådan som det nok var tilfældet i den første fase af samarbejdet. Nu taler vi om København og Malmø som ét byområde, vi taler om én region forstået på den måde, at der er en række fælles servicetilbud for regionens borgere, tilbud som gør det til et reelt valg, om man vil bo og arbejde i den nye

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

region. Det skal vi arbejde videre med, for den dynamik, der er udløst i den nye region, må ikke fordampe igen i barrierespørgsmål og bureaukratisk snæversyn.

På samme måde skal vi åbne os mod andre af Europas storbyer. Vi kan lære meget af hinanden på en række områder, både på det politiske og på det administrative plan. Vi har allerede fået stor inspiration til vores boligpolitik og til vores byudvikling i Amsterdam. Vi har lært om nye dialogformer af det, man gør i Berlin, og vi har lært markedsføring af det, man gør i Barcelona.

En af de store udfordringer i Europa er at vende den traditionelle fokus fra landbrugsproblemer og landbrugsordninger. Det er på tide, at Europa, det er på tide, at EU begynder at formulere sig, begynder at agere i forhold til de særlige udfordringer, der ligger i storbyudviklingen i Europa. Det er i storbyerne i Europa, de fleste mennesker bor. Den dagsorden skal vi i København være med til at sætte sammen med de andre store byer i Europa.

Et af de områder, hvor vi har lært af erfaringer i udlandet, ja det er spørgsmålet om bydelsstyre. Vi har jo selv et forsøg i gang i fire af Københavns bydele, men når vi har skullet vurdere forskellige løsningsmodeller, erfaringer og implementering, så har vi søgt inspiration i andre større byer i Europa.

Parallelt med vores budgetdebat skal vi høre københavnernes mening om bydelsstyre ved en vejledende folkeafstemning. Og Borgerrepræsentationen skal derefter beslutte, om eller hvordan vi skal nyorganisere os her i København.

Uanset hvad afgørelsen bliver med hensyn til bydelsstyre, så er det vedtaget, at københavnernes skal have lettere adgang til den kommunale service. Beslutningen var en af dem, man godt kunne ønske sig flere af, en næsten enig forsamling klar opbakning til oprettelsen af de ny servicecentre.

Med de nye servicecentre tror jeg, vi kan komme til at skabe en helt ny dimension i vores muligheder for at yde københavnernes en god og nærværende service.

Jeg tror, det er helt afgørende, at den enkelte borger vil opleve kommunen som en samlet enhed, hvor en let adgang, en hurtig og entydig sagsbehandling og muligheden for dialog er til stede, uanset af hvilken årsag borgeren ønsker kontakt med kommunen.

Indadtil tror jeg, at servicecentre vil virke udviklende og udfordrende for vores måde at møde borgerne på og for kvaliteten af vores serviceudbud, og jeg tror også for vores evne til at samarbejde på tværs af kommunen og skabe større gennemsigtighed i vores store organisation.

Jeg tror, at vi med de nye servicecentre kommer til at kunne flytte kommunens hoveddør helt ud blandt københavnernes, og dermed tror jeg, vi har taget et vigtigt skridt i udviklingen af den servicevirksomhed, vi ønsker os for København.

Fra 1997 og til nu er København rykket fra at være i top blandt den skattemæssigt dyreste del af landets kommuner til nu at ligge i den billigste tredjedel med en skatteprocent, der ligger under landsgennemsnittet.

Vi kan glæde os over på en række områder, at vores økonomiske basis nu er i orden. Vi skal efter min opfattelse konsekvent afdrage på vores alt for store gæld, ikke bare med de afdrag, vi har vedtaget, men også med andre gældsposter, og der tænker jeg naturligvis på både den menneskelige kapital, vores medarbejdere, jeg tænker på vores

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

bygninger, som ved gud mange steder fortjener en kærlig hånd, og jeg tænker på byens miljø.

Der er stadigvæk et stykke til, at vi med god samvittighed kan sige til vores børn, at de nok skal slippe for at afdrage på den gæld, som vi og vores forgængere har lavet, men det går den rigtige vej i disse år, og det er afgørende, at vi ikke ryster på hånden.

Vi klarer os nu på samme grundvilkår som landets øvrige kommuner, vi får ikke særbehandling, vi får ikke særvilkår, vi får ikke særlige ordninger i København.

Vi kan stadigvæk, som man kan se af budgettet, frigøre en pulje i det årlige budget til en særlig indsats, men det forudsætter, at vi holder fast i den stramme prioritering. Den indsats skal efter min mening ske på en række af vores centrale velfærdsområder.

Der er i budgetforslaget sat et trecifret millionbeløb af til dagpasningsområdet, vi får flere børn, der skal passes, og vi ved, at forældrene er pressede til det yderste, når der ikke er tilstrækkelige pasningstilbud. Vi skal have ventelisterne ned, vi skal have pasningsgarantien sikret.

Det er naturligvis uforsigtigt at sige, at ét område skal have en særlig opmærksomhed i de kommende budgetforhandlinger. Det gør jeg alligevel, fordi det er utroligt vigtigt at få givet dette område et løft, ikke bare for forældrene og børnene, men for hele byens trivsel. Det viste erfaringerne fra debatten igennem det sidste års tid. Vi skal have skabt bedre forhold på dette område både for de mange og for de få.

Også på skoleområdet skal vi satse. Det har vi allerede gjort, de sidste fire år har vi brugt over ¼ mia. kr. ekstra på skoleområdet for at bringe os tilbage til den rolle som foregangskommune, hovedstaden tidligere havde.

Vi bygger nye skoler, og ved hjælp af en meget konsekvent indsats sikrer vi rammerne og nye og forbedrede om vores børns skolegang. Det tror jeg er en af de vigtigste investeringer, vi overhovedet foretager.

Når vi taler om de unge, så må vi ikke glemme de handicappede børn og deres forældre, som har svære vilkår, der hviler et tungt ansvar på vore skuldre for at bedre netop denne gruppes vilkår, det gælder både på skoleområdet, og det gælder på institutionsområdet.

Antallet af ældre falder i København. Det giver anledning til en lang række overvejelser, det giver anledning til en række justeringer, men det giver også og skal give mulighed for et løft i servicen i forhold til vores ældre. Nogle af disse serviceløft koster penge, men vi ved også, at ikke alt handler om penge. Ved at bruge tid på at afdække de ældres ønsker og de ældres behov og forventninger så kan man dosere hjælp og service hensigtsmæssigt. Og ved at være bevidst om at sikre at de store skift i de ældres liv, for eksempel flytning, bliver håndteret med omsorg og med omtanke, ja så kan vi forhindre traumer, sygelighed, og hvad dertil hører. Jeg tror, det er afgørende, at vi får den enkelte ældre til at opleve, at vi tager hensyn til og respekterer hans eller hendes behov.

En ganske særlig indsats skal gøres på kræftområdet. Vi går foran og sikrer, at de forhold, vi hører om i medierne, bliver forbedret. Vi kan simpelt hen ikke være bekendt, at kræftsige i dette samfund ikke får den hjælp og støtte og de muligheder for behandling, de har brug for.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Også på dette område går jeg ind for valgmuligheder, men vi skal ikke tvinge patienter til at vælge udenlandsk behandling, fordi vores eget system ikke er godt nok.

Idrætten er igen kommet på dagsordenen i København og i Brønshøj. Det synes jeg er godt, temaerne er mange, men noget går igen, hver gang vi taler om idræt, de kommunale idrætsanlæg er i for dårlig stand, og der er for få af dem.

2. næstformand (**Bente Frøst**): Jeg må lige bede om at få lidt ro. Det er faktisk umuligt at høre, hvad der bliver sagt fra talerstolen, så jeg vil gerne bede om, at forsamlingen forholder sig i ro eller også går udenfor.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Nu ved jeg, at især kulturborgmesteren er meget optaget. Jeg starter forfra.

Idrætten er igen kommet på dagsordenen i København, og i Brønshøj ved jeg, Thustrup Hansen har udtalt sig til Lorry her i aften om et socialdemokratisk menageri for at sikre idrætsanlæg i København. Det glæder jeg mig til at se en revisionsmæssig analyse af, om det kan dokumenteres.

Temaerne på idrætsområdet er mange, men noget får igen hver gang, de kommunale idrætsanlæg er i en for dårlig stand, og der er for få af dem. Vi bruger mange penge på området i disse år, men alt, alt for mange af dem går til at reparere på fortidens synder. Det mener jeg er en uholdbar situation. Alle her i salen ved, hvor afgørende det er for byens borgere, at vi har de nødvendige faciliteter for at kunne dyrke idræt og sport i vores by. Jeg tror, at et løft på dette område også kræver, at vi er rede til at tænke i nye baner.

Et af omdrejningspunkterne kunne være, hvordan vi kan skabe bedre samarbejde mellem kommunen, idrætsforeningerne, erhvervslivet og andre interessenter, hvis vi skal løfte os op over det nuværende niveau. Men vi ved, at løftet på de gamle anlæg naturligvis koster ressourcer.

Endelig så tror jeg, det er helt afgørende, at vi tænker på, at når det kører lidt stærkere i København, som det gør i disse år, så skal vi sikre, at denne by også har plads til dem, det kniber for, de der er mest udsatte. Vi skal sikre, at vi ikke efterlader nogen på perronen, når toget kører. Det er afgørende, at vi er vidende om, at en sprudlende by kræver en kommune, der står parat for de svageste døgnet rundt.

Vi skal, Lars Hutters, udvikle velfærden i København. Jeg er overbevist om, at københavnernes vil velfærdssamfundet eller med andre ord, nyere ord, men meningen er den samme: dialogbaseret serviceudvikling med sikker kvalitet og udvikling af nye værktøjer til service, som det fremgår af hovedtemaet for budgettet sidste år, og det skal vi sikre, at det bliver mere end bare ord.

Derfor vil jeg konkret foreslå som et element, at vi allerede her i efteråret og i debatten de kommende uger prøver ideen af om at nedsætte et borgerpanel, som overordnet skal bidrage til at vurdere den service, kommunen yder, de prioriteringer, vi foretager, og som skal opfange de signaler, der kommer fra både brugere, borgere og medarbejdere i vores serviceområder, og som markedet ikke kan klare alene. Det er jeg overbevist om, at Martin Geertsen er meget enig med mig i, at der skal andre ting ind end

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

markedet til at fange de signaler, der nu engang er for, hvilke ydelser borgerne ønsker at efterspørge ...

2. næstformand (**Bente Frøst**): Det var direkte tale, hr. overborgmester.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det var et forsøg på ikke at lave direkte tale, men det var et forsøg på at gøre debatten lidt mere spændende, kan man sige.

Vi har allerede på mange områder, man bliver lidt varmere i takt med, at man kommer igennem de mange sider, vi har allerede brugerbestyrelser på en række områder. Vi har indført og er på vej med kundevalgsordninger osv. De områder, som brugerbestyrelserne har, de er først og fremmest at være med til at styre og udvikle den enkelte institution. Vi har ældreråd, vi har handicapråd, vi har andre brugerråd, som alle arbejder institutionsvis og sektorvis. Det arbejde er særdeles værdifuldt, det skal vi respektere. Den ordning, som jeg håber, vi kan finde frem til, skal vi naturligvis koordinere med alle disse gode kræfter.

Jeg synes, det kunne være spændende at have en gruppe, som kan bruges som sparingspartnere, som kan holde troldspejlet op for os, når de synes, vi har brug for det, og som kan være borgernes talerør, når vi mere overordnet skal udvikle vores serviceydelser.

Jeg tror, at et borgerpanel kunne bidrage til at give en ny mulighed for at høre københavnernes syn på serviceudvikling, og det kan være en vigtig gruppe, når borgere og brugere skal have forståelse for de præmisser, der ligger til grund for prioriteringerne.

Om det panel, hvis vi bliver enige om det, skal vælge en talsmand eller en formand, en serviceombudsmand, om man vil, det synes jeg, vi må se på i de kommende drøftelser. Men det kunne være en idé, der absolut var en mulighed.

Som jeg har slået fast flere gange, så er vi nu kommet i København i en ny situation, vi er kommet i den lidt mere lykkelige situation, at det ikke længere er budgettet, der styrer vores handlinger, men vores beslutninger, der styrer budgettet.

Det giver en ny mulighed, det giver en ny frihed, men det giver også en ny forpligtelse.

Nu skal vi så i gang med budgetdebatten og med at finde flertal for det kommende års budget, og et budget skal vi nok få der inden midten af oktober måned. Men ligegyldigt hvordan og hvad indholdet er, er det naturligvis ikke. Det her er som sagt en tid, hvor de politiske ønsker og de økonomiske realiteter vejes af mod hinanden. Jeg synes, at det er vigtigt, at vi får vedtaget et budget, som med udgangspunkt i en ny og forbedret økonomisk situation styrker de vitale servicetilbud, som giver københavnere i alle aldre en god dagligdag.

Så synes jeg, at det er vigtigt at holde fast i den formulering, som vi bl.a. også har skrevet i vores kommunikationspolitik, nemlig:

”Vi gør, hvad vi siger, og vi er klar til at lade os måle på det”.

Jeg ser frem til den kommende tids drøftelser og forhandlinger om budgettet for 2001, og hvad dertil hører, fordi budgettet naturligvis ofte fører til debat om andre ting end det, der snævert set fremgår af budgettet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Jeg vil gerne indbyde alle partier til en drøftelse om grundlaget for de nærmeste års virksomhed, og jeg håber, at vi bliver i stand til at finde en bred løsning.

Lars Engberg (A): Nøjagtig et halvt år inde i det nye årtusinde åbnede Øresundsforbindelsen. Det er næsten symbolsk, at det nye årtusinde begynder med en begivenhed, hvis perspektiver vi nok næppe kan overskue, og hvis betydning for København og københavnere vil række århundreder frem.

Billedet er brugt før, men det bliver ikke mindre rigtigt af den grund: Fra at have været en stor by i udkanten af et lille land, så er København nu midtpunktet i en stor region med over 3 mio. mennesker.

Det er helt utroligt, hvad gode trafik- og samfærdselsmidler kan gøre. Vi ved det jo fra andre steder og andre lande, vi ved, at alle de store byer i Europa er dannet og har vokset sig store, netop fordi de lå ved en vigtig samfærdselsåre. Sådan har København jo også oprindeligt udviklet sig fra at være den lille fiskerby ved Øresund, der forsynede hovedstaden Roskilde med fisk og andre varer, til at vokse sig stor og betydningsfuld, netop på grund af sin beliggenhed ved Øresund.

I Europa taler man om, at udviklingen i fremtiden sker i regioner, snarere end i lande. Øresundsområdet er et levende eksempel på en region, som på tværs af landegrænser har udviklingen foran sig.

Pludselig kan vi nu blande os med de store. Pludselig synes konkurrencen og småkævet med Århus og jyderne at være af underordnet betydning.

Pludselig kan vi se København/Malmø som Østersøens største bysamfund, der som en magnet trækker arbejdspladser, indbyggere, turister og andet godtfolk til sig.

Pludselig kan vi se, at der er realiteter bag de mange visioner om København som den foretrukne lokalisering for internationale investeringer i det nordlige Europa.

Lad bare jyderne beholde den fremstillingsindustri, de tog fra os op gennem 70'erne og 80'erne, den bor alligevel kun i Jylland en kort periode på vej til Portugal, Polen eller Kina. I København vil vi få de arbejdspladser, som der er fremtid i, inden for erhvervsområder, som er vækstbetonede, og som trækker yderligere arbejdspladser til.

Der er mange svenskere i de københavnske gader for tiden, det har vi alle bemærket. End ikke statens formentlig ubevidste chikane af samfærdslen via de høje trafikafgifter har formået at forhindre en øget samfærdsel på tværs af Sundet. Og så har vi endda kun set begyndelsen.

Vi bliver én region, ikke ens på begge sider af Sundet, men vi vil stille og roligt smelte sammen til en region med fælles arbejdsmarked, fælles trafiksystem, fælles detailhandelsmarked og fælles udbud af kulturelle tilbud. Det vil tage nogle år, men det vil komme.

Og måske er der yderligere perspektiver i retning af fællesskab om de mere specialiserede, videregående uddannelser og de specialiserede hospitalsydelser.

København vil blive centrum i den udvikling, og det er en udvikling, vi alle vil få gavn af, og som vi ikke skal modarbejde, men tværtimod hjælpe på vej og sætte i gang, så den også rettes ind på den vej, der sikrer miljømæssigt forsvarlige og økonomisk acceptable forhold.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Første skridt er taget med Øresundsforbindelsen. De følgende skridt er på vej. København kan som kommune hæmme eller fremme udviklingen, og vi skal naturligvis fremme den. Der er andre aktører i den udvikling end Københavns kommune, der er de to stater, Danmark og Sverige, og der er de andre kommuner både på denne og på den anden side af Sundet. Men Københavns kommune er ikke uvæsentlig, men snarere et meget vigtigt omdrejningspunkt, som det ikke kan lade sig gøre at køre uden om.

Derfor er vores beslutninger her i forsamlingen af stor betydning, også ved de forestående budgetforhandlinger.

Hvad skal vi så gøre som kommune i det store spil. Ja, vi skal naturligvis sørge for, at de virksomheder, der vil placere arbejdspladser i Københavnsområdet, får mulighed for det.

Vi skal sikre, at de mennesker, der bor eller gerne vil bo her også har lyst og mulighed for det. Det er i det perspektiv, vi skal se vores indsats som kommunalpolitikere.

Hvad er det, der får folk til at vælge at bo i København, lad mig nævne fire forhold.

For det første: Ud over at gode jobmuligheder naturligvis er altafgørende for, hvor man vælger at bosætte sig, så drejer det sig først og sidst om, at folk skal kunne finde en passende bolig, og det kan alt for mange ikke i dag. Nok oplever vi et stigende befolkningstal, vi oplever et stigende børnetal og pres på vuggestuer, børnehaver og skoler, og det er selvfølgelig udtryk for, at flere børnefamilier end tidligere vælger at bo i København.

Men det er stadig væk det mest almindelige, at unge studerende, når de bliver færdig med uddannelsen og stifter familie, vælger at flytte ud af byen, bl.a. fordi vi ikke i København kan tilbyde gode nok boliger. Vi har for mange små lejligheder, alt for mange. Selv om vi selvfølgelig skal have en god portion 1- og 2-værelses lejligheder bl.a. af hensyn til de studerende, så er der alt for mange små boliger, når de jo faktisk udgør halvdelen af vores samlede boligmasse.

Det er noget vi tager fat på i byfornyelsen, og her ved jeg at vandene skilles i denne forsamling. Det er klart socialdemokratiets politik, at vi skal benytte enhver rimelig anledning til at sammenlægge små lejligheder til lejligheder af en fornuftig størrelse.

Det er også en politik, vi skal forfølge ved nybyggeri. Bortset fra egentlige ungdomsboliger, så har vi ikke brug for flere små lejligheder. Det skal vi stædigt holde fast på i vores boligpolitik.

Vi skal også sørge for et mere varieret udbud af boliger. Vi var nogle, der på økonomiudvalgets studietur til Amsterdam så nye boligområder, som både faldt ind i den almindelige forestilling om, hvordan Amsterdam skal se ud, og som samtidig var gode kvalitetsboliger af familiestørrelse og med varieret ejerform, så der ikke bliver dannet rigmandsghettoer eller andre ghettoer, men kvarterer, hvor unge og gamle, familier og singler, rige og mindrebemidlede bor dør om dør.

Det kan være fristende som kommunalpolitiker at gå efter de kortsigtede gevinster, det har vi nok alle sammen mest lyst til i virkeligheden. Gevinster på det boligpolitiske område viser sig først om mange år, måske længe efter vi alle er holdt op herinde. Men vi skal alligevel holde fast i strategien, vi skal ikke vige tilbage, fordi vi ikke selv kommer til at høste resultatet af en fornuftig boligpolitik.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Gode boliger i tilstrækkelig mængde gør det ikke alene. Vi skal også som kommune give borgerne en kvalitetsbetonet og tilstrækkelig service.

Det drejer sig om vuggestue- og børnehavepladser med veluddannet personale og gode udenomsfaciliteter. Det drejer sig om pasningsgaranti, som vi nu har haft i nogle år, men som kræver en stadig indsats, hvis vi skal bevare den. Det drejer sig naturligvis også om skoleudbygningen, men også om en forbedret vedligeholdelse, hvor måske netop skolerne springer i øjnene på grund af mange års forsømmelser, påtvunget os af en dårlig økonomi.

På alle disse områder er vi i gang og i god gænge. Vi har investeret enorme beløb i daginstitutioner og skoler de senere år. Det kan vi være stolte af, ikke fordi der er uenighed eller tvivl om, at vi skal foretage disse investeringer, men stolte, fordi vi ved en ihærdig indsats har formået at skabe en økonomi, som mestrer disse investeringer.

Idrætsområdet skal ikke glemmes, tværtimod. På masser af områder kan vi i København være godt tilfredse med vores tilbud, men ikke på idrætsområdet. Det er veldokumenteret, at når det drejer sig om idrætsfaciliteter, så er vi i København langt bagefter. Det siger sig selv, at netop børnefamilier er stærkt interesserede i, at deres børn har gode tilbud. Det er et af de forhold, der afgør folks bopæl.

Forudsætningen er også de demografiske tilpasninger, som vi har foretaget. Vi har jo vitterligt foretaget kolossale omprioriteringer af vores budget de senere år, de har også været nødvendige, hvordan skulle vi ellers få råd til at bygge børnehaver og skoler i det gudsforgåede tempo, vi faktisk har præsteret for at holde trit med det stigende antal børn og unge.

Vi bliver nødt til at se realiteterne i øjnene, herunder de demografiske realiteter. De demografisk betingede omprioriteringer er kommet for at blive, og det ansvar regner jeg med, at alle partiers ordførere vil påtage sig, ikke kun i ordførertalerne, men i konsekvente handlinger under budgetforhandlingerne, også når vi taler om plejeboliger.

Folk opfatter helt klart en god kommunal service som en af grundene til at blive boende eller flytte til byen. Men hvad med skatten, betyder den ikke også noget. Jo, det gør den utvivlsomt, men i en situation, hvor København på det nærmeste har status af en lavskattekommune, er det relevant at stille spørgsmålet, om folks præferencer i alle tilfælde går ud på at slippe så billigt som muligt i skat. Andre afgifter, f.eks. takster til vuggestuer, el, vand osv. har vel også betydning.

Men dertil kommer, at det gælder om for os at finde frem til balancen mellem, hvad folk synes det er rimeligt at betale i skat og deres forventninger til kvaliteten af den kommunale service. Og det kan ikke nytte noget, som SF's ordfører har været ude med allerede, at man både vil have serviceforbedringer og nul skattestigninger. Tingene skal hænge sammen, også for SF. Men det ville selvfølgelig være noget af en nyhed, hvis SF præsterede et budgetoplæg, som hænger sammen økonomisk.

Vigtigt er det i hvert fald, at vi ikke forringer, men fastholder og udbygger den service, vi tilbyder kommunens borgere på institutionerne såvel som i de nye servicecentre.

Vi taler ikke så meget længere om miljøet i vores by. Måske fordi det vitterligt er blevet bedre de senere år: de forskellige indsatser fra stat og kommune for at nedbringe forureningen virker jo, der er mindre bly i luften, mindre svovldioxid osv. Men fordi vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

ikke taler så meget om det længere, skal man ikke tage fejl og tro, at folk er ligeglade med miljøet.

Et godt miljø i snæver betydning som ren luft, gode arbejdsmiljøforhold, gode levestandarder osv. er afgjort noget, der lægges vægt på ved valg af bopæl. De meget forurenende virksomheder har vi ikke mange af i København længere, og København er vel heller ikke det mest oplagte sted at have sådanne virksomheder.

Sammenlignet med mange andre europæiske storbyer er København en ren by, og det skal den blive ved med at være, det har også meget med trafikken at gøre. Det kan godt være vi i socialdemokratiet har haft svært ved at forklare vores trafikpolitik, det behøver nu ikke kun at være vores skyld.

Men faktisk er p-ordningen et udslag af, at vi vil gøre noget ved, at der bliver flere og flere biler. Og hvilke andre realistiske alternativer har andre partier, spørgsmålstegn. P-ordningen er god nok som ordening, og den vil blive en succes, når forvaltningen og ikke mindst den ansvarlige borgmester får styr på sin del af opgaven.

Det skal selvfølgelig følges op af gode kollektive trafikmuligheder. Vi er ved at få en metro som næsten alle andre storbyer, og selvfølgelig skal så meget trafik som muligt ned under jorden. Men også S-tog og busser kan vi være bekendt sammenlignet med andre storbyer, og billetpriserne er ikke afskrækkende.

Med en situation, hvor p-ordningen fungerer, hvor det kollektive trafiksystem kører, så flest muligt tager tog eller busser til og fra arbejdet, så vil vi få et miljø i byen, som yderligere vil være en attraktion, som stiller København godt i den internationale konkurrence.

Det fjerde og sidste, jeg vil nævne som vigtigt for, hvad vi som kommunalpolitikere kan og bør gøre, stillet over for de udfordringer, som Øresundsforbindelsen og dens muligheder giver os, er noget, som jeg lidt udefineret vil kalde storbycharmen.

København har storbycharme. Turisterne siger det, sågar vores landsmænd siger det, dem uden for København, og vi siger det også selv, os der bor i storbyen og næsten ikke kan komme til at bo tæt nok på Rådhuspladsen og Kgs. Nytorv.

Landsbyer har deres charme, den åbne himmel, den friske vind, den store udsigt, alt det har sin charme. Men vi, der har valgt at bo i København, lægger vægt på andre ting. Vi lægger vægt på de mange tilbud inden for kultur, inden for butikker og cafeer. Vi foretrækker parkernes mere intime og friserede landlighed. Vi falder i svime, når en renoveret plads skaber smukke byrum og stemningsfulde åndehuller. Vi der bor i storbyen kan lide det pulserende liv.

Vi skal som kommunalpolitikere ikke forsøge at efterligne provinsen. Dels er det ikke det københavnerne efterspørger, dels vil vi aldrig nogen sinde klare os i den konkurrence. Vi kan aldrig blive ligeså provinsielle og landsbyagtige som provinsen og landsbyerne selv.

Vi skal lade være med at tro, at københavnerne kun er københavnerne, fordi de ikke har andre muligheder og er tvunget til at være her. Københavnerne bor her, fordi de foretrækker at bo i byen, de har truffet et valg. De har nogle præferencer, og dem skal vi naturligvis imødekomme.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Vi skal ikke tro, at vi nødvendigvis opfylder københavnernes hedeste ønsker ved at bygge lavt og med langt mellem husene. Københavnerne foretrækker tæt bebyggelse, det er jo det der gør storbyen.

Vi skal heller ikke tro, at københavnernes foretrækker tomme gader, det gør de ikke, der skal være liv også på gaden. Alt har selvfølgelig en grænse, både husenes højde og trafikdens tæthed. Men vi skal bare, det jeg vil sige er, vi skal bare ikke efterligne provinsen, for det ønsker københavnernes ikke.

Så vi skal forsætte renoveringen af pladserne, vi skal naturligvis sige ja til et nyt operahus og sørge for, at planlægningen i denne som i andre sager er uhyre effektiv og kundevenlig, hvad enten det er Mærsk McKinney Møller eller andre borgere, der er kunder. Vi skal udnytte de pragtfulde grunde langs med havnen til gode boliger, også for menigmand. Vi skal skabe små åndehuller midt i storbyen, men fastholde metropolen.

Det er storbycharmen, der tiltaler os, der bor her, og det tiltaler dem, der gerne vil bo i storbyen. Det er måske vores væsentligste fortrin, når vi skal forudse udviklingen fremover i lyset af Øresundsbroens muligheder.

Det er alt dette, budgettet handler om, eller i hvert fald også handler om. Hvor vil vi hen, hvilken udvikling forudser vi og ønsker vi, hvad bør vi gøre, ikke i morgen eller næste måned eller for den sags skyld til næste år, men over en lang horisont. Det bør være styrende for de budgetforhandlinger, der er umiddelbart forestående. Det er jeg egentlig også overbevist om, at alle partier erkender.

Vi har nu haft to brede budgetforlig, som har omfattet, ud over Socialdemokratiet, de fleste borgerlige partier her i forsamlingen.

Jeg sagde sidste år, men jeg vil gerne gentage i år: vi har i Socialdemokratiet været meget godt tilfredse med budgetforligene. De har givet stabilitet og beslutningsdygtighed på et tidspunkt, hvor byen udvikler sig og er i fremdrift.

I socialdemokratiet vil vi i de kommende forhandlinger gå efter endnu et bredt forlig. Byens udvikling fortjener, at der står mange mandater bag udviklingen i det kommende år.

Med det udgangspunkt ser jeg frem til at deltage i forhandlinger med mange af jer i de kommende uger.

2. næstformand (**Bente Frost**): : Tak til Lars Engberg. Lars Hutters må ikke komme med kommentarer i salen. Det ved han også godt.

Borgmester **Søren Pind**: Min tale indledes med en beretning, en beretning fra det virkelige liv, en beretning om min bedstefader. Den dag kom, hvor også han måtte give efter for livets skygge, hans 85-årige liv blev, som det sker for så mange andre, tilendebragt på et plejehjem og et hospital. Tre måneder tog det.

Bedstefader var en stiltfærdig mand, ikke så høj, rundrygget, med sølvhvidt hår og glad for sin familie. Han forkælede af princip sine børnebørn, men var sparsommelig om sin egen person. Hele sit liv svarede han enhver sit, og han efterlod min mormor nok til, at hun klarer sig.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Parcellist var den lidt mærkelige titel, han bar i kommunens fortegnelse over ejendomme, hans hele liv foregik på den lille parcel, hvor dyrene blev passet, jorden dyrket og haven holdt. Altid stod han op med hønsene klokken fem, lige så sikkert sov han til middag klokken et, en time med en helt særlig stilhed. På slaget otte, efter TV-avisen, gik han til ro.

Tre måneder på en 3-sengs stue anbragte man den gamle mand, der hele sit liv stod op med solen, nød stilheden og gik til ro ved tusmørke. Tre måneder på en 3-sengs stue ved siden af en sindsforvirret mand, der hvert tredje minut hele døgnet skreg, skreg uforståelige lyde ud i rummet. Hans konstante, tilbagevendende skrig fyldte bedstefaders sidste dage.

Det var som Jens Vejmands bræt, hvad man undte ham. Jeg tror, hans spørgsmål om, hvad helvedet var, blev besvaret, inden han fik lov til at sove ind. Mærkeligt for mig og mærkeligt for alle de, der kendte ham, at netop han skulle havne netop dér.

Som man kan høre på historien, er den ikke fra hovedstaden, her er tingene jo helt anderledes, eller er de, det vil jeg bruge de næste minutter til at drøfte. Jeg vil koncentrere mig om situationen for vores syge, vore børn, vore forældre og vore ældre. Og lad det være sagt straks, ikke alt er forfærdende, uhumskt eller middelalderligt, men meget kan gøres bedre. Og mere kan gøres anderledes, om blot vi bruger tid på at sætte os selv i samme situationer som dem, vi præsenteres for.

Venstre vil stille mod en kontrakt med vore borgere på de fire udvalgte områder, en kontrakt med de syge, en kontrakt med børnene, en kontrakt med forældrene og endelig en kontrakt med vore ældre. En kontrakt med København.

Fundamentet for Venstres kontrakt med København er en fornuftig økonomisk politik, som bl.a. andet indebærer, at skatten holdes i ro, og at takten i gældsafviklingen fastholdes.

Den 20. august kunne man på forsiden af Berlingske Tidende læse, at ni ud af ti danskere er tilfredse med sundhedssystemet, dermed er vi ifølge Berlingske Tidende det land i Europa, hvor tilfredsheden er størst.

Desværre i forhold til indholdet er det min opfattelse, at de, der svarer i undersøgelsen, sent eller sjældent kommer i kontakt med sundhedssystemet. Det er kun de syge, der tilsidesættes, ydmyges og klientgøres, man har kort og godt spurgt de forkerte.

Tilmed viser det sig, at undersøgelsen stammer fra maj 1997 med tal, der er indhentet helt tilbage i 1993. Jeg tror roligt, man kan sige, at der er sket ting og sager siden.

Personligt havde min hustru og jeg en række oplevelser i vinter, som var særdeles ubehagelige. Et hospital, der i løbet af 24 timer nåede at bryde fem løfter, et hospital, hvor den ene hånd ikke vidste, hvad den anden gjorde, et hospital, hvor min hustru blev bedt om at møde fastende om morgenen med sigte på operation om formiddagen, og hvor operationen først blev gennemført klokken tre om natten. 30 timer uden vådt eller tørt.

Denne sal kender også personligt til eksempler på lægesjusk og forfærdende indstilling til service. En af Borgerrepræsentationens egne - en af os - er et eksempel. Patientklagenævnet har afgjort, at der for Martin Geertsen vedkommende var tale om gravevende fejl i behandlingen. Under sit hospitalsophold måtte han lide den tort at blive

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

nægtet hjælp til så basal en ting som opkast. Hans badekåbe blev brugt under skældud fra sygeplejerskens side til at tørre opkast op og dernæst beordret genbrugt.

Er det et moderne velfærdssamfund værdigt, er det det system, som man vil ud og forsvare, og vil man nu påstå, at det blot er tilfældige eksempler. Man kan prøve, men til forskel fra så mange, ja så er dette personligt oplevede eksempler på, at sundhedssystemet har glemt den basale kærlighed og pleje. Vi er blevet til svin på et slagteri, dokumenter på et dommerkontor, fabriksvarer på en fabrik, alt det sundhedssystemet påstår ikke at være.

Det er ikke problemer, der blot løses uden videre, det er nemlig et spørgsmål om mentalitet, og det lægger de nuværende rammer i sundhedsvæsenet ikke op til at ændre. Her finder vi første punkt i Venstres kontrakt med København.

Vort egentlige ønske er en omlægning af HS-systemet, så vi gør vore borgere til kunder, ikke klienter på linje med den øvrige udvikling i den omstilling, vi for langsomt, men dog er ved at gennemføre i København. Det vil sige, at vi får gjort kommunen, eller helt præcist HS, uafhængig af ejerskabet til hospitalerne, at vi når den udvikling et skridt nærmere, hvor patienter på hospitaler kan stille krav som ethvert andet sted, hvor man er kunde, og får det vigtigste redskab i hænderne i relation til serviceforbedringer, at man kan gå et andet sted hen, hvis man er utilfreds.

I den forbindelse maner det til eftertanke, at ud af HS' budget på 9 mia. kr. er blot 2 pct. udlagt til brug i andre institutioner end dem, HS selv er ejer af. Det virker ikke fremmede for den sunde kappestrid, der kunne sørge for bedre og mere effektiv service.

Venstre ønsker en behandlingsgaranti på alle sygdomme og en fri mulighed for den enkelte til at få foretaget sin behandling på et offentligt eller et privat hospital. Venstre ønsker at foretage frie udbud på alle behandlinger, Venstre ønsker kort og godt at få planøkonomien fjernet fra sundhedssektoren.

De ekstra midler, der bevilges hertil, skal ses som led i en sådan omstilling. Vi når ikke disse mål i dag, men konkret forestiller VKR sig et anseeligt millionbeløb sat ind mod særlige sygdomme, f.eks. kræft, hvor betingelsen for udbetalingen fra Københavns Kommune er et frit afholdt udbud mellem alle inden- og udenlandske hospitaler, der har lyst til at være med.

Samtidig bør der på alle hospitaler udstedes kontrakter til patienten, hvori hospitalet tilkendegiver, hvilken service og hvilken behandling man kan forvente. Efter behandlingens afslutning bør det undersøges hos patienten, om hospitalet har levet op til kontrakten.

København er til gengæld ved at komme i front, hvad angår børnepasning. Ikke mindst VKR's pres på systemet for at give børneforældre mulighed for at kunne ansætte en pige i huset har været en succes.

Vi er glade for, at Socialdemokratiet i denne sag har lyttet, og at resultaterne nu begynder at vise sig. 97 pct. af de forældre, der har denne ordning, er tilfredse eller meget tilfredse. Det kan vist siges at være en succes, en bekræftelse af, at fleksibilitet og indflydelse er, hvad moderne børneforældre nærer ønske om. Derfor kan det undre, at beløbet i 2001 til disse foreteelser blot er 5 mill. kr. mod 12 mill. kr. i fjor.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Hvad er gået igennem overborgmesteren og hans partis hoved, da man planlagde dette, vi vil langt videre. Også her vil Venstre lave en kontrakt, en kontrakt med forældrene i København. Vi har i dag blot tre private børnepasningsinstitutioner og i nærheden af 1.000 offentlige. Lad os dog få frihed til forskellighed. Lad os som forvaltere af borgernes offentlige interesser sørge for, at forældre får så frie valgmuligheder som overhovedet muligt.

I Sovjetunionens tid producerede man sko, mange sko, sko pr. årgang, som alle havde den samme skostørrelse, og så var det bare ærgerligt, hvis årets valgte produktionsstørrelse ikke passede til foden.

Her i København skal vi på børnepasningsområdet producere hele sortimentet, alle skostørrelser skal kunne vælges. For foden er vigtigere end fodtøjet, afkommet vigtigere end anstalten, forældrene vigtigere end fagforeningerne.

Lad os lade forældrene definere, hvilket serviceniveau de ønsker fra institutionerne. Lad os fylde den store farvepalet i den fantastiske by, København kunne blive, hvis vi holder fast i den politiske udvikling, der har præget os de sidste år. Lad os give plads til alle farver, private og offentlige, og forældrene den afgørende indflydelse på deres børns hverdag.

Her bør indgås en kontrakt mellem institutionen og de enkelte forældre, hvor det serviceniveau, der er besluttet, præciseres og præsenteres. Hvert år bør der ske en evaluering af, om kontrakten har været overholdt.

VKR vil i næste uge fremsætte finansierede forslag, der vil gøre hverdagen friere og bedre for denne bys forældre og for denne bys børn og skaffe pasning til nogle, der stadig ikke er omfattet af den såkaldte pasningsgaranti.

Et af Københavns smertensbørn er fortsat vore skoler. Vedligeholdelsesstandarder er stadig ikke god nok. Selv om overborgmesteren bryster sig af, at de ikke længere hverken ligner Østberlin eller har muren indtegnet i geografi- og historiebøgerne, så er der trods alt gået 10 år siden muren faldt. Mange skoler har ikke i denne tid været ordentligt vedligeholdt eller renoveret, det bærer de tydeligt præg af.

Vi forestiller os en kraftanstrengelse gjort, der kan løfte kommunens skoler fremad og op på linje med den udvikling, der præger resten af byen. Det skal være slut med dårlig vedligeholdelse og nærmest skræmmende lokaler, der giver både børn og forældre et kulturchok, og Venstre vil gerne også her lave en kontrakt med børnene og deres forældre herom. VKR vil fremlægge forslag om væsentlige investeringer på dette område.

En anden central debat, Venstre mener bør rejses i Københavns Kommune, er spørgsmålet om kvaliteten og ikke mindst offentlighedens kendskab til kvaliteten af den københavnske folkeskole. I den forbindelse er der grund til at glæde sig over, at de mindste klassers timetal er blevet forøget, det er nemlig her, den vigtigste indlæring foregår.

Vi bør på dette område overveje, hvilke instrumenter der kan gøre den københavnske folkeskole mere åben for de forældre, der vælger at sende deres børn hertil. Vi skylder de københavnske børn og deres forældre en debat, om der skal offentlige, ensartede kvalitetsniveauer, målinger og undersøgelser til for at gøre det nemmere for forældrene at vælge den skole, de synes passer bedst til deres børn.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Vi føler i Venstre, at det kunne være en vej frem. Det er vanskeligt at se, at folkeskolens aftagere, børnene, skulle kunne tage skade, og forældrene kunne lægge mere viden til grund for deres skolevalg. Alt i alt sund fornuft.

Det er vort håb, at andre partier vil tilkendegive holdninger i stil med disse, så København atter, som ved begyndelsen af forrige århundrede, kan komme i front netop her.

København gennemgår i disse år en voldsom forandring, ikke mindst hvad angår vore ældre, byens befolkningsudvikling er vendt på hovedet. De senere år har da også budt på drastiske beslutninger fra bystyrets side, ikke mindst at lukke mange plejehjemspladser, i al sin enkelthed for at finansiere den store tilgang af yngre. Der bliver mange færre ældre og mange flere yngre.

Vi har i dag stadig den samme dækning pr. ældre hvad angår plejehjemspladser, ja endog en anelse højere, end da processen startede.

På den anden side har jeg brugt det sidste halve år på at aflægge en række besøg på plejehjem i københavnsområdet. Det agter jeg at fortsætte med, og jeg må indrømme, at det er en blandet oplevelse. Ikke at jeg er stødt ind i manglende opmærksomhed og kærlig pleje, snarere tværtimod. Hvor jeg har været, har beboerne lovprist deres hjem og den pleje, personalet giver.

Det har været dybt rørende at se og høre om deres hverdag, men det var en ubehagelig overraskelse at se, hvor dårlig man egentlig skal være for at komme på plejehjem. Jeg husker plejehjem fra min barndom, hvor der foregik aktiviteter, hvori deltog adskillige ældre. Sådan er det ikke i dag, det er blot et fåtal af plejehjemsbeboerne, der har kræfterne.

Filosofien om længst muligt i eget hjem er slået igennem, jeg har i hvert fald vanskeligt ved at forestille mig, at plejehjemsbeboerne selv skulle kunne klare hverdagen. Derfor er der efter min opfattelse tid til grundig eftertanke, bevæger ældreplejen sig i den retning, vi ønsker. Ikke forstået på den måde, at Venstre vil frasige sig vor del af ansvaret for de yderligere 600 plejehjemspladslukninger, der skal foretages frem til år 2003, vi vil selvsagt til punkt og prikke leve op til indgåede aftaler. Men vi vil bede særligt Socialdemokratiet signalere, om partiet er tilfreds med udviklingen, eller om det kan gøres bedre.

Indtil det signal er sendt til Venstre, agter vi fortsat at søge den bedst mulige pleje inden for de nuværende rammer. Også derfor agter VKR at stille forslag om yderligere midler til hjemmehjælpsområdet og sikring af frit valg, så de ældre på dette område kan få bedst mulig service og størst mulig indflydelse.

Også her bør der opstilles kontrakter mellem den ældre og det offentlige, der klarer, hvad der kan forventes. Også her bør der ske en årlig evaluering.

Vi mener også, at der med de forhold, vi ser omtalt f.eks. i De gamles By, må sikres en uvildig tilsynsinstans ud over den nu til staten overgåede stadslæge. Det kan antage en form af en ombudsmandsagtig stilling, som overborgmesteren har nævnt, eller andet, men noget må der gøres. Borgerrepræsentationens fornemste opgave er at sikre, at de, der ikke kan hjælpe sig selv, ikke er foruden hjælp. Vi beder alle partier bidrage til en egentlig debat herom.

Jeg har valgt i dag at tage udgangspunkt i forhold, der vedrører manges hverdag, forhold, der på det ene eller andet tidspunkt i vort liv vil berøre os alle.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Det skal ikke skjules, at vi mener, ting kan gøres bedre, at København kunne være en bedre by at bo i, hvis et andet flertal end de nuværende konstitueringspartier regerede byen.

Vi er således fortsat af den opfattelse, at udlicitering og privatisering er værktøjer, der bruges for lidt og for sjældent, fordi ledende kræfter sidder for tæt på specialinteresser, der ikke vil borgernes bedste, gamle strukturer, der ikke er møntet på den nye tid, forældede begreber, der virker som diger for borgernes egentlige ønsker og velfærd.

Fra det område, Borgerrepræsentationen har betroet mig, kan nævnes adskillige eksempler. Særligt falder det i øjnene, at f.eks. udliciteringen af renholdelsen holdes i et jerngreb af det politiske flertal, og at forsøg på at komme videre indtil nu er stoppet. Vi er kommet et stykke, men slet ikke langt nok. Vi appellerer til Københavns og Socialdemokratiets overborgmester i den rækkefølge om at gøre sig bekendt med og forholde sig til denne proces.

Venstre har den opfattelse, at København har en dygtig overborgmester, der gør et stort stykke arbejde for byen. Men desværre har København også et stort Socialdemokrati, der gør et dygtigt stykke arbejde for at forhindre ham i det.

Det sidste blev kraftigt udstillet i forbindelse med den forkætrede parkeringsordning på brokvartererne. Her tændte overborgmesterens udtalelser ved de første protesters fremkomst en gnist af håb for erhvervsvirksomheder i byen, men desværre en gnist, der blev trådt ned, trådt ud og slukket af Socialdemokratiet i Bygge- og Teknikudvalget.

Særlig mærker vi det på områder, hvor en mere fleksibel opgavevaretagelse truer fagforeningernes indflydelse eller gør kommunens bånd mindre snærende til vore egne virksomheder.

Der kan Overborgmesteren meget vel sige ét, mens Socialdemokratiet gør noget andet. Kramer kan f.eks. sige, at det ikke er ideologi, men at vi skal udlicitere, når det er bedst og billigst, hvorimod partiet gang på gang standser skridt i denne retning.

Det kan ikke være tilfredsstillende for overborgmesteren, og vi skal hilse og sige, det er ikke tilfredsstillende for Københavnerne.

Når alt dette er sagt, vil vi gerne vedkende os, at meget også går godt. København er på mange måder en anden by, end den var ved valgperiodens start, og den er det i særdeleshed, om man blot ser yderligere ganske få år tilbage. Tilbage på en by, hvor ingen partier ønskede at tage økonomisk medansvar. Tilbage til en tid, hvor forlig om økonomien ikke eksisterede. Tilbage i en Borgerrepræsentation, som ikke sikrede byen og dens borgere tilstrækkelig arbejdsro til at udvikle sig og bringe de skjulte kræfter frem, der altid har ligget og altid vil ligge i denne fantastiske by.

Vi i Venstre er stolte af, at vi som parti har været med til at give borgere og Borgerrepræsentation, privat som offentlig, ung som gammel, ordnede rammer at virke indenfor.

Rammen for København er ved at være på plads, nu er det indholdet, der skal bearbejdes, det trækker langsomt, men dog i den rigtige retning.

Vi opfordrer overborgmesteren til at fortsætte ligeud over vadestedet og trække sit langørede parti efter sig. Med rette kan også han være stolt af de sidste år, med rette kan også han sole sig i undersøgelser, der viser, at københavnerne, mere end i mange år, fø-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

ler stolthed over deres by og dens udvikling. Ja, endog i resten af Danmark ser vi en stigende tillid og glæde over København. Så meget desto mere paradoksalt forekommer en afstemning om at tilføje byen 15 bydele og yderligere 300 politikere. Men alt kan skifte. Det var som bekendt blot et strå, der knækkede kamelens ryg.

Hvis overborgmesteren af taktiske, smarte, spinn-meister-årsager vil vise, at han skam også i denne valgperiode kan lave budgetforlig til venstre i salen, så kan vor advarsel ikke være klarere end denne.

Venstre og de borgerlige partier medvirker ikke til med den ene hånd at skrabe besparelser sammen, for dernæst at blive sendt ud i festsalens og det røde værelses korridorer, når pengene skal fordeles.

Et brud vil få vidtrækkende konsekvenser, lokalplaner vil skulle stemmes igennem med Enhedslistens stemmer, dispensationer vil skulle vedtages med et parti, der efter mit bedste skøn stemmer 80 pct. af dispensationerne til byggesager ned. Byens fysiske udvikling vil blive sat i stå. Venstre agter ikke at agere sikkerhedsnet på allehånde andre områder, og det er jeg vis på, øvrige nuværende forligspartnere heller ikke vil. Så kan overborgmesteren forvente sig visnepolitik. Og det vil være hans ansvar og hans alene, hvis han ønsker at se København kastet tilbage til fordums politisk strid.

Vi mener, kursen er rigtig, men vi synes, sejlene er for slappe, og motoren arbejder for langsomt, og vi ser, at der stadig er farlige skær i farvandet forude. Socialdemokratiet må endeligt frigøre sig fra det historiske samarbejde med venstrefløjens i København, der beviseligt har ført denne by i retning af kaos og anarki.

Byen blev reddet, fordi gode kræfter stod sammen om at samle vragstumperne fra 80'ernes og 90'ernes storme. Nu gælder det mere end det, nu gælder det om at komme i havn og gøre arbejdet færdigt. Vi opfordrer overborgmesteren til at medvirke hertil.

Så med disse bud, disse bud på, hvor vi kan gøre hverdagen bedre for syge, for børn, forældre og ældre, hvordan vi kan skabe en kontrakt med København, begiver vi os trøsterigt til forhandling. Vi har medvirket til at gøre denne by bedre, vi har gjort det ved at tage et medansvar. Vi har taget det hårde, sure slid gennem de to år, hvor der skulle bæres.

Det forekommer mig at være højt spil at undervurdere den bitterhed, et kursskifte ville skabe hos os. Først og fremmest vil København blive ramt af den usikkerhed, vi tidligere har set hænge byen. Og borgerne, borgerne vil med god ret kunne spørge, hvorfor nu, hvad er meningen, hvilken linje styres denne by egentlig efter.

Københavns budget på 24,5 mia. kr. er ikke noget, man spiller terninger om og slet ikke med venstrefløjens, det er det rene hasard. Som Kramer ved, så er hasard forbudt, også for overborgmestre.

2. næstformand (**Bente Frost**): Morten Kabell ... (*Afbrydelse*). Ja, jeg har Morten Kabell stående på listen som nr. 2 eller nr. 3, så det må være rigtigt.

Morten Kabell (Ø): Hm, hm, der sker nye og interessante ting.

Borgerrepræsentationen er en forsamling med mange traditioner, en af disse traditioner er denne seance i aften. Her rejser 11 mænd, for det er kun mænd, sig og holder tale og fra 10 forskellige partier, Socialdemokratiet har jo traditionen tro 2 budgetordfø-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

rere, og holder en tale om status for Københavns Kommune og om kommunens budget for det kommende år.

Det er også en tradition, at meget få hører på talerne, de er jo også kopieret og delt ud på forhånd. Og endelig er det en tradition, at der ikke, faktisk helst ikke må være politisk debat.

Om det så skyldes, at nogle budgetordførere er dårligere forberedt og ikke klædt på til en gennemgående diskussion af deres politik og budgetudspil, eller om det bare skyldes, at der skal være middag her efter budgetordførernes taler, det skal jeg lade være usagt.

Men egentlig er det også lige meget, for i begge tilfælde er der for mig at se tale om en disrespekt for den politiske debat og disrespekt for københavnernes. Mad bliver prioriteret over politik. Disrespekt ses også faktisk også af overborgmesterens attitude i salen, efter at have lirt sin tale af er han forsvundet. Man skulle tro, at overborgmesteren havde lært af den indenrigsministerielle reprimande, der blev givet sidste år, men nej.

Men forestil jer, hvordan det ville være, hvis debatten i denne sag var levende, hvis talerne var kortere, og det er min endda i forhold til de sidste 2 års budgettaler, hvis der var plads til konkrete spørgsmål og plads til afklaringer. Hvis denne første Runde ikke var oplæsning, men i stedet for var politisk debat. Så kunne det også være, at rigtig mange københavnere var interesseret i at være til stede på denne her aften, der i teorien er den vigtigste aften i det københavnske politiske debatår. Men nå nej, det er der jo ikke tradition for.

Også resultatet af de efterfølgende ugers budgetforhandlinger har de seneste år fulgt en fast tradition, en tradition med forringelser og nedskæringer. De skyldige er de partier, der ynder at kalde sig ansvarlige og lad os så bare for et kort øjeblik acceptere den betegnelse.

For de seneste års flertalspartier, selv om man ikke skulle tro det efter at have hørt Søren Pinds tale, at han har været med, ja, så er de nemlig ansvarlige. Partierne og deres nogle-og-tredive borgerrepræsentanter har ansvaret for

- at de københavnske skoler, idrætsanlæg og kommunale bygninger forfalder,
- at de ældre ikke får den omsorg de har brug for, de plejehjemsboliger de har behov for,
- at de yngste københavnere, børnene, oplever daginstitutioner med massive forringelser på deres hverdag, kolonierne, udflugter og maden forsvinder ganske simpelt.

De har også ansvaret for, at hospitalsvæsenet ikke har den standard, partierne forsøger at bilde borgerne ind. Det danske sundhedssystem er kun nr. 34 i verden, tror jeg, det var. København gør desværre ikke noget for at rette op på den placering.

Venstres klagesang for 5 minutter siden slår nye rekorder i politisk hykleri fra denne talerstol. Så vidt jeg husker, er Venstre så sandelig medansvarlig over for tilstanden i Københavns Kommune. Jeg synes, det er pinligt, at Venstre forsøger at frasige sig den.

Men flertalspartierne er også ansvarlige for, at byen kvæles i biler, og at den kollektive trafik forringes år for år.

Endelig at integrationspolitikken lader de københavnere i stikken, der har andre ressourcer i bagagen end danske forfædre i mange generationer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Men lad os skabe en ny tradition i år, lad os slutte de kommende ugers budgetforhandlinger med noget nyt: Et København for københavnerne, en åben og venlig by, en by der tager sig af og bekymrer sig om sine borgere. Det kan lade sig gøre.

Jeg ønsker at se et København, der er åben for nydanskerne og giver dem optimale muligheder, får danskundervisning til at komme ind på arbejdsmarkedet. Jeg ønsker at se en handicapvenlig by med bedre forhold for også de københavnere, der ikke er lige så mobile som flertallet.

Enhedslisten fremlægger med denne budgettale 4 konkrete indsatsområder, hvormed denne sal kan forbedre livet for københavnerne. Det vil ikke medføre, at København bliver en ny Edens Have, men det betyder, at vi kan knække de kurver, der for øjeblikket går i retning af tilbagegang og forringelser.

Der vil med andre ord være tale om, at kommunen begynder at betale af på fire væsentlige gældsposter. Det er så moderne blandt de politikere, der er låst fast i industrialderens tankegang, at fokusere på pengegælden, på Københavns Kommunes indrømmet store gæld.

Men der er andre gældsposter, og som fremtidsorienteret politisk aktiv så ønsker jeg ikke at hænge fast i Adam Smiths og Ricardos tidsalder. Jeg ønsker at fokusere på mennesker, på københavnerne.

Jeg er gevaldigt træt af at høre københavnske skoleelever fortælle mig om deres hverdag i nedslidte bygninger, hvor klasseværelserne ikke hænger sammen, hvor skolemøblerne er fra børneboommet i 50'erne. Hvor toiletterne er så ulækre og svinske, at ungerne ikke vil benytte dem, hvor man bliver syg af at opholde sig.

På samme måde er jeg træt af at se idrætsanlæg forfalde, ja generelt træt af, at kommunen ikke prioriterer at vedligeholde sine vigtigste aktiver, bygningerne.

Som Enhedslisten ved sin forespørgsel i forsommeren i år fik påvist, og som også forvaltningerne tidligere har peget på, så har vi en massiv gæld på bygningsvedligeholdelsen. I foråret var forvaltningernes bud 855 mill. kr.

Vi ved ligeledes, at den manglende vedligeholdelse forrentes med ganske meget mere end renten på pengegælden. Der skal med andre ord massive investeringer til, før gælden kan fjernes. Men Enhedslisten er parat til at afsætte disse midler.

Vi foreslår, at der i budgettet for 2001 og hvert af overslagsårene afsættes 90 mill. kr. til ekstraordinær vedligeholdelse. Givet en forrentning, der ligger nogenlunde omkring det, der er gældende for Uddannelses- og Ungdomsudvalgets bygninger, betyder det, at gælden er afdraget, ja først i 2014. Men det vil alligevel være et godt skridt på vejen.

Københavnerne vil få fornøjelsen af at færdes i sundere og pænere bygninger, - og al erfaring viser samtidig, at så vil hærværksproblemerne falde, og tilfredsheden med de kommunale tilbud stige gevaldigt. Det kan faktisk ikke betale sig at lade være.

Som sagt indledningsvis har københavnerne igennem de seneste år oplevet en gevaldig forringelse af kommunens servicetilbud, det skal der rettes op på.

På ældreområdet siger Enhedslisten et klart nej til flere plejehjemslukninger. Der er ikke i dag ledige pladser på plejehjemmene, så at tale om overkapacitet er en hån mod de ældre, vi må kunne gøre det bedre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Vi kræver en styrkelse af hjemmeplejen. Aftalen med HS m.v. betyder et kæmpe pres på kommunens hjemmepleje. Antallet af faste natbesøg er steget med 250 pct. siden 1998, og antallet af nødkald er steget med 150 pct. i samme periode. Både de ældre og kommunens personale oplever en virkelighed, der simpelt hen ikke hænger sammen.

Enhedslisten ønsker at skabe nye jobs. Ved oprettelse af 60 nye servicejob kan vi forøge den forebyggende og den aktiverende omsorg for de ældre. Det er oven i købet billige jobs for kommunen, staten yder jo som bekendt et stort tilskud.

Hovedstadens Sygehusfællesskab er som altid et ægte danaidernes kar. Som udgangspunkt vil vi i Enhedslisten vælge at tage udgangspunkt i reduktionen af statstilskuddet, det betyder 100 mill. kr. årligt. Vi er parate til at være med til at dække størstedelen ved ekstratilskud her fra kommunen.

På det socialpolitiske område foreslår Enhedslisten en direkte tilbageførelse af den skandaløse besparelse på daginstitutionerne, der blev vedtaget sidste år med Budget 2000. Vi har set hårde resultater af besparelsen, det kan man ikke byde de yngste københavnere.

Situationen på lokalcentrene har desværre ikke ændret sig meget siden sidste års budgettale. Jeg er vidende om, at familie- og arbejdsmarkedsborgmesteren, der ikke følger trang til at være i salen lige i øjeblikket, ude i byen ikke mener, at der er nogen lytter til hendes ord om, at der mangler penge.

Jeg må ærligt indrømme, at egentlig havde jeg mest opfattelsen af, at det var fru borgmesteren, der ikke lyttede til Enhedslisten sidste år. Men lad os så sige fint nok, lad os samarbejde om at skabe bedre forhold til gavn for nogle af de københavnere, der virkelig har behov for en bedre offentlig service.

Herudover skal jeg på det område bare nævne tiltag på tolkeområdet, en realistisk udbygning af dagpasningstilbuddene og bedre hjælpeforanstaltninger for børn og unge.

Indenfor U&U-området foreslår Enhedslisten et bedre fokus på børn og unge med vidtgående handicaps. Vi har foreslået det før, men desværre uden held.

Et andet fokusområde er de tosprogede elever og voksne med dansk som andetsprog. Det er nødvendigt at yde flere midler for at give en bedre undervisning for at sikre holdstørrelser som i kommunens omegn.

Endelig er der områder som vikardækningen og undervisningsmidlerne. Jeg vil håbe, at der igen i år kan skabes et flertal for at give ekstra penge til undervisningsmidler, der er fuldt behov for dem.

Og kunne vi så ikke i år få givet vikardækningen det løft, der er brug for. Det er urimeligt, at eleverne i de københavnske folkeskoler enten må gå hjem eller må undvære 2-lærer-ordninger, bare fordi et flertal bag murene her på Rådhuset ikke vil bevilge tilstrækkelige midler til vikardækningen.

På de mere tekniske områder, miljø og forsyninger, Bygge & Teknik, er det ikke så store midler, der skal til, men virkningen den vil ikke være ringe. Der skal plantes flere træer, så vi kan råde bod på elmesygen. Og cykelstierne i kommunen skal udbygges og vedligeholdes langt bedre, end det sker i dag.

Vi foreslår forøgede midler til miljøstyring, virksomhedstilsyn og til solvarme og solceller. Lad os dog være en foregangskommune også på miljøområdet. Men til gen-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

gæld kan man godt for vores skyld droppe den megen retorik og borgmester-PR i såvel miljøhovedstad som graffiti-puljer.

Enhedslisten foreslår, vi dropper PR-arbejdet og kommer i gang og bruger pengene på reelle initiativer.

Med graffiti-puljen virker det nemlig mere som om, at bygge- og teknikborgmesteren er mere interesseret i at udgive foldere og lave PR-arbejde for sig selv for kommunens midler end i, at der rent faktisk sker et løft i renholdelsen. Det vil vi vende om.

Kulturpolitisk er det heller ikke de store midler, vi foreslår afsat, men det er vigtige penge. Der er kommet en ny bibliotekslov, der kræver midler. Der er gode projekter på børnekulturen.

Og i Valby foreslår vi, at Borgerrepræsentationen afsætter de nødvendige midler til, at man kan komme i gang med projekteringen af udvidelsen af Kirsebærhavens Skole og bibliotek.

Og så er ønskelisten også stort set færdig i hvert fald på de konkrete serviceområder.

For der er endnu et par store gældsposter, der skal afdrages på. Enhedslisten ønsker, at kommunen har fremtidssikrede medarbejdere, vi vil have efteruddannelsesgælden væk.

Unibank har afsat 100 mill. kr. om året alene til edb-uddannelse og kvalitetsudviklingsprojekter på IT-området. Unibanks investering alene på dette område udgør dobbelt så meget som Københavns Kommunes efteruddannelsesbudget. Og igen alene til IT-området og det er til langt færre medarbejdere, end kommunen har.

Københavns Kommune har et værdigrundlag, der blev vedtaget for et par år siden, der lægger vægt på medarbejdernes forhold. Men bundlinien stemmer ikke overens med det, man vil, når det kommer til stykket.

En gennemsnitsmedarbejder får således tilbudt halvanden dag om året i dag i Københavns Kommune i efteruddannelse. Selv ikke med topkvalificeret undervisning lyder det af særlig meget, vel. Det er dårlig økonomi, foruden i øvrigt overborgmester at være dårlig personalepolitik.

Lad mig give et regneeksempel. Københavns Kommune har mange medarbejdere med en kort eller kortere uddannelse. En kortuddannet medarbejder erstattes ofte af en medarbejder med højere uddannelse til en langt højere pris. Koster erstatningsmedarbejderen 100.000 kr. mere end den medarbejder, der forlader jobbet på grund af manglende efteruddannelse, så kan det med et beskedent antal af 200 om året betyde ekstra udgifter på 20 mill. kr. årligt. 20 mill., det er næsten halvdelen af det ordinære efteruddannelsesbudget, og det er vel at mærke lavt sat i denne beregning. Men dette beløb er tilføjet til efteruddannelsesgælden hvert eneste år de seneste mange år.

Enhedslisten ønsker, at Borgerrepræsentationen vedtager som langsigtet mål, at der til hver medarbejder som minimum tilbydes en efteruddannelse af ca. 1 uges varighed årligt. At efteruddannelsen bliver en ret, som den enkelte medarbejder kan disponere over i samarbejde med sin chef.

Omkostningen, den er ikke høj, der vil være årlige udviklingsomkostninger på omkring 5.000 kr. pr. medarbejder, har vi råd til at lade være?

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Uanset hvad så vil investeringen i efteruddannelse klart blive kompenseret ved, at efteruddannelsesgælden afdrages. Vi får en medarbejdergruppe, der udvikler sig på målfastsatte områder og derved kan give borgerne en langt bedre service. Her vil man kunne tale om en effektiviseringsgevinst, en positiv effektiviseringsgevinst, noget, der er ganske andet end den 2 pct.s besparelse, der været lagt til grund for den katastrofale budgetlægning de senere år.

Som Enhedslisten pegede på under behandlingen af Hovedstadens Udviklingsråds budget for 2001, så mangler der penge til den kollektive trafik. Siden 1995 er det amtskommunale tilskud faldet med 200 mill. kr.

Det er for sent i år desværre at rette op på den situation. Medlemmerne af HUR har ikke vist den tilstrækkelige vilje til at gavne den kollektive trafik, det er synd.

Enhedslisten vil fortsat arbejde for, at tilskuddet retableres på 1995-niveau. Vi foreslår, at Borgerrepræsentationen giver tilsagn om at yde den nødvendige ekstrabevilling over 2 år i 2002 og 2003, bedre sent end aldrig så at sige.

Enhedslisten vil naturligvis tilslutte sig andre partiers initiativer til at begrænse biltrafikken, hvis der måtte komme sådanne.

Enhedslistens fagordførere vil på mandag fremlægge mere konkrete forslag til forbedringer på de forskellige fagforvaltnings områder.

Når vi snakker en finansiering, det der skal til her, så er der ikke mange penge i puljen i år. 36 mill. kr. lægges der op til i Økonomiudvalgets budgetforslag, det er ikke penge nok.

Jeg kunne sige meget om, hvorfor det står så dårligt til, det vil jeg undlade i aften. men i stedet vil jeg være konkret og pege på en række områder, hvormed vi kan finansiere de udvidelser og de udgifter, vi lægger op til.

Enhedslistens alternativ til budgetforslaget er igen for 2001 et balanceret budget. Vi balancerer på et højere niveau end Økonomiudvalget, det vil jeg gerne medgive, bl.a. fordi vi gerne vil vise, at det kan lade sig gøre at yde københavnerne en bedre service og gøre det sådan, at budgetterne hænger sammen. Det er en udfordring.

Skal udgiftsbehovet for 2001 dækkes ifølge Enhedslistens budgetudspil, kræver det en opskrivning af budgettet med godt en halv mia. Enhedslistens budgetudspil foreslår 527 mill. Det er mange penge, men skal vi tage fat i problemerne på en ordentlig måde, kræver det også væsentlige investeringer.

I overslagsårene kan vi i 2002 se frem til, at HS har brug for mange ekstra penge. Det er en alvorlig udfordring, men den kan klares, hvis man vil, der kan findes dækning for udgifterne.

Enhedslisten foreslår, at skatten stiger i 2001 og fremover med 0,6 procentpoint for at bevæge kommunen i den rigtige retning.

Det er ikke en ønskesituation at sætte skatten op, det er ikke, fordi jeg nyder at foreslå, eller at jeg ser det som et mål at foreslå, at skatten bliver så høj som mulig. Kommuneskatten er asocial, alle betaler samme procentdel uanset indkomst, ja, faktisk sparer de rigeste på, at der jo findes et skatteloft. Det afgørende er imidlertid, om det, vi bruger pengene til, gør den samlede manøvre socialt rigtig. Det er vores opfattelse med vort udspil i aften.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Jeg og resten af Enhedslisten er overbevist om, at københavnere vil foretrække, at de ældre får plads på plejehjemmene, at børnene bliver passet og undervist ordentligt, at den kollektive trafik får bedre forhold, at vore bygninger og vore medarbejdere bliver bedre vedligeholdt, end lige at skatten fortsat fastholdes under landsgennemsnittet.

Enhedslisten foreslår desuden, at diverse indtægter budgetteres ærligt, tilbagekøbssindtægterne har igen i 2000 overgået alle forventninger. Vi er med på i Enhedslisten, at man budgetterer forsigtigt, men skal vi være ærlige over for os selv og københavnere, så kræver det, at indtægtsskønnet opskrives. Vi foreslår, at vi bliver ærlige, 100 mill. kr. svarende til hvad overskuddet har været de senere år mildt sat.

Parkeringsordningerne skal fortsat opretholdes så effektivt som muligt. Derfor foreslår Enhedslisten ansættelse af en lang række nye medarbejdere til P-korpset. Samlet vil vi budgettere med øgede indtægter i 2001 på 25 mill. Alle, der kender det mindste til situationen i brokvartererne og i den Indre By, vil vide, at der er behov derfor.

Vi foreslår også besparelser. På Center for Aktivering og Beskæftigelse foreslår vi besparelser på 20 mill. kr., Enhedslisten vil have rigtige jobs. Servicejobordningen er én måde at skabe dette på, det og andre initiativer mindsker behovet for CAB's aktiveringsordninger, der mildest talt aldrig har været vores kop te. Og CAB har også vist det seneste år, at der har været afsat for mange midler. Det overskud skal bruges andre steder, hvor der er bedre brug for pengene.

Samlet og afslutningsvis skal opfordringen fra Enhedslisten lyde til Socialdemokratiet og andre kræfter, der gerne vil kalde sig progressive: Bryd de seneste års tradition, fjern nedskæringerne, knæk kurverne, sørg for at det bliver sjovere at være københavnere.

To tredjedele af københavnere stemte på Socialdemokratiet og venstrefløjen ved kommunalvalget i 1997. Det er på tide, at det flertal bliver brugt, vi kvitterer for overborgmesterens invitation til forhandlinger og tager meget gerne imod den. Lidt drillende kunne jeg sige, at når det gælder budgetområdet, så vil det være noget nyt for Enhedslisten at komme til realitetsforhandlinger med socialdemokraterne, men vi glæder os til det.

Enhedslisten er parat til at være med, vi er parate til at indgå i hårde forhandlinger, også konstruktive forhandlinger. Vi er parate til at forhandle og gerne nå til en aftale, hvor alle partier naturligvis må bøje sig om kommunens fremtid. Det haster med at komme i gang.

Jens Johansen (F): Har du set København fra en DC-9, synger Peter Belli, det er et flot syn, fortsætter han. Når man ser det hele lidt sådan fra oven, ja, der er København et flot syn. Men en gang imellem så rykker vi nærmere, f.eks. når vi behandler lokalplaner her i kommunen, så ser vi på oversigtsbilleder og planområdet, som det f.eks. var tilfældet, da vi for et par dage siden behandlede et forslag til lokalplan for Indre By, dér hvor Turbinehallerne ligger.

Og hvad ser man så fra oven og lidt tættere på, end man kommer med en DC9. Jo, man kunne se biler, masser af biler, masser af biler over alt, på gaderne, på tomme grunde og i gårdene i boligkarreer, biler, biler, biler over alt. Træer, ja nogle få, men ik-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

ke noget at snakke om, ingen grønne områder, ingen fredelige oaser. Det er København i dag, anno 2000, Bilernes By.

Det har aldrig været værre, men det kunne være anderledes, for København kunne være en grøn by, en menneskelig by præget af social ansvarlighed, demokrati og byøkologi. Det har København nemlig alle forudsætninger for ved sin placering, på grund af sine ressourcer, og fordi der er økonomi og viden til at skabe et andet København på et økologisk bæredygtigt grundlag, et København for borgerne.

I SF tror vi ikke, at fortiden kommer igen. Der er ingen grund til at tro, at København bliver det, byen var engang. Det er fremtidens København, vi planlægger i dag, og fremtidens København skal se anderledes ud.

For det første er det et København, hvor de politiske beslutninger træffes tættere på borgerne i bydelsråd med ansvar for den kommunale service.

For det andet er det et København med færre biler, med renere luft, mindre støj og mere plads til borgerne og deres børn, til at de kan udfolde sig i attraktive omgivelser.

For det tredje er det et København med miljørigtige og bæredygtige løsninger, både når det gælder nybyggeri og byfornyelse, og når det gælder ressourceanvendelse og affaldshåndtering.

For det fjerde er det et København, hvor der er plads til alle, og hvor unge, både danske og gæster under uddannelse, ikke skal opleve, at de faktisk er uønskede og uvelkomne, når de vælger at komme til byen, et København, der også har plads til de svageste grupper.

København kunne blive så meget andet og mere, end byen er i dag og faktisk blive endnu mere attraktiv og øge sin tiltrækningskraft på mennesker og virksomheder. København skal være en god by at bo i, at arbejde i eller besøge.

Det er dybest set et spørgsmål om, hvilke beslutninger vi træffer her på Rådhuset, for vi har ressourcerne, de økonomiske og menneskelige, til at få skabt en kommune, som er bedre at bo i, bedre at arbejde i og bedre at besøge.

Københavns Kommune har i disse år en robust økonomi, som er stærk og sund. Der er råd til at tage initiativer til at forbedre den kommunale service for borgerne efter de mange år på smalhans. Det fortjener de, børnene fortjener bedre daginstitutioner og skoler. De ældre fortjener at kende deres rettigheder til kvalitetsprægede plejetilbud med reelle valgmuligheder mellem egen bolig og plejebolig. Københavnerne fortjener et bedre miljø og mindre trafik.

Og disse forbedringer er der råd til, hvis den politiske vilje er til stede. Det er den hos Socialistisk Folkeparti.

Den økonomiske vækst har ramt København både på godt og ondt. Det er godt for en kommune, at beskæftigelsen øges. Det er godt, at der investeres i byfornyelse, boligbyggeri, arbejdspladser og offentlige institutioner.

Udviklingen betyder, at der kommer flere børnefamilier i byen, og flere børn betyder, at der er behov for flere daginstitutioner og flere klasselokaler.

Men udviklingen og væksten betyder også, at der er store grupper, som hægtes af, og som ikke får del i velfærdsvæksten. De er synlige på gadeplan, misbrugere, narkomaner, psykiatriske patienter og hjemløse, eller de befinder sig isoleret i byens mest

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

nedslidte boligområder og uden andet netværk end de frivillige sociale organisationers væresteder og varmestuer.

Væksten betyder, at antallet af privatbiler på det københavnske vejnet stiger. Det har det gjort, siden Trafik- og Miljøplanen blev vedtaget i 1997. Hvis nogen af de partier, som har ansvaret for planen, kan huske den, så var det den, der havde som målsætning at fastholde biltrafikken på 97-niveau og at fredeliggøre Indre By.

I SF kan vi for så vidt godt forstå, at ingen i dag husker de målsætninger, de er jo for længst opgivet, og intet er sket for at begrænse privatbilismen i København. Og det, der så sker, er for sent og for lidt. Lad mig belyse dette ved et eksempel.

Sidste års budgetforlig indeholdt et afsnit om en trafikhandleplan, og der afsattes 20 mill. om året i 3 år. Og nu viser kommunens embedsmænds beregninger, at med en investering på 20 mill. om året i 5 år vil man kunne begrænse væksten i et år.

De samme beregninger viser, at roadpricing eller vejafgifter er det eneste effektive virkemiddel til begrænsning af den private biltrafik i København.

Roadpricing alene vil begrænse biltrafikken med 15 pct., siger beregningerne.

Den danske trafikminister oplyser, at roadpricing indføres på motorvejene i Tyskland fra 2003. Der findes altså et system, som kan iværksættes og tages i brug.

I SF mener vi, at det er på høje tid. I 2003 vil trafikken i København være steget mere end 15 pct. i forhold til 1997, hvor Trafik- og Miljøplanen blev vedtaget. Roadpricing vil altså i 2003 have den effekt, at det blot opfylder målsætningen fra Trafik- og Miljøplanen fra 1997.

København er i vækstens vold, og de spørgsmål, som er i fokus i det kommende års budget, er præget af denne, altså væksten, behovet for flere daginstitutionspladser, behovet for flere skoler, behovet for en kvalitetspræget service med valgmuligheder for de ældre, behovet for flere boliger til de mange nye københavnere, behovet for initiativer til at begrænse de miljø- og trafikproblemer, som væksten skaber i København, og behovet for en indsats over for de grupper, som ikke får del i velfærden.

Dette års budgetforslag er på mange måder præget af sidste års flerårige budgetforlig, som har disponeret kommunens frie økonomi år frem i tiden.

Det kan ses af forskellen i forventninger for bare et par år siden, hvor omstillingspuljen var beregnet til at blive 1 mia. og så den virkelighed, vi står med i dag, nemlig at der er 36 mill. tilbage i omstillingspuljen. Resten er brugt disponeret ved det flerårige budgetforlig, som blev indgået sidste år.

Bjørnen er skudt, skindet er solgt, og resten er faktisk ikke værd at tale om.

For et år siden kunne SF ikke tilslutte sig det sorte forlig, som sparede 4 pct. på daginstitutionerne. Det kan vi heller ikke i år, og egentlig forestiller vi os heller ikke, at nogen kunne tro det, som er ved deres fulde fem.

I SF mener vi, at der er brug for genopretning af den kommunale service efter mange års hårde besparelser, hvoraf sidste års 4 pct. viste paradokset i kommunens økonomi. Vrede forældre spurgte med rette: »Hvorfor spare, når man har råd til at lade være?"

SF er parat til at forhandle om budget 2001, fordi vi mener, at der er brug for at genoprette kommunens service efter mange års forringelser. Hvorfor spare, når man har råd til at lade være, Det siger vi også i SF.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Hvorfor spare på ældreplejen og lukke plejehjem, når vi ved, at der er lange ventelister, og når vi har råd til at lade være. Det er et af de spørgsmål, som er blevet stillet i dette forår, hvor budgetflertallet besluttede at lukke plejehjem blot for at få enderne til at hænge sammen i Sundheds- og Omsorgsforvaltningen, selv om der var råd til at lade være og give ældreområdet en tiltrængt tillægsbevilling.

Det skal jo ikke gå ud over de ældre, at økonomistyringen i Sundheds- og Omsorgsforvaltningen ikke har været i orden. Det er uacceptabelt, og ingen kan forstå det.

Siden 1994/95 har kommunens service været underlagt et krav om en årlig besparelse på 2 pct. ud over den omstilling, som kommer af ændrede befolkningstal. Det er for meget, der er sparet for meget og for længe på kommunens service. Der er gennemført forringelser, som kan mærkes i hverdagen, nu må det være nok, det er på tide at rette op på forringelserne. Det er SF parat til at gøre med budget 2001.

Der er brug for ressourcer til daginstitutionerne, til skolerne og til ældreomsorgen. Disse områder har igennem de seneste år været berørt af besparelser og forringelser, ganske vist i forskellig grad, men ikke desto mindre så det kan mærkes.

Det er på tide, at københavnernes oplever, at kommunen bruger væksten til at forbedre den service, som møder dem i hverdagen, en pladsgaranti på 6 måneder, som holder, bedre skoler, både når de gælder bygninger og undervisning, en plejegaranti for byens ældre, som omfatter selvvisitering til plejeboliger, altså den valgmulighed, som alle taler så meget om, men som reelt ikke eksisterer. De ældre har brug for at kende deres rettigheder.

Og så er der trafikken, som forpester københavnernes hverdag. Det er nu, der skal træffes beslutning om at indføre vejafgifter, som er det eneste reelle alternativ, når det gælder om at begrænse den private biltrafik.

Den kollektive trafik skal udbygges med ordentlige terminalløsninger, og basisnettet skal på plads, så vi får en tidssvarende kollektiv trafikbetjening af København, også af de mange ting, som sker på Holmen, og som kommer til at ske på Holmen. Havnebusserne skal udbygges, både ruterne og køre-, eller hedder det sejlplanen, så der også er tidligere afgang, som kan anvendes af dem, der skal på arbejde eller til uddannelsesinstitutionerne på Holmen. De møder jo ikke alle sammen op ad formiddagen.

I den forbindelse er det bittert at se, at Borgerrepræsentationen faktisk ikke har nogen indflydelse på HT's takster, de er vedtaget allerede i Hovedstadens Udviklingsråd, taksterne skal forhøjes, og sådan bliver det så.

I SF mener vi, at der skal skabes andre procedurer og tidsplaner for de offentlige budgetter, som Københavns Kommune bidrager til, så vi fremover kan inddrage dem i vores forhandlinger og reelt påvirke dem. Det gælder HUR, og det gælder HS, hvis budget skal vedtages, før kommunens eget budget vedtages i oktober. I realiteten kan HUR, og i endnu højere grad HS, blot vedtage deres budgetter og så udskrive regningen til kommunen, uden at vi reelt kan gøre fra eller til.

I HS bliver det i de kommende år opsigtsvækkende aktuelt, for vi kan allerede nu se af budgetprognoserne, at HS skubber et underskud på en halv mia. foran sig, som vi kommer til at tage stilling til i de kommende år.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Baggrunden er den enkle, at HS ikke har leveret varen. Da HS for 6 år siden blev skabt, var det hensigten, at staten skulle trække sig ud, og at der skulle spares en mia. ved rationaliseringer af de tre hospitalsvæsen, som indgik i HS.

Det skete ikke. Der kunne kun spares en halv mia. - og i de kommende år sidder vi med en bombe under kommunens økonomi.

Det betyder, at den debat om en hovedstadsreform, som midlertidigt blev stoppet for et års tid siden, nu bliver aktualiseret igen. Det, der var hovedproblemet i Storkøbenhavn, nemlig hospitalsstrukturen, blev ikke løst med HUR. Problemet findes stadig, og de kommende års prognoser for HS' økonomi vil aktualisere den mere end nogensinde før. Der er al mulig grund til at lægge HS-området og Københavns Amt sammen, så vi kan få et sammenhængende sygehusvæsen med en folkestyret ledelse.

I SF mener vi, at der er luft i budgettet, så en skatteforhøjelse ikke er nødvendig for at finansiere et kvalitativt løft i kommunens service.

I budgetforslaget er der lagt op til, at der i 2001 og 2002 sker en samlet gældsnedbringelse på 2,6 mia. Alene i 2001 bliver det 1,7 mia. Det overstiger langt de 200 mill. årligt, som har været målet i flere år.

For det første betyder det, at der må være færre renteudgifter for kommunen, i alt ca. 100 mill., som vil forbedre de kommende års budgetter svarende til halvdelen af den besparelse, som forvaltningerne i øjeblikket pålægges, hvis man skulle sammenligne det med noget.

For det andet betyder det, at vi har en mulighed for at gøre noget ved den øvrige gæld, som kommunen har. Overborgmesteren har selv ved en tidligere lejlighed talt om, at kommunen har 3 slags gæld, den økonomiske gæld, vedligeholdelsesgælden og efteruddannelsesgælden, som er en gæld til kommunens medarbejdere.

I SF mener vi, at der fokuseres for ensidigt på den økonomiske gæld i det foreliggende budgetforslag. I SF mener vi, at vi skal reducere gældsnedbringelsen med 200 mill. og anvende pengene på serviceforbedringer og på noget af den anden gæld, kommunen har, vedligeholdelsesefterslæbet og medarbejderuddannelse.

Det er sund og fornuftig økonomisk tænkning at gøre det.

Vi har jo set tilfælde rundt omkring i verden, hvor der er fokuseret så meget på at nedbringe den økonomiske gæld, at infrastrukturen forfalder.

Det vil SF ikke være med til i København, hvor vedligeholdelsesefterslæbet på skolerne bliver større og større år for år. Der skal flere penge til at gennemføre handlingsplanerne uden tøven, og de kan passende tages fra gældsnedbringelsen.

Handlingsplanerne er jo blevet forsinket af budgetflertallet, blot fordi der skal bygges nyt. I SF synes vi faktisk, at det er uholdbart og kritisabelt, det er jo ikke en måde at imødekomme de skoler, som har udarbejdet helhedsplaner og fundet løsninger, som svarer til de behov, som elever, forældre og medarbejdere har identificeret.

Staten har givet andre kommuner mulighed for at låne til skoleudbygninger. Det ligner en slags unødvendig forfængelighed, at vi i Københavns Kommune ikke også skulle gøre det, f.eks. ved at udsætte gældsnedbringelsen, altså få et moratorium, så vi kan iværksætte nyt skolebyggeri og gennemføre handlingsplanerne, sådan som de er planlagt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Det er børnenes hverdag, som forringes af den slags beslutninger, det kan gøres bedre, det fortjener eleverne i de københavnske folkeskoler.

Den anden gæld handler om medarbejderuddannelse og medarbejderudvikling, der har kommunen et efterslæb. Der uddannes på ledelsesniveau, det fremgår af Overborgmesterens fremlæggelse af budgettet, men det må også komme de almindelige medarbejdere til gode, at kommunen har en stærk økonomi.

I SF vil vi satse på udvikling af kommunens arbejdspladser, så arbejdsmiljøet er i top. Vi vil satse på ligestillingen og skabe en udvikling, som fremmer ligestillingen mellem kvinder og mænd og mellem medarbejdere med en etnisk baggrund.

Integrationsrådet for Københavns Kommune har indsendt et forslag, som SF ønsker at bringe ind i dette års forhandlinger. Det er Integrationsrådets forslag, at Københavns Kommune får en diskriminations-ombudsmand, forankret i Økonomiforvaltningen, en klageinstans, hvor borgere med en etnisk baggrund kan klage over diskrimination i den kommunale service, hvis de mener, at de udsættes for det.

Forslaget fra kommunens integrationsråd er fremragende, det er en rigtig god ide, og en kommunal diskriminationsombudsmand vil bringe København i front, når det gælder kommunens vilje til at ville fremme integrationen af de etniske minoriteter og standse forskelsbehandling.

Integrationsrådets forslag er på mange måder et konkret bidrag til at virkeliggøre kommunens værdigrundlag, for hvordan kan vi ellers kvalitetskontrollere og kvalitetsudvikle den målsætning, som handler om, at mangfoldighed er en styrke og en rigdom.

Det kræver politisk arbejde at få etableret en sådan kommunal institution, det er jo noget nyt, men det skal og bør ikke afskrække nogen fra at ville realisere det nye. I virkeligheden vil det jo vise sig, at det vil bidrage til at udvikle kvaliteten i den kommunale service. Forslaget vil af SF blive inddraget i de kommende forhandlinger.

Der har været en del offentlig debat om en eventuel skatteforhøjelse. I SF synes vi ikke, at det er nogen indlysende idé. Vi synes, at det er svært at forklare den del af befolkningen, som har de laveste lønninger, at vi forhøjer skatten for at nedbringe gælden. Den går ikke.

I SF er vi endvidere indstillet på at se på kommunens indtægtsgrundlag med henblik på at få et mere realistisk budget. Der er ikke tvivl om, at der er gang i økonomien i København, det vil også påvirke kommunens indtægter mere end forudsat i budgetforslaget.

Så i stedet for, at merindtægterne går til en passiv kasseopbygning, hvad der jo igennem flere år har været resultatet, så vil SF have dem ind i budgettet, og pengene skal anvendes på serviceforbedringer, på højere kvalitet i hverdagen i kommunens institutioner.

I SF mener vi, at vi med en mere realistisk vurdering af 1) selskabsskatterne, 2) ejendomsskatterne og ved et valg af 3) selvfinansiering kan øge kommunens indtægter med 180 mill. kr.

Oven i det kommer mindre beløb, som kan skaffes ved at reducere kontoen til uforudsete udgifter med 20 mill. (fra 90 til 70 mill., fjerne graffiti-puljen og øge p-afgifterne for at finansiere bl.a. udvidelse af Havnebusserne og andre trafikinitiativer.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Det er SF's vurdering, at der er godt 450 mill. i merindtægter til kommunen, som kan anvendes, for det første ikke blot til en pladsgaranti, men også til at forbedre forholdene på daginstitutionerne efter sidste års forringelser, for det andet på forbedringer i skolerne, for det tredje på ældreplejen og for det fjerde til trafik- og miljø-initiativer.

Hvis andre partier er enige med os, ja så er det jo meget enkelt, for så har vi et budget. Hvis andre partier mener, at der skal skatteforhøjelser til at finansiere disse serviceforbedringer, ja, så må de sige det.

SF er parat til at forhandle om budget 2001 på dette grundlag.

Det er ikke forbigået vores opmærksomhed, at der er anbragt en udmøntet pulje på 100 mill. under kontoen til alment boligbyggeri.

I SF er vi heller ikke i tvivl om, at det drejer sig om den første af de 4 puljer, som er resultatet af aftalen om aflysning af tilbagekøb, som er indgået med de almennyttige boligselskaber i København.

Den aftale, som SF og Socialdemokratiet har stået fadder til skal udmøntes, ikke nødvendigvis til oktober, når budgettet vedtages, og vi har i SF nogle synspunkter i denne forbindelse, som ikke kan være ukendte.

I forvaltningens forslag til udmøntning er der afsat 1/2 mill. til oplysning til studerende om indslusning på det københavnske boligmarked. I SF mener vi, at det er alt, alt for lidt i forhold til det problem, som vi står med, nemlig de unge, uddannelsessøgendes boligproblemer.

Vi har tidligere taget dette spørgsmål op. Vi siger det igen, der skal flere penge til at etablere egnede boliger for studerende, og der skal tages initiativer omkring indslusning, alt andet er uanstændigt. En halv mill. forslår ikke til at løse det problem, som kommunen med sin efterladenhed stiller de unge i.

Og så er budget 2001 det sidste, inden vi får bydelsstyre i hele København, med de konsekvenser det har for kommunens budgetter i fremtiden.

Det vil naturligvis præge SF's holdninger i forhandlingerne, næste år skal anvendes på at forberede bydelsstyret både administrativt og økonomisk.

Først og fremmest skal vi have en pålidelig model for de 15 bydeles økonomi, og vi forventer, at alle forvaltninger bidrager til at få den tilvejebragt.

Det betyder også, at vi skal lave en tilskudsfordelingsmodel, som er socialt retfærdig, og som er gennemskuelig for alle parter.

Det betyder, at mange budgetter skal ombrydes og fordeles på 15 bydele, og vi skal udarbejde nye procedurer for udarbejdelse af budgetter i fremtiden i et positivt samspil mellem bydelsråd og Borgerrepræsentation. Derfor er der også brug for at se på arbejdsfordelingen mellem de folkevalgte.

Så skal vi ikke glemme de 4 forsøgsbydele. I budget 2001 er vi også indstillet på at se på balancen mellem de 4 bydele samlet og restkøbenhavn.

Gode politiske beslutninger bør træffes i en konstruktiv dialog med borgerne, hvis de skal accepteres af dem, så borgerne forstår meningen med de politiske beslutninger, der berører deres hverdag, uanset de nu får glæde af beslutningerne eller ej.

Det er en alment kendt indsigt, men den kan være god at pudse af i dag, hvor vi starter forhandlingerne om budget 2001.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Det er da også forfriskende at høre, at overborgmesteren vil etablere et borgerpanel, så vi kan høre, hvad borgerne mener om den kommunale service.

Som om vi eller overborgmesteren overhovedet havde nogen grund til at være i tvivl om, hvad borgerne mener om den kommunale service.

Lad mig blot minde om to begivenheder, som har fundet sted inden for det sidste års tid. Den første er budgetvedtagelsen sidste år, hvor et flertal gennemførte en 4 pct.s besparelse på daginstitutionerne i kommunen, selv om der var råd til at lade være, ja rigeligt råd til at lade være, for kort før budgetvedtagelsen viste det sig jo, at kommunen på grund af selvfinansieringen kunne forvente merindtægter, der langt oversteg den gennemførte besparelse.

Men nej, der blev ikke lyttet til borgerne, de stod endda lige uden for på Rådhuspladsen og i forhallen. Herinde kunne de ikke være, fordi alle tilhørerpladserne herinde var blevet optaget.

Borgerne lod sig høre, deres organisationer havde ladet høre fra sig, men der blev ikke lyttet. Resultatet ja, det kender vi alt for godt.

Det andet tilfælde er vedtagelsen af, at nu skal vi have SFO-ordninger i København. Det blev vedtaget trods utallige indsigelser og protester fra de berørte. Sjældent har nogen sag afstedkommet så mange borgerprotester. Men se, om der blev lyttet, selv om borgerne og deres organisationer havde givet klart udtryk for, hvad de mente om den sag.

I SF kan vi faktisk ikke se, hvad overborgmesteren vil med et borgerpanel. Vi andre kan godt høre, hvad borgerne og deres organisationer mener, det er vi faktisk ikke i tvivl om, og det tror vi egentlig heller ikke, at overborgmesteren er.

Man kunne forledes til at tro, at der er tale om endnu en rygklapper-klub for socialdemokratiske partikammerater, som den vi så sidste år på tilhørerpladserne under behandlingen af dette års budget. Det har vi ikke brug for. Det har borgerne heller ikke. På den led bliver fremtidens København aldrig som fortidens, overborgmester.

Nutidens borgere giver klart deres synspunkter til kende, de er kritiske og forventer en kvalitetspræget offentlig service og vil ikke finde sig i forringelser. Det viser de 2 eksempler, det er blot at slå ørerne ud og lytte.

Nu er festen for broen ovre, de gode taler og varme ord er både holdt og sagt, og de to borgmestres erklæring om, at borgerne skal føle sig som borgere i samme by er arkiveret.

Nu er det så tiden at få de konkrete forslag frem, for det er på de konkrete resultater, at de smukke ord måles. Er det blevet nemmere at bo i den ene kommune og arbejde i den anden?

Er det blevet nemmere for studerende at uddanne sig på den anden side af sundet, mens de bor her? Og sådan kunne man blive ved.

For i SF synes vi, at samarbejdet hen over Øresund skal dreje sig om almindelige mennesker og deres almindelige hverdag. De smukke erklæringer fra tidligere på året afslørede ikke, hvordan borgmestrene konkret havde tænkt sig, at borgerne skulle opleve integrationen mellem de to kommuner, Malmø og København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Der er meget at drøfte i de kommende forhandlinger. Der er også råd til at gøre noget ved de mange problemer, der er ressourcer til at skabe forbedringer efter de mange år med nedskæringer.

SF ser frem til forhandlinger, der kan skabe gode resultater. Det fortjener københavnernes.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Tak til Jens Johansen, der, sådan som jeg umiddelbart vurderer det, rettelig skulle have haft ordet før Morten Kabell. Det er på mange måder en fejl.

Peter Skaarup (O): Ja, som I kan se på den tale, som er omdelt her ved pultene, så har jeg skrevet, at det er det talte ord, der gælder. Så hvis jeg skulle komme til at afvige lidt fra det, der ligger på pultene, så er det altså det, jeg siger, der gælder, og ikke det, der ligger. F.eks. kan jeg sige, et sted står der noget med »parametre«, og det skulle have været »barometre«, sådan er der lidt små ting, men det gælder nok os alle sammen. Men nu starter jeg.

I Dansk Folkeparti har vi med stor interesse læst den tale, som overborgmesteren er fremkommet med i dag, selvfølgelig også hørt på den.

Vi må sige, der er meget fint og flot iblandt det, der er mange fornuftige ting. Men vi må nok også sige, når vi så kommer til det konkrete indhold, så er der knap så meget fornuftigt. Faktisk så er der ikke rigtig noget konkret indhold, som vi kan se det. Men det kan vi selvfølgelig tage en debat om på mandag, om man mener, der er det.

Men det eneste, jeg kan sige, vi kan finde helt konkret, det er, at man peger på fra overborgmesterens side, at man vil lave det her borgerpanel, som skal vurdere den service, som kommunen yder, og de prioriteringer, som kommunen foretager i det daglige.

Jeg må sige, det er nok for os at se, i og med at det er det eneste konkrete, meget tyndt, og vi finder ikke i Dansk Folkeparti i hvert fald, at det er de vises sten at nedsætte et borgerpanel. Vi vil sammenligne det lidt med det, regeringen har gjort, det er i øvrigt en regering af samme partipolitiske observans, som overborgmesterens, der er gået i gang med de såkaldte folkehøringer.

Men hvad er der så kommet ud af det, ja, der er kommet en mia. kr. i finansloven, som er uspecificeret, og som måske går til de ældre, går til de svage i samfundet, som det har været fremme i forbindelse med folkehøringerne skulle have noget mere.

Overborgmesteren kom også ind på sådan en slags historieskrivning fra, hvad der er sket her i København igennem de seneste mange år. Konklusionen, som vi læser den, det er ligesom, at nu går det rigtig godt. Der har godt nok været nogle år, hvor det ikke så godt, og der har været nogle problemer og måske også er begået nogle fejl. Men på grund af det her vel nærmest socialdemokratiske styre, der har været igennem nogle år med meget effektive forandringer i kommunen, ja, så går det altså godt nu.

Det kan man selvfølgelig diskutere, om det er af de årsager, men jeg føler ligesom, det er det, der ligger lidt i talen, og det tror jeg nok, der er nogle partier, der også vil tage et vist medansvar for, at det trods alt på nogle områder går bedre i hvert fald med økonomien.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Når så overborgmesteren taler om Københavns kommunes værdigrundlag for 1998 og citerer fra det, ja så må man nok sige, at det lyder meget flot. Men den service, som der tales om i værdigrundlaget, denne service for borgere og virksomheder, som skulle komme os alle sammen til dels, altså dette at det skulle være attraktivt at bo i København, det at det skulle være attraktivt at investere i byen, ja, det er spørgsmålet om den service, der så kommer ud af de investeringer, ud for de borgere, der bor her i kommunen og ud fra det her hus, den er så voldsom fantastisk.

I hvert fald må man sige, når man ser på værdigrundlaget, så er der plejehjemsboere, der føler, at de bliver smidt ud fra deres plejehjem. Der er børnefamilier, der ikke kan få daginstitutionspladser til deres børn, jo det kan de måske efter 1 år eller 1½. Der er virksomheder i brokvartererne, som i denne her tid slås med fuldstændig vanvittige parkeringsordninger.

Så den service, man taler om her, kan man godt sige lader noget tilbage at ønske, hvis man skulle forestille sig, det skulle være sådan en optimal service, som ligger i værdigrundlaget.

Så kommer overborgmesteren ind på Københavns udvikling som boligby. Her må vi sige fra Dansk Folkepartis side, at der er, og det giver vi ret, der er en fornuftig og god udvikling i gang på mange områder inden for boligområdet i København. Der er mulighed for, at vi får et flot boligområde nede ved havnen. Der er mulighed for, at man i Ørestaden og ved Amager Strandpark for nye muligheder for at placere rigtig flotte fine boliger.

Det vi bare skal tænke på det er, kan den almindelige københavner få råd til at bo der, eller bliver det langelinjepriserne på 10, 12, 15, 25.000 kr. Hvis det bliver det sidste, så er den boligpolitik, vi fører her i Københavns Kommune ikke særlig bred, så gavner den nogle ganske få grupper, der har råd til, og som har en månedsløn, der nærmer sig det niveau. Men der er altså mange mennesker her i København, der ikke har det. Der skal vi passe på, at vi ikke mister nogen i den retning, det hele kører, nemlig de borgere der ikke har råd til de her astronomiske priser, som man i hvert fald har set ved Langelinje.

Vækst er godt, men vækst kan altså heller ikke gå hurtigere, end vi har dem, der har det svært, med. Hvis ikke væksten kommer dem, der har det svært til gavn og til gode, så er der ikke ret meget ved, at vi får en vækst, så har der ikke været særlig stor opbakning til, at vi får den, og det må vi skabe.

Overborgmesteren kom også ind på den nye faste forbindelse over Øresund. Om forbindelsen med dens meget høje priser, som det er at komme over Øresund, om den forbindelse kommer til at få meget større virkning end det her festtaleniveau, som vi så, da forbindelsen blev indviet her omkring 1. juli, det er spørgsmålet.

Man kan da håbe på, at det skaber en dynamik, som kan sørge for, at vi igen får råd til nogle af de initiativer, som vi gerne vil her i københavnsområdet. Men vi må sige, der er nogle, der falder fra, det er der i forbindelse med sådan en bro.

Vi har i Danmark indtil nu heldigvis haft den politik, at man kunne lave billige transportordninger for svage grupper som pensionister, som studerende, den mulighed er der ikke på Øresund, der kan man ikke komme over for billige penge. Der er ikke no-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

get, der hedder 35-billet. Der er ikke noget, der hedder studentermuligheder for at komme over billigt.

Det vil sige, det kan godt være, erhvervslivet har råd til at komme derover, men dem der må spare, der hver dag må vende hver eneste krone eller euro, bliver det måske snart, de har det svært, de kan ikke bare lige skabe den kontakt til svenskerne, som vi gerne vil skabe, som vi taler om, vi gerne vil skabe. Når de skal købe en togbillet, så er den dyr, og det er dyrt at komme tilbage igen. Så det er noget, man skal tænke på, når man laver den slags forbindelser.

Der kunne jeg måske godt ønske mig, at man fra Københavns side vil stille sig foran og så sige til regeringen, HT, socialministeren, der tager beslutning omkring sådan nogle ting, her er altså et område, hvor vi skal tænke os om, hvor det ikke nytter noget, man har lavere priser i hele Danmark. Men når vi skal til Sverige, så koster det altså det samme som alle andre.

Så er der en anden ting omkring Øresundsforbindelsen, som specielt er relevant for København, og det er, at man kan risikere, at den handel, vi gerne vil have fra svensk side, der gerne skulle komme herover, at den ikke bliver så stor, som vi ellers kunne have ønsket os. Det handler om mere fleksible åbningstider for virksomhederne, således at man specielt skal have åbent om søndagen.

I Sverige har de i lang tid taget konsekvensen af den udvikling og har lavet masser af storcentre, masser af gode åbningsmuligheder, og det betyder, at når nu nyhedens interesse er væk for svenskere at komme til Danmark og danskere at komme til Sverige, ja så kan man godt frygte, at der vil være en masse handel, der passerer væk fra Danmark, fordi man altså vælger at tage en lille søndagstur over til Malmø eller omegn og køber sine varer derover. Der er også en del varer, der er billigere, der er bedre indkøbsmuligheder dervore, end der er i det storkøbenhavnske område. Det er ærgerligt, at vi mister den mulighed.

Igen her kunne København godt gå i front og opfordre til, at den her lukkelov blev lempet, sådan at de virksomheder og de butikker, der havde lyst til det, de kunne holde åbent om søndagen eller på sene aftentider. Tag til USA så kan man købe alt, hvad man har lyst til hele døgnet rundt, om det så er hovedpinepiller eller hjælp til en god forkølelse, man har pådraget sig, så kan man få det i døgndrift, det er sværere i København. Der er et bestemt sted, man skal stå i kø i flere timer, hvis man skal have noget hjælp der.

Sådan nogle ting skal man prøve på at se på, hvis København for alvor skal gøre sig håb om at blive et område, der kan tiltrække vækst og vækst, der giver noget også for dem, der er på bagperronen.

Overborgmesteren kommer også ind på spørgsmålet om bydelsstyre den 28. september 2000, folkeafstemningen, og talen var vi vel nok nogle, der kiggede meget i og hørte også meget på, hvad overborgmesteren egentlig sagde. Talen er stort set rensset for, hvad det egentlig er, Socialdemokratiet gerne vil omkring de her bydelsråd.

Det er i og for sig påfaldende, at det største parti i Borgerrepræsentationen ikke kan samle sig sammen til at komme med en anbefaling til, hvad det er, man vil.

Man har lavet et forlig med venstrefløj, hvor man synes, at nu kan der laves bydelsråd, og vi troede jo nok, at Socialdemokratiet var vendt på en tallerken og gerne

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

ville have bydelsråd, havde taget en beslutning. Men i den her tale kan vi ikke se nogen holdning til det. Jo, man taler om servicecentre, noget vi i øvrigt støtter i Dansk Folkeparti, vi synes, det er fornuftigt at samle servicen i lokalområderne ét sted i stedet for at have en masse forskellige steder.

Men bydelsrådene må man tage stilling til. Det må være sådan, at når man opfordrer borgerne til at gå hen og stemme, så kan man også give en anbefaling til, hvad de skal stemme på, stemme om. Men borgerne ved faktisk ikke, hvad de får, hvis de sætter deres kryds ved folkeafstemningen angående bydelsrådene, for de aner ikke, hvis de siger nej, om de så får en fortsættelse af de her små forsøgsbydele, som der er nu, eller de kan regne med, det bliver fuldstændig nedlagt, eller hvad det bliver til.

Det er sådan noget, forligspartierne skal finde ud af på et senere tidspunkt, og det er vi ikke særligt glade for i Dansk Folkeparti. Vi anbefaler et nej ved den folkeafstemning. Vi mener, at det er godt at have øget medindflydelse, borgerindflydelse, men det kan vi skabe allerede i dag ved hjælp af brugerråd, servicecentre og den slags ting. Der er ingen grund til at skabe et nyt hold af politikere, der skal politisere yderligere.

Sådan vil det blive, vi ser det allerede nu, hvor Indre Østerbro Bydelsråd har bedt om foretræde i forbindelse med Økonomiudvalgets møder angående budgettet for næste år. Hvordan vil det være næste år, hvis vi skal have 15 eller 17 bydelsråd ind og have foretræde angående økonomien.

Reelt er det jo rimeligt nok i og for sig, at de beder om foretræde, fordi med den nye ordning vil det være sådan, at Københavns Kommune er faderfigur for alle de her bydelsråd. Det vil sige, bydelsrådene kan forlange, at man har indseende og skal diskutere bydelsrådenes økonomi, så det er altså en meget vanskelig position, man stiller sig i. På den ene side at ville koordinere økonomien for bydelsrådene, på den anden side så kan man altså heller ikke have alle de her bydelsråd ind og have foretræde, ikke bare i Økonomiudvalget, men i alle andre udvalg. Det bliver et ragnarok, og jeg håber, at man har gjort sig de konsekvenser klart, inden man går hen og stemmer også fra Borgerrepræsentationens politikeres side.

Vi har så med glæde noteret os, at der trods alt er nogle mindretalsudtalelser hos socialdemokraterne, og vi har bemærket, at flere fremtrædende socialdemokrater, som også er til stede her i salen nu, der har anbefalet et nej. Det er vi selvfølgelig glade for, jo flere socialdemokrater, der kommer frem og siger deres mening, jo større grundlag har borgerne jo for at tage stilling. Det vil være fornuftigt, hvis der er flere, hvis man nu ikke kan blive enig om noget.

Så kommer vi til skatteprocenten. Der konstaterer overborgmesteren i sin tale, at København nu er rykket op fra at have været i top til at have, i forhold til landsgennemsnittet i hvert fald, en lidt lavere skatteprocent, man er måske endda nede i den nederste tredjedel nu.

Men pas på, fordi skatten er jo ikke faldet. Altså når man læser det, der står, så virker det, som om skatten er på vej til at styrtdykke. Men sagen er jo, at skatten er på forholdsvis højt niveau fortsat, og den er steget igennem de seneste år, hvis man ser på gennemsnitstallene.

Det vil sige, samtidig med at vi laver ekstraskatter i form af parkeringsordninger, nye gebyrer, stadepladsgebyrer og sådan noget, det kan godt være, man kan fritage

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

nogle enkelte steder for det, men der er nye gebyrer på vej hele tiden til københavnernes. Vi betaler gebyrer, hvis vi ikke betaler vores regninger til tiden.

Alle sådan nogle skatter, som ikke står i denne her skatteprocent, men som man har fundet ud af, nok er mere nemme at få folk til at sluge end at sætte skatten op med 0,1 eller 0,2 pct. De er der jo, samtidig med at skatten fortsat er høj.

Så vi er nødt til at se på, at det samlede billede af skatteniveauet, og det samlede billede ser altså ikke så prangende ud, som det gerne vil lægges frem i de flotte taler, som bliver holdt heroppefra.

Vi er ikke af den opfattelse, at skatten skal stige i København, vi mener, at man er nødt til at kigge på kommunens udgifter med en tættekam og finde ud af, hvor der kan spares henne, så vi kan bevare den samme skatteprocent.

Vi tror heller ikke på, at det er realistisk på nuværende tidspunkt at nedsætte skatten. Men hvis man fastholder skatteprocenten, går udgifterne igennem med en tættekam, vi vil komme med ændringsforslag i forbindelse med debatterne senere hen på, hvad vi synes, det skal være, så tror vi på, at man godt kan finde penge, således at vi f.eks. kan bevare de plejehjem, vi gerne vil bevare.

Vi kan få nedsat ventetiden for at få en daginstitutionsplads, og at vi kan også sikre, at der kommer lidt flere penge eksempelvis til idrætslivet, som i øjeblikket har de store problemer, som overborgmesteren også er inde på, at man reparerer og reparerer og reparerer, men det koster for meget i længden. Det er bedre på det område at prøve at komme op i nærheden af provinsen, hvad angår ordentlige idrætsanlæg.

Så nævnes kræftområdet, og der er det i og for sig utroligt, at de målsætninger, som bliver nævnt fra overborgmesterens side, at vi skal gå foran, og vi skal sikre, at de forhold, vi hører om i medierne, bliver forbedret for de kræftsige, så man fremover kan hjælpe bedre. Noget i den stil bliver der sagt.

Det skal ikke være sådan, at patienterne er nødt til at søge til udlandet for at få hjælp, bliver der også sagt. Men vi må så bare sige, hvis vi ser rent praktisk på kræftbehandlingsområdet, så er der ikke nogen kræftbehandlingsgaranti. Faktisk har det været sådan her i sommer, at man har holdt ferie på visse hospitaler i dette område, og det gør så, at man netop kan være nødt til at syge til udlandet for at få den behandling, man gerne vil have, for at få de operative indgreb, man gerne vil have.

Ja, overborgmesteren nævner borgerpanelet. Vi synes som nævnt, det er udmærket at have et borgerpanel. Vi vil godt stemme for det, det er ikke sådan ment, men vi vil bare advare imod, at man tror, man kan løse nogle problemer ved et borgerpanel, det skal følges op med handling.

Hvis vi laver et borgerpanel, hvor Preben Møller Hansen og Ole Hentzen og Kaja Jacobsen møder op og siger, de mener altså, de her ting skal være bedre, og så der ikke bliver fulgt op på de ønsker, så er borgerpanelet ikke ret meget værd, så et der bare en narresut. Vi skal passe på, at det ikke bliver en narresut, det skal være et reelt instrument til at skabe ordentlige forhold for københavnernes.

Så vil jeg godt komme lidt ind på, hvad det er, Dansk Folkeparti vil sætte af fodaftryk på budgettet. Vi vil fortsætte udviklingen i retning af at nedbringe Københavns Kommunes store gæld. Vi vil advare imod, at man slækker på de her ting. Vi er nødt til

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

ligesom i privatøkonomien ikke at uddele milde gaver, før gælden er betalt af. Her bør Københavns Kommune fortsat gøre en stort indsats for at klare det.

Samtidig finder vi også, og det vil der i vores ændringsforslag blive lagt op til, at man stopper talen om at lukke flere københavnske plejehjem. Det er ikke sjovt i den alder at blive rykket op med rod og rykket væk fra sine venner, det bør vi huske på i stedet for at foretage de her massive plejehjemslukninger, som bliver tilfældet. Det tror vi bliver tilfældet, hvis vi kigger på plejeboligplanen, det lægger man jo op til, og allerede er der lukket 4 plejehjem.

Vi må også sige, at de prognoser, der lægges frem, er jo meget flotte, ældrebefolkningen vil falde, er der nogle, der siger, men holder prognoserne, er det rimeligt, at de ældre i øjeblikket må vente på at få en plejehjemsplads, der er flere hundrede ældre, der venter på at få en plejehjemsplads.

Er det rimeligt, at man ud over det slet ikke kan blive visiteret for visse ældres vedkommende til at få en plejehjemsplads, det er noget af det, vi gerne vil diskutere i forbindelse med budgettet. Hvis det er sådan, så vi får noget medindflydelse på det, så bliver det i retning af, at vi ikke lukker plejehjem, men sørger for at give de borgere, der har ydet en stor hjælp til det danske samfund, yde dem en ordentlig behandling.

Så er der nogle ting omkring nogle enkelte ting, som vi gerne vil nævne, Rigshospitalets skadestue. Vi har fremsat forslag om det herinde, men der var ikke nogen afklaring, der var for få, der gik op og sagde, at de mente alvorligt, at Rigshospitalets skadestue skulle bevares.

Det er jo i og for sig uhyggeligt, at man lokalt her i centrum af København ikke har en ordentlig skadestue, som man bare kan komme til, som københavnernes har været vant til i årevis at tage hen og sige, nu vil jeg gerne have min behandling, fordi jeg har altså skåret mig i benet eller i foden, eller hvad det nu er, man har gjort. Det bør da være et mindstekrav, at man har en skadestue, man kan rende til, hvis man har brug for det.

Skulle der være nogle, der formasteligt er kommet ind og ikke har brug for at komme på denne her akutskadestue, så hvad så der betales i dyre domme i skattebillet til det, hvorfor så ikke bevare den ordentlige service, som er nødvendig for københavnernes. Det er østerbroborgere, der er borgere i City, det er Nørrebro, ja men det er tudetoset, at man ikke kan tage hen på sin skadestue og få det her ordnet.

Jeg ved godt, at der er nogle, der siger, at det bliver brugt for meget, og hvad så, skulle det blive brugt en tusind gange for meget af de københavnske borgere, hvad kan der ske ved det, det er da bare godt, at man så får den tryghed, som det er at have en skadestue i sit nærmiljø.

Vi må også godt have lov til at sige, at til trods for den udvikling, vi har fået at vide af den ansvarlige borgmester på området, så ser vi altså, at der sker en stigning i antallet af flygtninge og indvandrere i Københavns Kommune. Det kan godt være, det ikke er en tilsigtet udvikling for de politisk ansvarlige herinde, men det er en udvikling, som er en realitet, og man har fuld fart på vej mod det såkaldte multietniske samfund.

Vi tror ikke på, at de indvandrere og flygtninge, der er her i området, at de synes, det er nogen god idé, for det skaber altså vilkår, der kan være sværere for dem at leve med. Derfor er vores opfordring, at man skal gøre alvor af at stoppe op og sige, hov, har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

vi nu ikke tilstrækkeligt mange flygtninge og indvandrere i vores område, og må vi ikke prøve at få ændret ved den udvikling.

Det kræver altså, at der sker et reelt stop for tilgangen af flygtninge og indvandrere, og at de mange ekstraudgifter på området de stopper, for det er utroligt store beløb, der bruges på dette område.

Til slut vil jeg sige, at Dansk Folkeparti i lighed med andre partier ser frem til forhandlingerne om kommunens budget. Vi medvirker gerne til forbedrede forhold for kommunens borgere, men en højere skat uden reelle serviceforbedringer, det er vi ikke med på. Det håber jeg heller ikke, at andre er.

Borgmester H. Thustrup Hansen: Københavns Kommune er i disse år inde i en god udvikling. Beskæftigelsen øges i takt med de københavnske virksomheders øgede aktivitet, og ledighedsprocenten nærmer sig landsgennemsnittet, selv om kommunen stadig har en høj arbejdsløshed sammenlignet med Københavnsområdets øvrige kommuner.

Det er derfor velovervejet, at budgetforslaget for 2001 bygger på en uændret skatteprocent på 31,7, en fortsat gældsafvikling på 200 mill. kr. og en effektivitetsbesparelse på 204 mill. kr. Med dette som grundlæggende forudsætninger er der på nuværende tidspunkt en ikke-disponeret pulje på 36 mill. kr.

Hvis overborgmesteren ikke på forhånd havde afsat store beløb til serviceudbygning, bl.a. ekstra 160 mill. kr. til dagpasning og 200 mill. kr. til omlægning af skoler, så ville dette udisponerede beløb have været betydeligt større i retning af de ufordelte puljer, der har været til rådighed i de sidste 3 budgetår.

Der er altså ingen grund til at græde over et mindre rådighedsbeløb end de foregående år, overborgmesteren har bare valgt i valgåret 2001 på forhånd at disponere over en større del af de stærkt øgede skatteindtægter.

Skattegrundlaget øges stærkt i disse år, men alt efter, hvor stor en del overborgmesteren selv vil disponere på forhånd, bliver der et større eller mindre beløb, som er udisponeret.

Hvorfor disponerer overborgmesteren så på forhånd over så store beløb, at der bliver færre penge i den ikke-disponerede pulje? Svaret er åbenbart, overborgmesteren ville være en dårlig socialdemokrat, hvis hans sind ikke skulle drages af den kendsgerning, at den københavnske skatteprocent nu ligger 0,3 pct. under landsgennemsnittet.

Socialdemokratiet er fascineret af tanken om en skattestigning på 0,4-0,5 pct., fordi ekstra 250 mill. kr. i skatteindtægter kunne bruges til at dække over den ringe økonomistyring, først og fremmest i Sundheds- og Omsorgsforvaltningen.

Den Konservative Gruppe kan ikke acceptere en stigning i skatteprocenten. Det er vigtigt, at selvhjulpne borgere stadig tiltrækkes af København, selv om huslejer og ejerboligpriser er stærkt stigende i disse år. Disse nye, velsituerede borgere, som søger byens oplevelser og miljøer, har en erindring om tidligere socialdemokratiske overborgmestres uhammede lyst til skattestigninger, men har nok troet, at dette var historie.

Det vil derfor være torskedumt at opgive omstillingsvejen og vende tilbage til skattestigningsvejen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Den gode cirkel, København er inde i, er sårbar, men det er kun kommunens egen politiske ledelse, der kan vende udviklingen i dårlig retning. De 40 rædselsfulde år 1950-90 var kendetegnet af dårlig socialdemokratisk ledelse, stadige skattestigninger, tilbagefaldsklausuler på jord og bygninger, elendigt socialt boligbyggeri af små 2-3-værelses lejligheder, høje brandbidrag på ejerboliger, ineffektive driftsvirksomheder som f.eks. håndværks- og kørselsafdelinger mv.

Mange af disse fatale fejltagelser er omgjort og har medvirket til ny optimisme og en god udvikling i de sidste år. Der bygges nu bedre og større boliger i ikke-socialt regi, tilbagefaldsklausulerne er under afvikling, der udliciteres i stort omfang, brandbidraget er afviklet, og uændret skat har Socialdemokratiets borgerlige budgetpartnere været garanter for.

København er altså inde i en god cirkel, der, så vidt jeg kan se, kun kan trues af 3 forhold: En genoptagelse af skattestigningerne, kaotiske trafik- og parkeringsforhold og mere socialt boligbyggeri på bekostning af det private kvalitetsboligbyggeri.

Jeg ved ikke, hvorfor der altid går kludder i det for socialdemokratiske overborgmestre efter 11-12 år på posten. Det skete for Urban Hansen midt i 1970'erne, for Weidekamp i slutningen af 1980'erne, og jeg synes også, det nu glipper med styringen for Jens Kramer Mikkelsen.

Symptomatisk er vel overborgmesterens panikudnævnelse af Traberg Smidt som formand for KUC, Arbejdernes Ligkistemagasiners uappetitlige og pengegriske adfærd, den manglende økonomistyring på sundheds- og omsorgsområdet, truslerne om skattestigninger og mere socialt boligbyggeri, den kaotiske håndtering af trafik- og parkeringsforholdene og den manglende stillingtagen til bydelsråd.

Det har været Den Konservative Gruppens historiske rolle på Københavns Rådhus at forsøge at holde Socialdemokratiet på dydens smalle vej. Det er lykkedes i nogle perioder, og byen har profiteret deraf. At sætte tæring efter næring, dvs. undgå at stifte gæld, har altid været konservativ politik. Derfor har vi været glade for at medvirke til de sidste års gældsafvikling, både de ordinære årlige 200 mill. kr.s gældsnedbringelser og de ekstraordinære gældsnedbringelser i forbindelse med salg af aktiver som fast ejendom, aktier eller tilbagekøbsrettigheder.

Den af Borgerrepræsentationen i 1999 vedtagne indkøbs- og udbudspolitik var også lige efter vores hoved. Indkøbspolitikken sigter mod at skaffe kommunen besparelser ved større fælles indkøb. Udbudspolitikken sigter mod at sikre bedst mulig anvendelse af skattekrone, når kommunen skal skaffe tjenester og service til borgerne. Indkøbs- og udbudspolitikken skal stå sin prøve i de kommende år, og vi vil følge tæt, om de gode intentioner efterleves.

Imellem første og anden behandling af budgettet skal borgerne ved en vejledende folkeafstemning tage stilling til bydelsråd, nemlig i forbindelse med Euro-afstemningen. Jeg håber, det store flertal af københavnere vil sige ja til euro og nej til bydelsråd.

Der er ingen grund til at splitte København op, vor by skal være et økonomisk og kulturelt centrum i Øresundsregionen, og det skabes ikke ved at etablere et nyt politisk niveau med 15 sogneråd og yderligere 300 politikere til at slå om de knappe midler.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Overborgmesteren vil i sit budgetforslag sætte ind på nogle områder, som også har Den Konservative Gruppens særlige bevågenhed, nemlig dagpasningsområdet og skoleområdet.

Børnetallet stiger i disse år, og det er meget glædeligt. Det er derfor vigtigt at få ventelisterne nedbragt og pasningsgarantien sikret. Det er vigtigt at få nybagte forældre tilbage på arbejdsmarkedet hurtigst muligt, der er jo brug for dem både i de private virksomheder og i de kommunale og statslige sektorer.

Nye skoler og måske først og fremmest renovering af nedslidte skolebygninger må også prioriteres højt. I fremtidens videnssamfund får vi brug for mennesker, der fra barnsben har lært, hvor vigtigt det er at erhverve sig viden og kundskaber.

Indlæring er oftest en stillesiddende proces. Derfor er det betydningsfuldt også at lære børn og unge, at motion og sport er livsnødvendigt. Jeg finder det derfor særdeles glædeligt, at overborgmesteren i sin tale viede den københavnske idræt så forholdsvis stor opmærksomhed. Jeg bed især mærke i den sentens, der handler om samarbejdet mellem kommunen, idrætsklubberne og erhvervslivet.

På trods af at den københavnske idræt igennem flere år har været på den politiske dagsorden, ja, så er det vist ingen hemmelighed, at København stadig halter bagefter, både hvad angår antallet af anlæg og disses beskaffenhed, og når det drejer sig om børnenes og de unges deltagelse i idrætslivet.

For så vidt angår de manglende faciliteter, tror jeg ikke på, at en opretning kan klares over skattebilletten alene. Netop derfor ser jeg frem til i de kommende år at etablere et fornuftigt samarbejde med erhvervslivet. Det har jo vist sig, at der på kulturområdet, bl.a. i forbindelse med Kulturby 96, men også senere har kunnet etableres et fortrinligt samarbejde om større investeringer til gavn og glæde for såvel borgere som erhvervsliv. Lad os bibringe idrætten noget af denne nytænkning.

Hvis en sådan nytænkning giver flere og bedre idrætsanlæg, vil det også betyde, at flere børn og unge vil deltage i det københavnske idrætsliv. Jeg håber, at der i den kommende budgetperiode for alvor bliver taget livtag med de problemer, vi står over for på dette område.

Der bliver færre ældre i København i de nærmeste mange år, derfor må det være muligt at forbedre levevilkårene for disse færre ældre. Den Konservative Gruppe er indstillet på i forbindelse med den næste måneds budgetdrøftelser at finde midler til en øget indsats på hjemmeplejeområdet, til hjemmehjælp og til en øget indsats på sundhedsområdet.

Det har været et mareridt igennem flere måneder dagligt at kunne læse om styringsproblemer på sundheds- og omsorgsområdet og om den ringe livskvalitet, kommunen kan tilbyde de omsorgskrævende og syge ældre københavnere. Vi kan ikke være det bekendt.

Det bliver mere og mere klart for mig, at den årlige, generelle 2 pct.s besparelse, et flertal blev enige om for nogle år siden, ikke slår til. Jeg ved godt, at aftalen om etablering af en omstillingspulje ved en effektivitetsbesparelse på 2 pct. på hver af de 7 udvalgsområder rækker mange år frem. Men vi, der indgik aftalen, må kunne blive enige om at sætte ambitionsniveauet op til 3 eller måske 4 pct. I en dynamisk verden med store skift i udviklingsretningerne er det vigtigt at have en stor pulje at kunne sætte ind, når

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

behovene pludseligt forøges på dette eller hint område, ellers vil øgede behov på visse områder uvægerligt betyde højere skatter.

Hermed er jeg tilbage ved det, jeg sagde i begyndelsen af min tale, det er vigtigt at kunne omstille, at kunne ændre prioriteringen. Det letteste i verden er blot at sætte skatterne i vejret. Det påvirker måske ikke folks adfærd på kort sigt, men på lidt længere sigt kan mennesker, der arbejder hårdt for deres udkomme, ikke lade være med at skæve til skatteprocenter og den retning, de bevæger sig i.

VKR-partierne her i salen har derfor givet hinanden håndslag på, at skatteprocenten ikke må sættes i vejret til næste år. Mit parti vil sammen med Venstre og Det Radikale Venstre gå til budgetforhandlingerne med åbent sind for omprioriteringer og omstillinger. Vi håber at kunne holde Socialdemokratiet på dydens smalle vej.

Min gruppe er meget opmærksom på, at næste år er valgår, og at socialdemokrater har en tilbøjelighed til at dele milde gaver ud til befolkningen i form af øgede offentlige udgifter, som de samme folk efterfølgende selv må betale for.

Jeg håber, at Socialdemokratiet vil holde sig til sine gamle budgetvenner, også selv om der nu skal lægges budget for et valgår. Mit parti er parat til at fortsætte de sidste års budgetsamarbejde.

Lars Rimfalk Jensen (B): Overborgmesteren indledte med at snakke om traditioner, at det var en tradition, at vi stod her, og at det var en god ting, at vi stod hvert år og fortalte, hvad vi ønskede.

Jeg vil godt sige, at jeg ændrer på den tradition nu. Jeg ønsker ikke at stå og oplæse det radikale budgetforslag. Jeg har valgt punkter, som jeg vil kommentere. Jeg ville have foretrukket, at det havde været muligt allerede i dag at kunne have lavet kommentarer på hinandens budget, så vi kunne komme i gang med en politisk diskussion i dag.

Morten Kabell omtalte, at det var 11 grå mænd, det er så i hvert fald også en ny tradition, for i 10 år har det faktisk været sådan, at der har været en kvinde heroppe og holdt en budgettale. Det er måske smuttet for Morten Kabell.

Inden jeg går i gang vil jeg godt sige, at der er en grund til, at det hedder Det Radikale Venstre, det er et selvstændigt parti, der ikke er underlagt nogen andre partier. Vi er en del af en sammenhæng, vi er en del af det budgetflertal, der nu har eksisteret i 2 år, og som vi har været godt tilfredse med.

Vi har ikke i vores budgetforslag forslag til kontraktstyring på bløde områder, og vi kan næppe heller tænkes at synes, det ville være nogen særlig god idé.

Så vil jeg gå over til det radikale forslag.

København er en stærk by, men vi har stadig væk en stor gæld, så stor en gæld, at den årlige rente stadig væk er på ca. 1 skattepoint. Det er for meget, det betyder, at en enlig faglært betaler 1.700 kr. i skat udelukkende til at betale renter. Det betyder, at et pensionistægtepar betaler 1.000 kr. bare til vores renter.

Derfor er det vigtigt for Det Radikale Venstre at fortsætte en gældsafvikling. Vi har behov for, at vi får en vision for København, og den hedder nedbringelse af vores gæld. Det er ikke en vision, som vi skal tage op år for år, men vi må begynde nu, hvor vi er stærke, hvor vi står bedre økonomisk, at kunne kigge 10 år frem i tiden, prøve at sige,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

hvordan kunne vores budgetforslag se ud i 2010, hvad ønsker vi for denne by i 2010 frem for, at vi ruller derudad med 1 år ad gangen.

Udviklingen går i den rigtige retning, og vi skal være med til at skubbe i den retning. Det er vigtigt, at den udvikling skabes af politikere, der tør tage et økonomisk ansvar. Det er ikke populært at skulle skære ned på ting, men det kan være nødvendigt, når man har en gæld på over 12 mia. kr.

Det Radikale Venstre synes, det vil være et meget dårligt signal at sende, hvis vi laver skattestigning. Vi har haft 4 år i København, hvor der ikke har været skattestigning. Nogle snakker om, at det er en fordel, for så er vi havnet fra, at vi var blandt den tredjedel, der betalte mest skat i Danmark, til nu at være en af de billige kommuner.

Det kan man jo altid vurdere, det er et spørgsmål om, hvor man ligger henne på skalaen. Det er vel mere et spørgsmål om, hvad det er, vi bruger vores skattepenge til.

For Det Radikale Venstre så er det helt sikkert, at vi synes, der skal serviceforbedringer til, men vi mener også, at serviceforbedringer kan skabes inden for vores eget råderum. De penge, vi har nu, kan vi godt bruge, og dem kan vi godt nøjes med, og dem kan vi godt skabe serviceforbedringer med.

Vi kan fortsætte vores effektivisering. Det kan godt være, der er områder nu, der måske har nået smertegrænsen, det kan godt være, at brandvæsenet ikke kan tåle at få skåret en ekstra mand på brandbilen. Der er til gengæld andre områder i København, hvor der sagtens kan ske en meget større effektivisering.

Vi er stadig væk en af de kommuner i landet, der har det største personaleforbrug i forhold til vores borgere. Et andet område, som heldigvis er blevet taget fat på, men som Det Radikale Venstre allerede for en del år siden pegede på, det er sygefraværet. Det er blevet bedre absolut, men vi vil gerne henstille til, at lederne fortsat arbejder med, at sygefraværet kommer i takt med, hvad man kan forvente i en by som København.

Det kræver selvfølgelig også, at lederne sørger for et ordentligt arbejdsmiljø, sørger for at der sker uddannelse, sørger for at det bliver spændende at komme på arbejde.

Der er også i København behov for en strukturforandring, vi har for mange høvdinge og for få indianere. Vi har ganske enkelt ikke behov for at have så mange kontorchefer, vi har behov for hjemmehjælpere og personale, der kommer ud på gaderne ud og står derude, hvor folk de møder os.

Det Radikale Venstre ville ikke have noget imod, at der blev placeret en kontorchef ude i det nye servicecenter helt ude ved skranken, og så kunne han eller hun få lov til at fortælle, hvad det egentlig er, der foregår.

Udlicitering er også et punkt, som det Radikale Venstre mener, der skal afprøves, vi skal blive ved med at afprøve prisen. Vi skal have god kvalitet i København, men det skal være billigst mulige penge. Vi bliver nødt til at afprøve konstant, om den ydelse, vi får, er den ydelse, som vi ønsker.

Kvalitet skal være et mål. Hver gang vi udliciterer noget, så er det vigtigt, at vi stiller krav til udbyderne, vi skal stille krav til udbyderne om kvalitet. Vi skal også stille krav om personalegader, vi skal sørge for, at der bliver et socialt krav til vores udbydere. Vi skal sørge for via vores udbud at sikre, at de svageste grupper i København også får mulighed for at få en arbejdsplads.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

København har stadig væk en stor vedligeholdelsesgæld, og den må vi nu gå i gang med at betale. Alle de penge, som vi nu kan trække ind via udbud, via licitation, det er den slags, vi nu skal til at betale af på.

Vores skoler er godt nok i gang med en handleplan, der sker noget, vi skal fortsætte med at betale af på den vedligeholdelsesgæld.

Vores idrætsanlæg har vi hørt fra næsten alle parter her, den skal vi gøre noget ved. Vi kan ikke være bekendt at tilbyde idrætsanlæg, vi har.

Vores kulturfaciliteter har også lidt af mange års nedslidning, der har man sparet på vedligeholdelseskontoen næsten alle steder.

Daginstitutionerne læser man også om, at man har brugt vedligeholdelsespenge på at sørge for drift, det kan ikke være rigtigt. Vi skal sørge for, at vedligeholdelsespenge går til vedligeholdelse.

Derfor vil Det Radikale Venstre støtte, at der bliver nedsat en egentlig administration, der skal tage sig af ejendommene og derved sørge for, at vedligeholdelsen også bliver holdt ved lige.

På boligområdet vil jeg sige, Det Radikale Venstre synes, det er en god idé, at man nu får boliger ned til vandet. Der er ingen grund til, at det kun skal være erhvervsbyggeri, der foregår ved vandet, der skal også være tilbud om, at almindelige borgere skal kunne komme ned til vandet.

Men der skal også være boliger til alle, det skal ikke være sådan, at vi kun har Langelinie- og Midtermoleprojekter, vi skal sørge for, at der bliver alle typer af boliger, og det skal være i alle prisklasser, så alle kan komme til.

København har en regel om, at man ikke vil lave ungdomsboliger. Desværre må vi også huske, at vi er en studieby, og derfor kan vi ikke tillade os hvert år at opleve, at 6.000 mennesker står uden studiebolig. Vi må sørge for, at der også bliver skabt boliger, som vi kan tilbyde unge studerende, at de kan komme til at bo i København.

På kulturområdet går det så stærkt, at man kan dårligt nok nå at holde sin tale, før der er sket noget nyt. Der skal ikke være nogen tvivl om, at Det Radikale Venstre føler, at det er et smukt tilbud, vi har fået, og vi vil støtte det operatiltid, vi har fået.

Dokøen, ja men en havneplacering til et monumentalt kulturelt bygningsværk det ser vi frem til. Vi håber, at det kan komme til at indeholde både store kulturelle oplevelser indvendig, men at det også bliver et arkitektonisk smukt værk, som kan gøre, at turisterne kan lokkes til næsten at komme her.

Om det så bliver så attraktivt som et vist andet dansk operahus, at det ligefrem kan være vartegn for en olympiade, det skal jeg ikke sige, det må tiden jo vise.

I København skal vi stå ved vores kulturarv, vi har Thorvaldsens Museum, vi har Københavns Bymuseum, vi skal sørge for at vedligeholde de 2 museer. Vi skal være stolte af vores historiske arv, og vi skal være parate til at yde en indsats over for dem.

Bibliotekerne er naturligt et radikalt hjerteområde, og vi skal følge op på den bibliotekslov, der er, vi skal sørge for, at vi hele tiden er på forkant. De københavnske biblioteker skal være kendt for at være dér, hvor det nyeste er, og hvor man er med fremme.

Medborgerhusene, meget af det kommer jo til at afgøres den 28. september. Der er ingen tvivl om, at Det Radikale Venstre ønsker, at medborgerhusene kommer ud i bydelene, at det bliver nærområdernes mødested.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Det betyder, at vi sidder i en klemme omkring spillesteder og idrætsanlæg. Det må vi finde ud af at løse, vi skal sørge for, at der også er kulturelle tilbud til folk, som ikke kun færdes i nærområdet, men også har andre interesser.

Idrætsfaciliteter har jeg allerede nævnt, som vi også har hørt borgmesteren på området sige, vi bliver nødt til at gøre noget ved det. Vi er langt, langt bagud i forhold til landet.

Omkring Den Brune Kødby så er det jo blevet det helt store kulturelle centrum. Der vil Det Radikale Venstre da godt slå et slag for, at man måske opretter en sommerkulturskole for børn, at man sørger for, at børn fra andre skoler i København får en mulighed for at deltage i noget generelt. At det ikke kun bliver de børn, der er knyttet til stedet dernede, der oplever det.

Inden for fodbolden har vi oplevet det, hvordan DBU's sommerskoler har været en stor succes. Og jeg er helt sikker på, at 6 uger, hvor vi kan tilbyde børn fra Valby, fra Vanløse, fra Østerbro, på Amager at komme ud og prøve sig af med musik, teater og sang, det vil være noget, der hurtigt vil være fyldt op.

For Det Radikale Venstre er det også vigtigt for alle disse kulturområder, at der bliver lagt meget fokus på handicapadgangen. Vi kan ikke tillade os at have kulturfaciliteter i København, uden at der er en ordentlig handicapadgang.

Vi ser i dag, der er ønske om kørestolslift, der er ønske om andre handicapadgangsfaciliteter, og det må selvfølgelig bare være noget af det, der står allerøverst på vores ønskeseddel, eller rettere sagt, det burde være noget, der selvfølgelig indgik i det normale budget for det pågældende område.

På trafikområdet, indpendlingen er nu 13-15 pct. over det, som man har aftalt. Man har aftalt herinde i Borgerrepræsentationen, man har ment, at man kan vedtage, at der ikke må køre flere ind. Det viser sig jo, at det kan ikke lade sig gøre. Bilerne kommer ind i København, uanset hvad politikerne her på Rådhuset mener.

Det Radikale Venstre synes, det er o.k. at have egen bil, det skal der være mulighed for, og så længe vi ikke har en god kollektiv trafik, så kan det for nogle mennesker være simpelt hen nødvendigt at have en bil.

Derfor må vi sætte fokus på, at vi får en god kollektiv trafik. Hvis vi skal lokke bilerne til at lade deres biler blive stående hjemme og komme ind til centrum med kollektiv trafik, så skal vi kræve, at det skal være den bedste kollektive trafik, der kan findes.

Vi bliver nødt til allerede nu at tage hul på tanken om, at vi skal have en metro, den ringmetro, der nu er snakket om. Vi skal også nu tænke på, hvordan betjener vi Holmen, vi kan ikke være bekendt at sende trafikken ned igennem Prinsessegade.

Derfor skal det ikke være nogen hemmelighed, at Det Radikale Venstre stadig væk ønsker en havnetunnel, vi synes, at de partier, der går imod en havnetunnel, svigter Christianshavns borgere ved stadig væk at tvinge al den biltrafik ned igennem Prinsessegade.

På det sociale område er vi glade for, at der nu er ved at blive etableret det, der hedder en dialog med brugerne. Vi har oplevet at selvforvaltning på daginstitutionerne er noget, der har vakt interesse. Det var ikke populært at skære ned sidste år, det var måske en lidt grim måde at komme i kontakt med forældrene på. Til gengæld må vi sige, at

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

det lykkedes ud over alle grænser. Vi har oplevet, at folk har fået lyst til at deltage, være aktive i deres børns fritidshjem.

Med hensyn til pasningstilbud så er det vigtigt for Det Radikale Venstre at sige, at for os så er det pasningstilbud og ikke pladstilbud. Derfor er vi glade for, at daginstitutionsområdet har et volumen, og det kan dårligt komme større, vi er tvunget til at tænke nyt, vi er nødt til at tænke i at give tilbud til forældrene om alternative pasningsmuligheder.

Vi springer til skoleområdet. Den øgede boligmasse, som vi har skabt, har jo også trukket familierne til København. Det gør også, at de har børn med, der skal i skole, og vi har set, at det er steget måske mere voldsomt, end vi havde regnet med. Behovet for pladser er steget, og vi er heldigvis i gang med både renovering og nybygning af skoler.

Men det er vigtigt, at vi stadig væk følger op på det, så vi ikke hører om klassekvotienter, der kommer op og rammer loftet.

Det Radikale Venstre støtter meget, at man nu går i gang med et forsøg med en overbygningsskole. Vi synes, det er en god ting, at man nu også er begyndt at tænke på de børn, der ikke har en plan om at komme i gymnasiet. Det er vigtigt, at den halvdel, som ikke skal fortsætte i den boglige del, får et tilbud.

Der skal være mulighed for, at den overbygningsskole i Heimdalsgade får et samarbejde med det lokale erhvervsliv. Der skal være mulighed for praktikpladser, der skal være mulighed for, at elever i 8., 9. og 10. klasse i forbindelse med deres undervisning kan komme ud og afprøve sig inden for forskellige erhverv.

På den måde har man en mulighed for, at den enkelte elev, når man afslutter 10. klasse, har fundet det rigtige valg for sin karriere.

Endelig så skal jeg sige omkring skoleområdet, at den plan, der er omkring skoler for børn med vidtgående handicap, der er meget stort behov, og det betyder, at Ungdom & Uddannelse har lagt 19,4 mill. kr. på den forkerte streg efter vores opfattelse, man har sat 19,4 mill. kr. ud på ønskesedlen, det kan under ingen omstændigheder tillades. Det vil sige, at den udmøntede pulje ifølge Det Radikale Venstre vil blive nedskåret med 19,4 mill. kr. Vi skal simpelt hen gøre noget for børn med vidtgående handicap. Vi kan ikke tilbyde, at de skal mases sammen.

Jeg vil sige det op til flere gange, og det vil nok blive et kendetegn for Det Radikale Venstre, at hvis København gerne vil betragtes som en stærk by, så er det nødvendigt, at vi tager hensyn til de svageste borgere. Hvis ikke børn med vidtgående handicap hører til den gruppe, så ved jeg ikke, hvilken gruppe vi snakker om.

Derfor 19,4 mill. kr. fra den udmøntede pulje de er øremærket efter Det Radikale Venstres opfattelse til at sørge for den udbygningsplan.

Undervisningsmaterialer er for Det Radikale Venstre ikke kun et spørgsmål om computere. Desuden læser vi også, at man faktisk har nået målet, man har en computer pr. 7,5 elev i folkeskolen, man har 1 pr. 5. elev i gymnasiet.

Det der skal til nu det er at sørge for, at vi hele tiden opgraderer disse computere, at vi sørger for, at lærerne fortsat uddannes, sådan så undervisningen kan være den maksimale.

Endelig på skoleområdet vikarpuljen. Vi må ikke have elever, der går hjem på grund af, at en lærer bliver syg. Vi bliver nødt til at have et vikarberedskab, som er for-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

svarligt for en by. Derfor er det en pulje, som der skal kigges på, og vi må sørge for, at der kan trækkes vikarer, når der bliver behov for det.

På sundheds- og omsorgsområdet er det jo mest interesse næsten, hvad fortidens syndere har bragt med sig. Vi har jo desværre nok oplevet, at det hele har fået lov til at køre, hvilket har betydet, at vi har måttet trække en grænse, vi har måttet sige, at nu nåede vi et punkt, hvor vi ikke kunne leve med det længere.

Nu skulle vi gerne prøve at komme forbi den grænse og sige, lad os tænke på fremtiden, lad os begynde at handle. Jeg kan love, at det radikale medlem af Sundheds- og Omsorgsudvalget tilbyder sin konstruktive indsats i en åben dialog i udvalget.

Der er ingen tvivl om, at for Det Radikale Venstre så drejer det sig om, at løsningerne skal findes inden for Sundheds- og Omsorgsudvalgets egne rammer. Der vil ikke blive tale om, at vi vil finde midler at stoppe ned i det sorte hul. De problemer, der er opstået i Sundheds- og Omsorgsudvalget skal også løses i Sundhed & Omsorg.

Omkring HS der har vi jo både her i dag og i andre tilfælde hørt om alt for mange episoder. Der må nytænkning til, der må ske en ny handling, vi kan ikke blive ved med at forsvare, at vi hører om det ene kaosområde efter det andet på HS.

Det vil jeg også godt sige, at vi naturligvis stadig væk mener, at bestyrelsen er udemokratisk, vi mener stadig væk, at vi bør finde en løsning, så vi har en mulighed for at drage politikerne i bestyrelsen til ansvar, hvis ikke de handler.

Vi ved, at de næste 5-10 år der vil sygehussektoren være voldsomt i fokus. Vi vil godt love, at Det Radikale Venstre vil være en aktiv og konstruktiv partner i de næste 5-10 års debat.

På miljøområdet er det nok sådan, at vi synes, den er lidt for teknisk. Vi håber på, at miljøborgmesteren naturligvis kommer med de helt store visioner på mandag, for vi synes faktisk ikke, at det, vi har set indtil nu, indeholder de mange ideer, de mange visioner til indsatser på miljøområdet.

Afslutningsvis vil jeg sige, at Det Radikale Venstre fortsat ønsker en økonomisk ansvarlig politik, men vi skal have plads, og derfor så skal vi tænke på, hvordan vi kan skaffe penge inden for vores nuværende ramme, men ingen skatteforhøjelse.

Preben Møller Hansen (P): Man forundres ikke ved at høre de indlæg, der er kommet fra repræsentanterne fra de forskellige politiske partier. Man fornemmer helt klart, at vi har et valgår foran os, og det er faktisk valgtaler, der holdes fra alle sider.

Det der er spørgsmålet er jo, er det korrekt det, der siges, eller er det ikke. Jeg tager mit udgangspunkt i den tale, som vores overborgmester holdt og den, som man har fået tilsendt, så man kunne læse den.

Jeg må sige, der i den tale er mange visioner, mange korrekte ting, mange ønsker, men der er så det spørgsmål, hvorfor er det ikke allerede gennemført. Når man har disse mange gode ideer, hvorfor har man så ikke realiseret dem for lang, lang tid siden.

Det er jo en kendsgerning, som ingen kan komme uden om, at de partier, der sidder i denne sal har jo været repræsenteret her i mangfoldige årtier. Hvorfor har de så ikke i disse mangfoldige årtier fundet frem til at sikre, at vi dags dato ikke havde de kritikpunkter, som er realiteterne i de taler, der har været holdt.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Hvad er det så, man siger. Jo, man siger, at København er i god økonomisk vækst. Det er jo fedt nok, det er der jo ikke nogen, der kan klage over. Men hvis den er i god økonomisk vækst, ja men hvorfor har man så ikke brugt det overskud, der har været, til at sikre den københavnske befolkning det, som de ønsker og det, som de har betalt deres skatter til i forventning om, det blev realiseret.

Det er jo ikke det, vi har oplevet i de 2 år, der nu er gået, hvor jeg har været her. Der er der jo sket mange negative forandringer, til trods for at man påstår, at Københavns økonomi er i positiv vækst.

Man har lukket vores plejehjem med den begrundelse, at der bliver færre ældre i vores by. Hvem ved det, hvem kan på noget tidspunkt påstå, at der bliver færre.

Kendsgernerne er jo, at hvis man har nogle forældre i Roskilde, hvor man selv bor i København, så kan forældrene jo flytte til København, fordi deres børn er der. Men man bruger den modsatte argumentation, man siger, mange af vores ældre flytter ud til provinsen.

Ja men så kan man altså også flytte tilbage igen, og så ville det jo være i overensstemmelse med fornuften, at man havde de pågældende plejehjem. Men plejehjemmene bliver lukket, og de bliver lukket konsekvent. Det er de partier, der står bag budgetforligene, der er årsag til, at det lykkedes at lukke vores plejehjem.

Men nu snakker de om, at vi skal gøre meget for vores ældre. Hold da helt ferie, de er jo helt pjattede med at forklare, hvor meget de gerne ville gøre for vores ældre her i byen. Men det er jo dem og dem alene, der er årsag til, at der er gået den skæve vej for vores ældre her i København. Der er ingen andre, der bærer ansvaret end netop dem, der har været med til at indgå forlig om budgettet både forrige år og i år. Det er dem alene, der har ansvaret.

Men nu fraskriver de sig, og de lover, så man tror, det er løgn, så vælgerne kan stemme på dem én gang til. Og når det valg så er overstået, så planter de sig ned i de store stole og giver fanden i, hvad de har lovet vælgerne. Det er den normale fremgang, der bliver anvendt, ikke alene i kommunerne, men også i Folketing og regering.

Der er ingen forskel på levepolitikernes fremgangsmåde, de anvender den samme taktik hver eneste gang, og de lover og lover, men holder intet af det, de lover.

Lad os så se på det med skolerne. Nu skal der jo skabes skoler, der skal renoveres. Men det er jo ikke lang tid siden, vi drøftede her netop i denne sal, at man kunne bygge en ny skole i stedet for dem på Christianshavn ovre på Holmen. Men det blev jo stemt ned.

Men nu står vi altså foran et valgår, hold da helt ferie, nu skal der bygges skoler, der skal renoveres, og de skal have det rigtig godt alle sammen. Samtidig så fyrer man lærerne og flytter flere og flere unger ind i skolerne, så det bliver vanskeligere og vanskeligere for pædagogerne at give børnene den viden, som de nu en gang skal give. Jo, de snakker de ræve for de gæs. Der skal vi være med til at afsløre det ??, der er.

Så siger de, ja, vi vil ikke være med til skatteforhøjelser, og andre siger, vi bliver nok nødt til at komme med lidt skatteforhøjelser. Ja men de bliver jo ved med at brandskatte den københavnske befolkning. Så laver man parkeringsafgifter, så hvis man har en pølsevogn, skal man betale tusindvis af kroner for at få lov til at stå og sælge pølser på et fortov. Og sådan kunne vi blive ved.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Nu har de fundet på, at man ude i brokvartererne skal betale parkeringsafgifter. Nu næste gang så bliver det vel Søborg, Vanløse, Husum, og hvad det nu ellers kan blive, som også skal have et knald. Men det kommer selvfølgelig først, efter det kommende valg er overstået. Jo, de arbejder de ræve for de gæs, ingen skal være i tvivl om noget sådant.

Så siger man, ja men sidste år var der jo et overskud på ca. 100 mill. kr. Det var sgu da fedt nok, men hvad skete der så, ja, man nedskar jo med 4 pct. på daginstitutionsområdet, og hvor blev så det overskud af, som man havde sparet, for hvad der er sparet, det er jo en gang tjent. Dem nævner man ikke noget om, og sådan kunne vi jo blive ved uafsladeligt, hvordan de lægger indirekte skatter på befolkningen. Så de har fået de skatteforhøjelser, som de skal have.

Det det drejer sig om det er, at de tager sig ved deres egen barm, det er her, man skal sætte ind, hvis man er tillidsmand eller -kvinde for en befolkning. Hvordan ser det så ud, er der en eneste af de talere, der har været oppe på denne talerstol, som har repræsenteret de forskellige partier, der har snakket noget som helst om, at tage dig selv i deres egen barm.

Man bruger jo enormt med millioner for at opretholde det her foretagende. Jo, så rejser man rundt omkring i verden på skatteborgerens bekostning, man skal have inspiration. Hvad var der i vejen for, at man sagde, nu kan det gedemarked være slut, nu sparer vi de penge og bruger de penge i stedet for til at sikre, at vores unge kan komme i børnehave, fritidshjem osv.

Men det er jo ikke nok med det, så har jeg nu her ladet mig fortælle, at man kan få fodboldbilletter til landskampe, og det brugte man sidste år 166.000 kr. for at sikre, at borgerrepræsentanterne kunne få en billet til en fodboldlandskamp.

Ja men så forærer man billetterne væk til børnebørn, og hvad fanden ved jeg. Jeg har endda en kær veninde, som jeg godt kan lide, nå hun er her sgu ikke mere, hun har sgu ikke lagt skjul på, at hun giver dem sgu væk. Men så når man får sådan en fodboldbillet, så er det en indkomst, og den er skattepligtig. Men der er ikke en eneste af dem, der har fået billetterne, der overhovedet har drømt om at betale skat af noget sådant. Næ, de er jo privilegerede, de er valgt til Borgerrepræsentationen, og de beskæftiger sig sgu ikke med sådan noget småpjat som at betale skat af de mange goder, som de får.

Jo, der er ingen grænser, og det gør i hvert fald ondt på mig, at man ikke selv kan se, hvor det er, man skal hen.

Her i byen har vi 7 borgmestre, hvad ..., nå det må jeg sgu ikke sige, men hvad pokker skal vi bruge dem til. Vi har en fantastisk dygtig overborgmester, det har vi hørt de forskellige repræsentanter sige, at vi har. Så har vi nok en i New York, Washington, Moskva, Tokyo og andre steder, hvor man har 10-12 mill. indbyggere, så har man jo kun én borgmester.

Men her i byen hvor man deler økonomisk i porten, så siger man, vi skal altså have 7, vi er jo en hovedstad, jo, jo, de forstår rigtigt at argumentere. For hver eneste borgmester, vi har i denne by, der har vi også i millioner og atter millioner af timer, der bliver brugt til udvalgsarbejde ... (Afbrydelse: Der er jo nogle, der kommer). Det er nemlig rigtigt, der var en, der spurgte, om der er nogle, der kommer. Jeg kommer f.eks. aldrig,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

for jeg synes, det er det rene plat, det er det rene plat og humbug, det er kun for at rage nogle penge til sig, at man laver disse udvalg.

Her i denne sal skal man behandle alle de ting, der bliver forelagt og ikke i et udvalg, hvor man får 5.-6.000 kr. om måneden for at deltage. Så dem der deltager, eller dem der har valgsposter, de kommer der jo næsten aldrig. Vi har hørt, hvordan en borgmester har sagt, ja men jeg kan ikke gennemføre det, vi skal være en over halvdelen for at få vedtaget et forslag, men de kommer ikke.

Derfor burde man selvfølgelig tage sig selv i sin egen barm og sige, nu må det altså være stop. Vi har 41 mia. kr. i indkomst som kommune om året, 41 mia. danske kroner har vi.

Og hvad bliver de så brugt til, de skærer ned på alle områder i stedet for at bruge disse penge på noget fornuftigt.

Da jeg læste overborgmester Jens Kramer Mikkelsens tale, så tænkte jeg, hold da helt ferie, han er sgu ikke tosset, men det er han ikke, han har sikkert fået nogle embedsmænd til at læse min tale, som jeg holdt, da jeg kom ind i det her foretagende den første gang, hvor jeg netop sagde noget af alt det, der står i hans forelæggelsestale her i dag, og som vi har fået tilsendt.

Jeg sagde jo netop dengang, det er vigtigt i vores by, at vi forstår at prioritere boligbyggeriet så højt, som vi overhovedet kan. De der har en rimelig indtægt, de flytter til Herlev og andre steder, hvor de bygger sig et parcelhus, fordi de vil ikke bo i de elendige lejligheder, som er hovedparten af lejlighederne i København.

Nu kommer det jo, ja, vi skal have nye boliger, og det lyder jo godt. Bliver det sagt, fordi det er et valgår, der ligger fremme foran os, eller er det noget, der menes reelt.

Jeg har den opfattelse, at vores overborgmester mener det, han siger i en sådan sag, og derfor kan jeg kun hilse med tilfredshed, at man gør noget sådant.

Men nu er det ikke kun store nye boliger, vi har 6.000 unge mennesker i København, der er under uddannelse på universitet og andre steder, som ikke har noget sted at bo. Hvad var der så mere rimeligt end, at vi sikrede, at denne gruppe af unge, som jo er Københavns guld, at vi sikrede dem en fornuftig bolig af et kollegieværelse, eller hvad det nu ellers kan blive, men som selvfølgelig er tidssvarende.

Man kommer også med tanken om, at man skal slå 2 små lejligheder sammen til en, lave et fornuftigt køkken, badeværelse, og hvad ved jeg. Ja men det skulle man jo have gjort for længe, længe, længe siden.

For forholdet er jo ikke sådan, som man umiddelbart tror, hvis man er tilhører til det vrøvl, som bliver sagt fra en sådan talerstol. Kendsgerningerne er, at man i dag, når man bygger et hus, for det første kan man tage lån til den jord, man skal bygge huset på. Når man har gjort noget sådant, så går man til en kreditforening og siger, kan vi låne til at bygge det. Når man så har bygget det, siger man, vi kalkulerer med, at 75 pct. af boligerne bliver udlejet, og så lægger man huslejen lige præcis ud fra det niveau.

Sker der så det, at alle 100 pct. af boligerne bliver lejet ud, så giver den saftsusemig fløde ned i kassen, det kan I godt regne med. Sådan er boligspekulanterne, og sådan har de altid været, og sådan vil de vedblive at være.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Vi skal selvfølgelig som Københavns Kommunes ledelse sikre os, at man også forvort vedkommende sikrer, at der er boliger. Vi har jo masser af områder, vi har jo utroligt med områder her i denne by, hvor man kan bygge de boliger, der er behov for.

Men jeg har jo også i denne sal været vidne til, at nogle vender sig imod en udvikling på det byggerimæssige område, vender sig imod, at vi får flere industrier til byen, og hvad ved jeg. Man har gjort det ud fra en ældgammel opfattelse af, at sådan noget skal man i hvert fald støtte.

Men hvis man er valgt til ledelse af en by, så har man altså også en pligt til at sikre, at man er positiv i en fornuftig udvikling for at udvikle byen og sikre byen arbejdspladser, sikre den indkomster og sikre dem de miljøer, som de skal have. Det kræver altså, at vi er lidt mere vågne, end man ellers normalt er i denne sal, når man hører de pågældende stå på denne talerstol.

Nu ved jeg jo godt, at jeg bliver sgu ikke gode venner med flokken her, men der kan jeg sige, det er jeg sgu også skideligeglad med, der er ikke en eneste af dem, der sidder her, der har stemt på mig ved kommunevalget, og det vil I sgu heller ikke gøre fremover. Så det er jeg fuldkommen bedøvende ligeglad med.

Det der står tilbage det er, at jeg har i hvert fald de meninger, jeg har, og jeg lægger ikke skjul på det, jeg fyrer kanonerne af og fremfører det, jeg mener, der er rigtigt.

En af de mest afgørende ting set ud fra mit synspunkt det er, at vi sikrer vores ældre i denne by. Erindrer I, da man diskuterede, at de ældre, hvis de boede under 5 km fra det nærmeste sygehus, så skulle de selv betale en taxa. Nå, det er positivt over for de ældre, hvor man har skåret ned og indført brugerbetaling, og hvad ved jeg, så de faktisk ikke har salt til et æg, hvis man går dem rigtigt på klingen.

Jeg ved da godt, at der er nogle, der for 50 år siden byggede sig et hus, og dette hus efterhånden er gældfrit. Men så siger man ah, ah, de kan bare optage lån, så kan de jo klare sig, så behøver vi jo ikke som kommune at sørge for dem. Det er en asocial og nedring politik, der føres, som ikke hører os mennesker til. Det er vores opgave hele tiden socialt og solidarisk at tænke på de borgere, der har det dårligst økonomisk, socialt og på anden måde.

Det er vores opgave at sikre, at de fremover har økonomisk og social tryghed i deres hverdag, indtil de sætter træskoene og bliver brændt gennem krematorierne, eller hvad der nu ellers sker med dem.

Derfor kan jeg kun sige til vores overborgmester, før det ud i dit liv, som du har sagt i din tale, og så tror jeg, at den forsamling her er tvunget af omstændighederne til at være med til at gennemføre det. For ellers vil vi både gennem radio, på gademøder og andre steder afsløre, hvad det er for nogle, der ikke har været med til at gennemføre de visioner, der lå i din tale.

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det bliver svært at leve op til den forrige taler.

Lars Hutters (L): Der er mange af budgetordførerne, som har talt om Øresundsregionen i anledning af Øresundsbroens åbning, som jo skete her i sommer. Jeg håber da, at alle medlemmer af Borgerrepræsentationen har haft en rigtig god sommer, så man har

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

kunnet lade op, så man har kunnet formulere sine visioner, så kan man få ført en politik ud i København for københavnere.

Jeg selv har været i den heldige situation, at da sommeren startede på Sct. Hans Aften, der var jegovre i Skåne, som I jo sikkert alle sammen ved, hvor jeg har et dejligt hus med skov, og der havde vi det rigtig hyggeligt og fejrede midsommeren sammen med mine svenske/skånske venner.

Kl. 23 så kom der ind på den svenske radio, hvor vi havde siddet rigtigt og hygget os med midsommer, så kom der en hel times program med Mikael Wiehes sang om sin ven Björn Afzelius. Jeg vil godt have lov til at starte med at citere fra en af Mikael Wiehes sange, og det lyder følgende:

"Her er en sang til mødet
til glæde, håb og latter
til dem som tror på kærligheden
selv om hadet er så stærkt
til alle som slår sig sammen
til alle som stiller krav
til dem som ved hvor svært det er
og alligevel siger "ja" "

Er det umulige muligt? Københavnerne har i årtier drømt om og talt om at få en opera ved havnen, et magiens hus, hvor æstetikken og følelserne smeltede sammen i mangfoldighedens rigdom.

Kulturminister og Folketing har fremlagt forslag om teaterfugl og skuespilhuset ved Turbinehallerne. Det har alle sammen været indeklemte forslag, som ikke gav københavnere et løft i livskvaliteten. Indtil for få dage siden troede ingen det muligt, at københavnere kunne få en opera ved havnen.

Nu har A. P. Møller med sin gave på 1,5 mia. kr. gjort det umulige muligt.

Alle er glade, og vi håber alle, at vi meget snart kan komme i gang med operaen på Refshaleøen.

Vi er et af verdens rigeste samfund. Kan det tilsyneladende umulige gøres muligt på områder, som er livsvigtigt for mange mennesker.

A.P. Møller har råd til at give en gave på 1,5 mia. kr.

Dansk Undergrunds Consortium tjener milliarder af kr. hvert eneste år på det danske folks nationalejendom, nordsøolien og gassen.

Hvis Dansk Undergrunds Consortium betalte skat af nordsøolien som i Holland, vil der være adskillige milliarder kr. til rådighed for at give det danske folk et tiltrængt velfærdsløft.

Hvis A. P. Møller betalte sin skat til Københavns Kommune i forhold til sin indtjening, vil der være milliarder af kr. til at løse københavnernes omfattende problemer.

Dette blot en beskeden illustration af, at der er rigeligt med penge til, at det tilsyneladende umulige gøres muligt, et nødvendigt løft af velfærdssamfundet. Der skal blot et ting til det, den politiske vilje til at gøre det.

Har overborgmester Jens Kramer og Socialdemokratiet en sådan politiske vilje, har overborgmester Jens Kramer og Socialdemokratiet nogen som helst anden ambition end at betale af på gælden og få kassen til at stemme, også selv om det sker ved københav-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

nernes afsavn, menneskelige tragedier, protester og afsavn ... Jamen jeg kan da sagtens vente, til man er færdig med den behagelige samtale. Ja, ja, o.k., jeg tager det helt stilfærdigt.

Er det, som overborgmester Jens Kramer og Socialdemokratiet gør andet end, hvad en regnskabsrobot ville gøre. Den politiske ambition er åbenbart forvandlet til at sætte sig på magten og få kassen til at stemme, glemt er alt om velfærdssamfundet.

Uden for Rådhusets tykke og trygge mure, fjernt fra de tusindtals servicerende embedsmænd, fjernt fra alle frynsegodernes behagelige klappen på skuldrene lever københavnernes det virkelige liv.

De ældre, hvis plejehjem nu lukkes, sidder triste og forstenede tilbage. De ældre, som dør, som følge af plejehjemslukningerne, bliver næppe registret, og hvis de bliver registret, bliver det gemt bort på en støvet hyld.

Jeg hørte i dag borgmester Søren Pind fra Venstre fortælle om det samme, som var sket med hans bedstefar. Jeg ser ikke Søren Pind eller nogen anden fra Venstre til stede i salen, men jeg går ud fra, at det kan blive registreret i vores taler heroppefra i Borgerrepræsentationen.

Fordi jeg hørte ganske udmærket, hvad Søren Pind sagde, Søren Pind fortalte om, hvor slemt det var med hans bedstefar, der lå 3 måneder på et plejehjem, hvor de lå 3 på enestue, og hvor forfærdeligt, det var. Jeg er helt enig, at det er ganske utilstedeligt, at noget sådant finder sted.

Borgmester Søren Pind fra Venstre sagde også, at det samme finder sted i dag. Ja men det er fuldstændig rigtigt, det er fuldstændig rigtigt. Jeg har bare dette spørgsmål til Venstre og Søren Pind, hvem er det, der er hovedansvarlig for, at det sker. De hovedansvarlige skal findes blandt dem, som lukker plejehjemmene, og den hovedansvarlige det er efter min opfattelse borgmester Søren Pind.

Søren Pind fra Venstre talte også om, hvor forfærdeligt det var for et af Venstres partimedlemmer, at der var en svigtende omsorg på vores hospitaler. Jeg er helt enig med Søren Pind, det er ganske forfærdeligt. Jeg har kun et politisk spørgsmål, hvem har hovedansvaret for, at der ikke er den tilstrækkelige økonomi i HS på de hospitaler, så man kan sørge for, at der er sådan en omsorg. Der mener jeg, at den hovedansvarlige er, nemlig Søren Pind.

Men jeg håber, at andre vil viderebringe det til Venstres Gruppe, som jo ikke er repræsenteret her i salen i øjeblikket.

Det er tankevækkende, at forud for sidste valg til Borgerrepræsentationen blev en plejehjemsassistent anklaget for masse mord. En sådan påstand vækker naturligvis stor interesse i pressen. Hele verden rundt gik historien om masse mord, det viste sig blot ikke at være sandt.

Men hvad vil man egentlig kalde det flertal i Borgerrepræsentationen, Socialdemokratiet, Venstre, De Konservative, Radikale Venstre og CD, som lukker 850 plejehjemspladser og fremskynder mange ældres død, forringer hjemmeplejen, svigter de gamle den ene gang efter den anden, lader de gamle sidde ensomme uden tilstrækkelig omsorg, gør muligheden for at komme på plejehjem til omfattende bureaukratiske forhindringer af kafkaske dimensioner, fjerner alt håb og livskvalitet fra de ældre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Hvad vil man kalde et sådant flertal her i Borgerrepræsentationen, Socialdemokratiet, Venstre, De Konservative, Radikale Venstre og CD. Hvad vil pressen kalde sådan nogle, der fremskynder og fremkalder de ældres død. Jeg tvivler på, at man vil kalde dem for masse mordere, selv om deres politiske gerninger slår flere ældre ihjel end den plejehjemsassistent, som uretfærdig blev anklaget.

Vil man kalde det for menneskepinere, kynikere, uansvarlige, samvittighedsløse, seriøst vil jeg meget gerne have et bud fra pågældende budgetflertal, som har kaldt sig ansvarlig, men som jeg mener er noget helt andet. Hvad har de gjort sig fortjent til at blive kaldt, når man fremskynder mange ældres død. Det seriøse politiske bud vil jeg gerne have under budgetdebatten.

På hospitalerne bliver mange syge udskrevet for tidligt uden at have fået den optimale behandling, genoptræning og omsorg. Jeg ser, at Martin Geertsen nu er kommet til stede, og Martin Geertsen bemærker, jeg også er enig i, at det er for galt, at omsorgen bliver fjernet fra vores hospitaler.

Der er mange, der bliver genindlagt, de bliver udskrevet for tidligt. Ventelisterne er fortsat alt for lange, de kræftsygte svigtes, antallet af ældre, som er indstillet til plejehjem, er voksende og venter i månedsvis, såmænd længere end Søren Pinds bedstefar.

Alligevel lukker flertallet som bekendt plejehjemmene. Alle, som er gammel, pårørende, personale, ved til hudløshed, hvilken mennesketragedie der ligger i dette problem.

Skadestuen på Rigshospitalet er blevet lukket med timelange ventetider på de andre skadestuer. Personalet nedslides af undernormering, overbelægnings og udlicitering.

Men den almindelige befolkning har måtte konstatere, at dette ikke interessere magtpolitikerne i Borgerrepræsentationen ... Det er sandelig en lang samtale ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Det er stadig væk Lars Hutters, der har ordet.

Lars Hutters (L): Det er sandelig en lang samtale, der bliver ført derovre. København har fortsat landets højeste sygelighed og dødelighed, og uligheden i sundhed er voksende. Danmark opnår bundkarakter i indsatsen for at skabe sundhed.

I den eksisterende sygehusplan er specialerne samlet på Rigshospitalet. Igennem årene er mere og mere blevet samlet på Rigshospitalet. Det har samtidig betydet døden for flere københavnske hospitaler, som jeg skal nævne: Dronning Louises Børnehospital, Øresundshospitalet, Blegdamshospitalet, Finsens Hospital, Nørre Hospital, Hospital i De Gamles By, Sankt Josephs Hospital, Ortopædisk Hospital, Rudolph Berghs Hospital, Børnehospitalet på Fuglebakken, Militærhospitalet og ikke mindst Kommunehospitalet. I alt 12 hospitaler er blevet lukket, mens man har samlet specialerne på Rigshospitalet, og sengedagsprisen på Rigshospitalet stiger og stiger. F.eks. er sengedagsprisen på Rigshospitalet 4 gange så stor i dag som sengedagsprisen var på Kommunehospitalet. Den er mere end 8.000 kr. pr. dag, og det er den for samtlige senge på Rigshospitalet.

Ved alle lukninger af hospitalerne er årtiers kultur for menneskelighed og omsorg samtidig blevet slået i stykker, det håber jeg, at Martin Geertsen så bemærker. Og er vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

ærlige, må vi konstatere, at det har været meget vanskeligt at genopbygge denne kultur, hvor omsorg, nærhed og menneskelige værdier bliver sat i centrum.

Jeg er bekymret for det medicinsk-industrielle kompleks, som nærmest er at sammenligne med det, som præsident Eisenhower i gamle dage kaldte for »det militærindustrielle kompleks«. For der er de tætteste forbindelser til medicinindustrien, som reelt er drivende i udviklingen af vores hospitaler.

Det er nye dyre mediciner, nye dyre teknologier, transplantationer m.m., som især har elitens interesse, det er det, der bliver prioriteret, det er meget vanskeligt at styre, og det sker på bekostning af de folkelige sygdomme, genoptræningen af de ældre, en reel behandling af de sindslidende, en folkesundhedsplan, som med stærk engagement fra befolkningen reelt forebygger de store sygdomme. En sådan plan vil radikalt forbedre den københavnske befolknings sundhed. Som bekendt er det mere end et år siden, at man har lagt det frem her i Borgerrepræsentationen en sådan folkesundhedsplan, og man har henvist den til Sundheds- og Omsorgsudvalget, og der ligger det åbenbart godt og sover nu.

De store enheder, sammenlægningerne, fremmer det medicinsk-industrielle kompleks' interesser, det fremmer kløften mellem det store hospital og befolkningen. Det er vanskeligt demokratisk at kontrollere og er stærkt fordyrende.

Små enheder har meget større muligheder for at komme i dialog med befolkningen omkring befolkningens sundhedsproblemer. Ikke mindst, vil jeg godt erindre om, at det var det, vi så i praksis omkring Kommunehospitallet.

De sindslidendes vilkår er meget kritisable. Endnu en rapport belyser samfundets store svigt. Som pårørende har jeg igennem år fået en dyb og smertelig indsigt i, hvor lavt prioriteret behandlingen af de sindslidende er.

Deres borgerrettigheder tilsidesættes af et behandlerystems mangler. Alle ved, at det ikke er tilstrækkeligt blot at give de sindslidende medicin, specielt når de omfattende bivirkninger tages i betragtning.

Alligevel får de sindslidende ikke den nødvendige omsorg, samtalerapi, miljøterapi, psykologbehandling, aktivitetstilbud for at leve et liv, hvor de bliver accepteret som mennesker. Blot et tilbud om at få fysioterapi som andre kronisk syge med bevægelsessygdomme eksisterer stort set ikke for de sindslidende. En ringe livskvalitet for mange sindslidende og med en stor dødelighed som resultat.

Der er fortsat for mange københavnere uden arbejde og uden uddannelsesmuligheder.

Uligheden mellem dem, som har et godt liv og rigelig med ressourcer, og dem som har et dårligt liv med sygdom, få eller ingen ressourcer og har stort afsavn, det er beklageligvis i vores meget rige samfund voksende.

Eksempler på eksempler kan fortælles om alt det svigt af syge, ældre, børn, forældre, arbejdsløse, bistanmodtagere, eksempler, som illustrerer, at der ikke er fundet konstruktive løsninger på samfundets store problemer.

Hetzen mod indvandringen, racismen, er kun en vanddråbe i den omfattende proces og sociale udstødning på alle niveauer i vores samfund. Ældre, unge, arbejdsløse rammes.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Danmark er et af de rigeste lande i verden, alligevel rammes så mange af den sociale udstødning. Racismens fremgang kommer af det sociale forfald, hvor så mange mennesker oplever tab af sociale muligheder og sociale relationer.

Udstødningsprocessen og forringelsen af livsmulighederne i samfundet skabes af mangel på politiske løsninger. Det er for lidt, at Socialdemokratiets eneste våben er en moralsk fordømmelse, som fødes af den dårlige samvittighed. I stedet bør Socialdemokratiet sammen med os andre finde frem til de konstruktive politiske løsninger.

Denne sommer har københavnere og Borgerrepræsentationen oplevet et sandt oprør fra personalet på Rigshospitalet. Det er guld værd for folkestyret at have et engageret sundhedspersonale, som kritisk på befolkningens vegne går i dialog med folkestyrets repræsentanter.

Lever virkelig idealerne fra 1968, at sundhedspersonalet kæmper for patienternes interesser, lever det virkelig fortsat på Rigshospitalet.

Hvad skyldes Rigshospitalets oprør, er Rigshospitalets oprør forårsaget af en utilstrækkelig kræftplan, der ikke kan leve op til garantierne for ventetid, og som i sommerferien skabte frygt og kaos blandt de mest kræftsyrge, fordi de syge fik at vide, at der ikke var kapacitet til at behandle dem på Rigshospitalet. Nej, et sådant berettiget oprør, hvor sundhedspersonalet går på barrikaderne for patienterne, skal vi åbenbart fortsat vente på.

Er Rigshospitalets oprør forårsaget af vrede over snavsede ismaskiner og snavsede stuer og gange, en følge af udliciteringen af rengøringen, der fratager personalet kontrollen over kvaliteten i rengøringen.

Ifølge pressen har infektioner fra ismaskiner kostet flere patienter livet. Har denne alvorlige sag ført til oprøret på Rigshospitalet, nej det har den ikke.

Oprøret på Rigshospitalet er ikke forårsaget i en kamp for fællesskabet og for deres patienters sundheds interesser, men har rod i personalets egne snævre egoisme. Oprøret på Rigshospitalet skyldes, at personalet på Rigshospitalet ikke mere gratis kan stille deres bil i de københavnske gader.

Jeg er dybt skuffet over, jeg som har arbejdet i næsten 10 år på Rigshospitalet, at personalet på landets største sundhedsarbejdsplads ikke går i spidsen for initiativer, der fremmer københavnernes sundhed.

Jeg forstår godt, at der er personale på Rigshospitalet, som vælger at bosætte sig i smukke omgivelser uden for byen, hvor deres børn kan vokse op uden risiko for luftforurening og ulykker på gaden som følge af en voldsom stigning af biltrafikken.

Derfor bør der også være en tilsvarende forståelse for, at københavnere har retten til at bo i en by uden luftforurening, uden biltrafikdrab.

Jeg skal derfor opfordre personalet på Rigshospitalet til at bruge den kollektive trafik og til at bruge cyklen, cykelenergi er den rene energi. Samtidig er det endnu en gang dokumenteret, at cyklen fremmer sundheden og miljøet.

Samtidig skal jeg love, at jeg vil arbejde for, at ekstraprovenuet fra parkeringsafgifterne skal anvendes til at fremme den kollektive trafik.

I denne sag, i denne sag skal Socialdemokratiet roses meget, og gid de vil fortsætte i samme perspektiver. Trods hetz fra alle pendlere, som ikke betaler skat for at løse Københavns store opgaver, har Socialdemokratiet stået fast på en plan, som skal dæmme

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

op for, at de københavnske gader bliver overfyldt med biler. Det skal Socialdemokratiet virkelig roses for, der viser Socialdemokratiet, at der er stof i dem.

Venstre derimod, Venstre har i denne sag vist, at i valget mellem københavnernes og ikkekøbenhavnernes interesser vælger Venstre at kæmpe for ikkekøbenhavnernes interesser. Især de rige fra Nordsjælland, som aldrig bliver trætte af at udnytte alle muligheder for at unddrage at betale skat til fællesskabet.

Hvilke værdier står Venstre egentlig for, Venstre siger selv, at de står for frihed, frihed for hvem, hvilken frihed har den ældre på plejehjem, når Venstre kommer og lukker deres plejehjem. Den ældres grundlovssikrede ret til sin bolig tager Venstre kynisk fra alle, hvis plejehjem nu skal lukke, også selv om Venstre udmærket ved, at det kommer til at koste flere ældre livet. Det er ikke frihed, vil jeg sige til Venstre, det er ufrihed og tvang af værste skuffe. Det er overgreb, som jeg kun troede eksisterede under et diktatur.

Den ene gang efter den anden har jeg her i Borgerrepræsentationen oplevet, at Venstre ikke lyttede til københavnernes protester. F.eks. de 115.000 borgere, som med deres underskrift protesterede mod Kommunehospitalets lukning.

Venstre har også forladt decentraliseringen, har forladt udvidelsen af demokratiet, har forladt styrkelsen af lokalsamfundet, som vi tydelig ser i Venstres indædte kamp imod bydelsråd i København.

Fuldstændig som i de gamle østlande går Venstre ind for politiske fyringer, som københavnernes oplevede det her i sommer ved fyringen af sundhedsdirektør Poul Erik Daugaard Jensen. Ufrihed, fratagelse af demokratiet, politiske fyringer, det er de værdier, som Venstre står for, når det virkelig gælder for københavnernes. Det er ikke værdier, som har københavnernes opbakning.

Det er ikke et tilfælde, når Venstre stod i spidsen for den politiske fyring af sundhedsdirektøren. Den politiske fyring skal statuere et eksempel over for forvaltningen og den københavnske befolkning.

Der skal ikke være noget med eftergivenhed og blødsødenhed over for de svage, gamle københavnere, som har behov for at komme på plejehjem og få hjemmehjælp. Venstre ønskede med denne sag med fyringen af sundhedsdirektøren at fortælle københavnernes, at der i dagens København til trods for samfundets store rigdom ikke var politiske muligheder for et velfærdsløft.

Venstre kunne oven i købet fortælle københavnernes med denne her politiske fyring, vi har venstrefløjens støtte, SF's og Enhedslistens støtte til, at der er ikke noget andet politisk muligt, nedskæringen af den offentlige sektor, regnskaberne skal passe. Der skal ikke være noget som helst med, at de gamle kan få hjemmehjælp eller komme på plejehjem. Det er den kynisme, som Venstre står for.

Jeg kan så undre mig over, at det ikke blev gennemskuet hos SF og Enhedslisten. SF og Enhedslisten har et meget stort politisk forklaringsproblem med udgangspunkt i det, der sker der.

Man skal ikke undervurdere den signalværdi, det har givet over for hele forvaltningen og over for befolkningen. Jeg håber, at SF og Enhedslisten her under budgetdebatten åbent vil svare på, hvorfor støtten til Venstres stormløb imod de ældres velfærdsrettigheder, hvorfor skal de ældres behov ikke imødekommes, hvorfor skal københavnernes

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

ikke have det nødvendige velfærdsloft. Hvorfor støtter SF og Enhedslisten Venstres nedskæringsbudget. (Afbrydelse: Det gør vi heller ikke).

Jo, det gør man, når man gør det, som man har gjort det. Man insisterer oven i købet på, at en direktør, som passer sit arbejde, skal fyres, fordi Venstre konstaterer, at budgettet ikke bliver overholdt.

Samtidig vil jeg opfordre partierne og HS' formand Peter Martinussen til at tage principiel stilling til demokratisk kontrol af ansættelserne i Københavns Kommune og i HS. Skal folkestyret igennem sine valgte repræsentanter have mulighed for, specielt når ansættelsesproceduren bliver tilsidesat, at kontrollere, at den bedst kvalificerede bliver ansat. Skal vi have mulighed for at kontrollere, at der ikke er tale om nepotisme.

Vi skal ikke havne i den situation, at befolkningen siger, det er venners venner, som bliver ansat. Mit krav om principiel stillingtagen er opstået efter en ansættelsessag af en overlæge på Hvidovre Hospital, hvor kravet om en speciel kvalifikation, § 14-kvalifikationen er blevet tilsidesat af forvaltningen, uden at HS-bestyrelsen i hvert fald foreløbig efterfølgende har fået mulighed for at kontrollere, om det er den bedst kvalificerede, der har fået stillingen.

Kan det umulige blive muligt, kan københavnere igennem det kommende budget opnå det nødvendige velfærdsloft, som mange, mange, mange københavnere længes efter. Jeg vil være ærlig og sige, det kan det ikke, uden at det nuværende budgetforslag får sprængt sine snævre rammer, som der er lagt op, og som har sit meget klare fingeraftryk fra Venstre. Er det muligt, pengene findes, det økonomiske råderum findes.

Fra 1990 til 1999 har de samlede udgifter i hele Danmark til sundhedsvæsenet og hospitaler udgjort en stagnerende del af nationalproduktet. Det til trods for, at der for hele Danmarks vedkommende er blevet flere ældre over 85 år, og det er på trods af, som jeg har dokumenteret under min første del af min budgettale, at der er kommet nye og dyre behandlingsmuligheder. F.eks. hjerte-lungetransplantationer, levertransplantationer, og ikke mindst de voldsomt accelererende udgifter til nye mediciner.

Til gengæld udgør det private forbrug en betragteligt større andel af nationalproduktet. Eksempelvis er det årlige salg af nye biler siden 1990 vokset fra 81.000 om året til 144.000 om året, en stigning på 78 pct., som viser, hvor stor en rigdom der er i vores samfund.

Jeg skal selvfølgelig ikke undlade at bemærke, at en meget kraftig import og køb af biler belaster både vores valutabalace og efterfølgende såvel vores miljø.

Finansminister Mogens Lykketoft har netop fremlagt sit finanslovsforslag som viser et overskud, et nyt overskud på et 2-cifret milliardbeløb. Prioriteres danskernes behov større end magtelitens binding til EU, ØMU og en kommende europæisk superstat, så ville milliardoverskuddet have været endnu større.

Er det en naturlov, at alene Mogens Lykketoft og Socialdemokratiet, alene skal bestemme over dette milliardoverskud, nej naturligvis ikke. Hvis den politiske vilje og evnen til politisk handling er til stede, kan københavnere få del i milliardoverskuddet.

I disse dage er et oprør inden for de kommunale rækker under udvikling, et kommunaloprør mod finansminister Mogens Lykketoft. I Farum har Peter Brixtofte fået opbakning til udmeldelse af Kommunernes Landsforening på grund af en skarp protest mod Kommunernes Landsforenings aftale med finansminister Mogens Lykketoft.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Det er en aftale, der ødelægger velfærdssamfundet for de svageste i vores samfund, for vores børn, for vores syge og for de ældre.

Det har ført til, at Kommunernes Landsforening har krævet nye forhandlinger med finansminister Mogens Lykketoft for at få de nødvendige milliarder til finansiering af velfærdssamfundet. Jeg har forstået, at der er aftalt møder mellem Kommunes Landsforening og finansminister Mogens Lykketoft.

I Økonomiudvalget har SOL alene stået imod modstanden mod overborgmester Jens Kramers aftale med finansminister Mogens Lykketoft, som er en katastrofe for velfærdssamfundet i København.

Forslaget fra SOL i Økonomiudvalget om nye forhandlinger med finansminister Mogens Lykketoft blev stemt ned af samtlige andre partier inklusive SF og Enhedslisten.

Efter min opfattelse må og skal Borgerrepræsentationen ikke acceptere, at Økonomiudvalgets flertal i den her nye politiske situation kører København ud på et sidespor. Skal København på ny deltage i forhandlingerne med finansminister Mogens Lykketoft, efter at Økonomiudvalget har stemt SOL's forslag om nye forhandlinger ned, så kræver det parlamentarisk set en vedtagelse her i Borgerrepræsentationen, hvis det skal ske.

SOL fremsætter derfor forslag om forhandlinger med finansminister Mogens Lykketoft om forhandlinger om Københavns Kommunes økonomi for år 2001. Det har følgende ordlyd:

"Borgerrepræsentationen anmoder finansminister Mogens Lykketoft om nye forhandlinger om Københavns Kommunes økonomi for år 2001 med henblik på at sikre velfærdssamfundet for københavnere."

Og med følgende motivering:

"Kommunernes Landsforening har anmodet finansminister Mogens Lykketoft om nye forhandlinger vedrørende aftalerne om kommunernes økonomi, idet der eksisterer et milliardstort underskud i kommunerne med henblik på at sikre velfærdssamfundet.

Københavns Kommune er i en lignende situation, Borgerrepræsentationen kan ikke acceptere, at der bliver ført forhandlinger uden om Københavns Kommune, hvorfor Borgerrepræsentationen må ændre Økonomiudvalgets indstilling med henblik på nye forhandlinger om Københavns Kommunes økonomi." ...

Overborgmesteren (**Jens Kramer Mikkelsen**): Dette forslag er ved at blive delt om i øjeblikket og vil indgå i de videre forhandlinger, og der vil blive taget stilling til det mandag aften.

Lars Hutters (L): Der findes en slumrende politisk energi i den københavnske befolkning, som kan blive frigjort ved den store politiske begivenhed den 28. september, folkeafstemningerne om ØMU'en og bydelsråd i København.

Et nej til ØMU'en er udtryk for, at befolkningen ikke vil acceptere ødelæggelsen af folkestyret og er samtidig et krav om et løft af velfærdssamfundet. Regeringen og folketingsflertallet kan ikke fortsætte med i den grad at være et ekko af EU og Bruxelles og forringe velfærd. Folket vil kræve et nybrud i det politiske perspektiv og kræve en dialog om løft i velfærd og udvidelse af demokratiet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Regeringen har igen og igen stillet i udsigt, at befolkningen skal høres igennem folkehøringer. SOL vil i de kommende uger arbejde konkret for, at københavnernes høres om københavnernes budget. Det kan ske ved dannelse af et velfærdsråd, som samler den politiske energi til kamp for velfærd og demokrati.

SOL opfordrer alle københavnere, som ønsker forbedringer, til at deltage. SOL føler sig overbevist om, at københavnernes i de næste uger har så meget politisk energi, at det lykkes at få regeringen til at støtte København økonomisk, så vi ikke kun kan fejre et nej til ØMU'en den 28. september, men også et historisk løft af velfærden her i København.

SOL har følgende krav til det kommende budget: For det første fjernelse af alle planer om at lukke plejehjem. For det andet der skal afsættes en ekstrapulje til at opfylde københavnernes behov og sikre velfærdssamfundet i København på alle områder, børn, ældre, hospitaler, kultur, miljø. Rigshospitalets skadestue skal genåbnes.

For det tredje der skal afsættes økonomi til en særlig psykiatripulje, som tilgodeser 2 formål. For det første forbedrer indsatsen ved udskrivning af de psykisk syge, herunder styrkelse af selvtilliden og den sociale integration hos de psykisk syge.

For det andet giver inspiration for både de psykisk syge og personale under indlæggelse, hvor de menneskelige værdier har mulighed for at blive sat i centrum.

Dernæst for det fjerde vil vi, at økonomien skal forbedres for bydelsrådene. Bydelsrådsforsøget skal ikke kvæles ved, at Borgerrepræsentationen giver så lidt økonomi til bydelsrådene, at befolkningen vender sig mod bydelsråd. Bydelsrådene er en forudsætning for ægte dialog og borgerdeltagelse.

Beklageligvis er det utrolig meget aktuelt, når man tænker på, hvad der foregår ude i bydelsrådet i Kongens Enghave, hvor de ældre nu har et så voldsomt svigt af hjemmeplejen, at de praktiserende læger ikke har andre mulighed for at hjælpe de ældre end at indlægge dem på Hvidovre Hospital.

For det femte, der nedsættes en strategisk tænketank med deltagelse af eksperter, engagerede borgere og politikere til senest 1. april år 2001 at fremkomme med en konkret helhedsplan for havnen samt løsning på Københavns alvorlige trafik- og miljøproblemer.

For det sjette, nedsættelse af en arbejdsgruppe, som bearbejder de udskudte københavnernes problemer. Senest 1. december 2000 skal arbejdsgruppen fremkomme med nye initiativer for de hjemløse.

For det syvende, en ændret aftale med regeringen om finansieringen af metrobyggeriet, så Metroen finansieres over finansloven som andre store trafikinvesteringer i det øvrige land i Danmark. Det er jo hele Danmark, som får gavn af metroen.

Endelig for det ottende, en løsning af københavnernes store sygelighed og overdødelighed kræver løsninger, hvor forebyggelse og sundhedsbehandling sammentænkes og koordineres. Borgerrepræsentationen bør derfor anvende en fløj på Kommunehospitalet til forebyggelse og sundhedsbehandling, incl. rehabilitering.

Endelig for det niende, et ægte demokrati for sygehusene i København for at forbedre indsatsen for de syge.

Jeg vil godt til sidst slutte af, som jeg begyndte med at citere fra Mikael Wiehes sang til minde om Björn Afzelius:

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

»Hos dem som vover at se
som ikke tier stille
men siger som det er
til alle som bygger broer
til alle som er lydhøre
til dem som tror at mennesket
kan gøre det de vil.«

A. Benhaddou (D): Igen i år bliver Borgerrepræsentationen præsenteret for et budget, som balancerer og ender med et forventet overskud på lidt over 30 mill. kr. CD mener, at en af hovedårsagerne til den stabile økonomiske udvikling, som Københavns Kommune befinder sig i, især skal findes i de sidste par års fornuftige budgetforlig mellem Socialdemokratiet og de borgerlige partier.

CD vil gerne udtrykke tilfredshed med overborgmesteren og hans evne til at skabe brede forlig. CD forventer, at den linje fastholdes i de kommende forhandlinger.

Dette års budgetudkast kan med rette kaldes deprimerende. Hvis man tager et kig på balanceoversigten i de generelle bemærkninger til budget 2000, kan man læse, at man på det tidspunkt budgetterede med et forventet overskud i 2001 på 438 mill. Men som sagt, så er tallet gennem hele dette år langsomt skrumpet ind, således at man nu forventer et overskud på kun lidt over 30 mill. kr.

Det er der mange grunde til, men kendsgerningen er, at vi står i en helt anden situation i dag, end den vi var i, inden budgetforhandlingerne gik i gang sidste år. Jeg er godt klar over, at det er nogle udefra kommende årsager som kommunal udligningsordning og begrænsninger i stigningen i Københavns Kommunes realvækst, som er en af årsagerne til, at det forventede overskud er skrumpet ind. Men jeg mener stadig, at det er beklageligt, at Økonomiforvaltningen ikke har kunnet tage højde for disse hændelser i sine prognoser.

Af samme grund kan jeg ikke forstå, at man i Økonomiforvaltningens indstilling den 20. juni skønnede, at kommunens økonomi i 2001 ville balancere med en udmøntet pulje på 94 mill. kr. Men allerede den 6. juli oplyste samme forvaltning, at det forventede overskud af flere grunde nu var skrumpet ind med hele 61 mill. kr., og man således nu efter så kort en periode kun forventede et overskud på 33 mill. kr.

Der er som nævnt mange grunde til den kedelige udvikling på dette års budgettal. Men dette år vil især blive husket for den store regnefejl i Sundhedsforvaltningens budget på 150 mill. kr. Trods den uventede regnefejl så valgte alle budgetforligspartierne at stå sammen og fandt en løsning på de økonomiske problemer på området.

CD mener, at der ikke er nogen tvivl om, at den negative udvikling i Københavns Kommunes forventede regnskab vil sætte præg på de kommende budgetforhandlinger. Derfor forventer jeg, at de kommende budgetforhandlinger modsat de sidste foregående to år vil blive overordentligt vanskelige.

Men ser man bort fra de økonomiske problemer, som opstod efter sidste års budgetforlig, vil jeg på CD's vegne udtrykke fuld tilfredshed med forliget, der, som det efterhånden snart er en sædvane, blev indgået mellem Socialdemokratiet, VKR og CD.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

I foråret indgik Socialdemokratiet, SF, Enhedslisten, Radikale Venstre og Solidarisk Alternativ en aftale om at sende spørgsmålet om udvidelse af bydelsstyret til at gælde hele København til en vejledende folkeafstemning. Den finder sted den 28. september som bekendt.

Der er nok ingen, der er i tvivl om, at CD i København er imod indførelse af bydelsråd i hele København, og derfor vil vi opfordre københavnernes til at stemme nej i forbindelse med den kommende afstemning.

Tilhængerpartierne mener, at beslutningen om indførelse af bydelsstyre er en meget vigtig beslutning for Københavns fremtid, som af den grund bør sendes til folkeafstemning. Men man kan i den sammenhæng undre sig over hvorfor man i sin tid inden indførelse af bydelsforsøget ikke på daværende tidspunkt syntes, at det var så vigtigt at spørge københavnernes, om man skulle indføre forsøgsbydele. Men det var måske ikke så vigtigt dengang.

Man kunne så også fristes til at tro, at tilhængerpartierne allerede på det tidspunkt vidste, at deres beslutning om at indføre forsøg med bydelsstyre i fire bydele ville virke bindende og derefter svær at trække tilbage.

Det kommer derfor ikke som nogen overraskelse for CD, at den indgåede aftale om folkeafstemning om indførelse af bydelsråd har demokratiske problemer. Det har den, fordi

selv om flere bydele skulle gå hen og stemme nej, så vil det være det samlede afstemningsresultat, som vil være afgørende. De bydele, som ikke ønsker bydelsstyre, risikerer således at blive tvunget til det.

Selv om det bliver et samlet nej til bydelsråd i hele København, vil de eksisterende 4 forsøgsbydele fortsætte.

Tilhængerne har også meget travlt med at forsvare deres mening med, at der i spørgsmålet om oprettelse af bydelsstyre er tale om en styrkelse af borgernes lokalidentitet.

Man kan derfor undre sig over, hvorfor man ved indførelsen af forsøget ikke spurgte borgerne på Nørrebro og Østerbro, om de var interesseret i at blive opdelt i et ydre og indre område. I de to bydele har man ikke alene et demokratisk problem, men der er også skabt et identitetsproblem.

CD siger som sagt nej til bydelsråd, fordi vi mener, at det vil betyde en opsplitning af København. Det er ikke det, København har brug for. Vi bør hellere bruge vores ressourcer på at styrke den enkelte københavners identitet og gøre dem stolte over sin by København.

Efter den historiske åbning af Øresundsforbindelsen, så er der netop skabt store muligheder for, at vi politisk kan være med til at omdanne vores by København i samarbejde med Malmø og dermed Øresundsregionen til Nordeuropas kraftcenter. CD frygter, at man i København prioriterer og afsætter så mange økonomiske og politiske ressourcer på indførelse af bydelsstyre, at man derved hæmmer denne udvikling.

Trods de modsatte meldinger fra tilhængerpartierne, så mener CD, at der med indførelse af bydelsstyre over hele København vil ske en opsplitning af byen, og at det på sigt vil betyde, at der opstår social og kulturel uligevægt fra bydel til bydel. Hvem siger f.eks., at Østerbro med mange økonomisk stærke borgere om 10 år vil være med til at betale til den fælles kasse til Nørrebro og Vesterbro.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Man må være opmærksom på, at et ja til indførelse af bydelsråd i hele København, vil betyde arbejde til ca. 300 politikere. Det er det halve af Europa-Parlamentet.

Et ja vil også betyde, at man skal til at bygge yderligere 11 nye bydelspaladser, som kan rumme det tilhørende administrationsapparat. Og bagefter slipper man bureaukratiet løs imellem dem og håber på, at de kan finde ud af det indbyrdes.

Allerede i dag oplever vi hvor meget bureaukrati og administration, der er mellem Københavns Kommune og de fire eksisterende bydelsråd, og hvordan tror man, at det vil se ud, når Københavns Kommune skal til at kommunikere med hele 15 bydelsråd.

Derfor siger CD nej til opsplitning af København. Nej til oprettelse af nye politiske baser, nej til mere bureaukrati i København. CD opfordrer til alle om at stemme nej til bydelsråd den 28. september.

Modsat bydelsråd, så mener CD, at det, der i dag optager københavnernes, er mere og bedre kommunal service og helst en gennemskuelig administration. Derfor indgik CD en aftale med flere partier om oprettelse af 15 nye servicecentre i København. I løbet af 2001 skal man finde egnede bygninger til servicecentrene. I den sammenhæng opfordrer CD til, at man overvejer, at tilbyde lokalrådene at flytte ind i de samme lokaler som servicecentrene kommer til at ligge i.

CD mener, at lokalrådene har en stor viden om lokalområdet, at de ikke har nogen modstridende interesser i forhold til servicecentrene, og at de derfor vil kunne supplere hinanden godt.

Inden etablering af servicecentrene skal man sikre, at der skabes en fornuftig løsning på opgavefordelingen mellem servicecentrene og de eksisterende lokalcentre eller det, man tidligere kaldte socialcentrene, således at man kan tilbyde den bedste service.

Ægte kultur er folkelig, ikke elitær. Det er en ting som mange kulturpinger glemmer i sin egen finkulturelle forståelse af verden. Her i København er vi ikke meget bedre. Kommunens kulturpenge styres fra Rådhuset og ikke decentralt. Folket skulle nemlig have indflydelse på kommunens kulturbudget, skulle man tro at holdningen var.

CD foreslår derfor, at man over en årrække overlader en stadig større del af kulturbudgetet til lokal forvaltning. Helt konkret kunne vi starte med at tage 1 pct. af kulturbudgetet, det er ca. 5 mill., og lade f.eks. lokalrådene i samarbejde med de kommende servicecentre administrere denne pulje. Målet er, at procenten over årene skal stige, så en stadig større andel af kulturpengene administreres lokalt.

Selvfølger må det aldrig være hele kulturbudgetet, som lægges ud til decentral administration. Der er stadig behov for bydelsoverskridende, større visionære samt finkulturelle aktiviteter, som ikke kan varetages lokalt, og det vil naturligvis være nødvendigt at opstille rammer for anvendelse af den decentrale pulje, en opgave, som Kultur- og Fritidsudvalget og kommunens administration forsat skal varetage.

CD beklager, at Socialdemokratiet i de seneste måneder har gennemført flere trafikpolitiske forslag sammen med venstrefløjens og dermed uden de borgerlige partier. Det er en uheldig udvikling, som på længere sigt kan jage stærke borgere og erhvervslivet ud af byen.

CD oplever mange af de trafikpolitiske aftaler, som Socialdemokratiet har indgået med venstrefløjens, som ren chikane mod bilisterne.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

Et eksempel på chikane mod bilisterne var trafikomlægningerne på Vesterbro. Her omdannede man hele området til en ren labyrint for bilisterne, som forståeligt nok medførte store protester fra både erhvervslivet, bilister og lokale beboere. Til sidst måtte Socialdemokratiet og venstrefløjen indse det u hensigtsmæssige i forsøget og besluttede derfor at stoppe det 2 måneder før planlagt.

Den seneste og mest kendte trafikpolitiske aftale, som Socialdemokratiet har indgået med venstrefløjen, var aftalen om at indføre 2 timers parkering i brokvartererne. CD er indædt modstander af disse parkeringsrestriktioner, som vi i øvrigt mener er en ren pengemaskine, og stemte af den grund imod forslaget.

I øvrigt kommer der flere og flere beviser på, at planen er ugenomtænkt. En beboerlicens er kun gældende i et meget lille og afgrænset område ved ens eget hjem. Det betyder eksempelvis, at en enlig mor, som bor på Amager, arbejder på Vesterbro og har et barn i daginstitution nær sit hjem, nu ikke længere kan tage bilen med på arbejdet. Når hun i dag får fri fra sit arbejde kl. 16.00, så skal hun stresses sig selv med de "vel-fungerende" HT-busser og håbe på, at hun kan nå til daginstitutionen, inden den lukker kl. 17.00. Jo, det er sandelig blevet lettere at være enlig og fuldtidsarbejdende mor i dagens København.

CD mener desuden, at prisforskellen mellem beboer- og erhvervslicenserne er for høj. Det kan ikke passe, at det koster 1000 kr. mere, at administrere en erhvervslicens end en beboerlicens. Det tror vi ikke på. Til gengæld tror vi på, at mange små virksomheder vælger at flytte ud af byen - netop for at undgå licensen.

CD erkender, at København har et stigende problem med den øgede trafik i byen. Men skal man gøre noget ved problemet, så kræver det, at alle partier i Borgerrepræsentationen kaster deres ideologiske holdning til spørgsmålet fra sig og indleder forhandlinger om en langsigtet plan, som sigter på at løse problemet.

I den forbindelse vil CD gerne gå i forhandlinger om at indføre 40 km i timen, men kun på udvalgte strækninger i Indre By og f.eks. på Nørrebrogade/Vesterbrogade og lignende veje i København. CD mener, at en sænkning af hastigheden på enkelte veje kan være med til at redde menneskeliv, og derfor vil vi være villige til en bred aftale.

Til gengæld vil CD fortsat arbejde mod Venstres og De Radikales tanker om roadpricing og andre former for skjulte bompenge. Roadpricing medfører kontrol og overvågning og er en krænkelse af den enkelte borgers frihed.

København er på flere områder en by i forfald. Med de budgetterede bevillinger til vejvedligeholdelse forfalder kommunens veje yderligere i det kommende år.

Også mange torve og pladser bærer præg af, at kommunen har haft en stram økonomi i mange år. Godt nok er det planlagt, at f.eks. Brønshøj og Emdrup Torv sættes i stand i de kommende år, men det er ikke nok til at ændre indtrykket af en by, som trænger til et alvorligt løft. Et løft, som er så dyrt, at det nok heller ikke i år bliver muligt at finde penge til det.

CD er opmærksom på problemet og forventer, efterhånden som kommunens økonomiske råderum bliver større i de kommende år, at der skal bruges mange penge på at rette op på fortidens synder

CD konstaterer med tilfredshed, at der i de sidste par år er sket et politisk skift hos Socialdemokratiet på børnepasningsområdet. Ved det sidste budgetforlig mellem So-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

cialdemokratiet, VKR og CD blev vi således enige om, at Københavns Kommune skulle yde tilskud til privat børnepasning fra barnets 25. uge. I starten var efterspørgslen lille, men efter en mindre justering af reglerne er der kommet godt gang i efterspørgslen. Og en nylig afsluttet undersøgelse blandt brugerne af ordningen viser stor tilfredshed med ordningen.

Men CD vil endnu længere og håber, at vi på sigt kan tilbyde vores borgere flere fleksible børnehaver. Her tænker jeg specielt på flere døgnbørnehaver. En nylig afsluttet undersøgelse foretaget af Familie- og Arbejdsmarkedsforvaltningen viser overraskende meget lav udnyttelse af daginstitutionerne i tidsrummet før kl. 7 og/eller efter kl. 17. Det betyder at der er skabt mulighed for en besparelse, som kan udnyttes til at tilbyde flere fleksible børnepasningstilbud til forældrene. Det skal være nemmere at få deltidspladser, så forældrene får mere tid sammen med deres børn.

Desuden skal forældre på børnepasningsorlov have et tilskud fra kommunen, så flere vælger den mulighed til gavn for børnene og samtidig en besparelse for kommunen i form af vuggestuepladser.

CD støtter også gerne, at der skabes kontakt til erhvervslivet i vores by med henblik på etablering af virksomhedsbørnehaver.

Jeg er godt klar over, at utraditionelle pasningstilbud ikke er venstrefløjens kop te. Men hvad kan man gøre, når det viser sig, at det år efter år bliver sværere at finde egne byggegrunde til etablering af nye daginstitutioner i vores by.

Endelig må man ikke glemme, at omkostningerne ved privat børnepasning er væsentlig lavere end ved de traditionelle daginstitutioner.

CD er overbevist om, at antallet af ældre over 65 år er faldende i de nærmeste år. Derfor er CD indforstået med, at der tilsvarende skal ske en reduktion i antallet af plejeboliger. Vi kan altså langt hen ad vejen tilslutte os den fremlagte plejeboligplan. Men CD frygter også at de tal, som er grundlaget for planen ikke holder stik og er derfor betænkelig ved den planlagte reduktion på 850 plejehjemspladser. Vi er bange for, at man i planen ikke har taget tilstrækkelig højde for, at antallet af ældre i den stærkt plejekrævende gruppe over 80 år stiger. Og hvem ved, det kan jo være, at hele gruppen af københavnere fra 70 år og opefter vælger at leve længere end beregnet. et fornuftigt valg i øvrigt.

Men som sagt, så er CD ellers tilfreds med intentionerne i plejeboligplanen og støtter også intentionerne om at renovere og forbedre de eksisterende plejeboliger for at forbedre livskvaliteten for vores ældre medborgere.

Mange af byens idrætsfaciliteter er i en elendig stand, og hvis man ser på de kommende budgetår, så må man erkende, at der nærmest skal falde penge fra de københavnske træer for at renovere dem.

Man må tænke i nye baner. Derfor støtter CD overborgmesterens holdning om, at der skal skabes et bedre samarbejde mellem kommunen, idrætsklubberne, erhvervslivet og andre interessenter.

CD og sikkert mange andre har fortsat en drøm om, at der bygges en international svømmehal i kommunen. Denne drøm kunne måske realiseres ved et godt samarbejde mellem kommunen og erhvervslivet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

I forbindelse med de sidste års budgetforlig blev der afsat midler til renovering af Østerbro Svømmehal. Renoveringen forventes tilendebragt næste år, så publikum kan benytte den fra september 2001. Det er en dag, som sikkert mange borgere på Østerbro ser frem til.

Af HS-budgettet fremgår det, at man forventer en stigning i forbrug af sygehusydelse, som igen medfører øgede udgifter. Det er måske et signal om, at man fremover bør sætte mere på at forbedre københavnernes dårlige sundhed. I den forbindelse håber jeg fortsat, at CD's mærkesag om oprettelse af et Folkesundhedscenter i Kommunehospitalets bygninger bliver en realitet i forbindelse med de kommende finanslovsforhandlinger i Folketinget.

Ellers vil CD stemme for HS-budgettet og anerkender, at man bl.a. planlægger fortsat udbygning på kræftområdet.

CD er tilfreds med, at der i takt med de stigende antal skoleelever sker en udbygning af folkeskolen med to nye skoler. Det ser vi frem til. Men det er ikke nok blot at etablere to nye folkeskoler. CD mener, at mange af de københavnske folkeskoler er i så elendig stand, at vi vil være de første til at bakke op om en politisk beslutning om at tilføre området flere midler til renovering og vedligeholdelse.

Det er ikke nogen hemmelighed, at arbejdsløsheden i de sidste par år er faldet markant. Men det betyder ikke, at man på aktiveringsområdet skal stå stille og vente på, at der igen sker en stigning i arbejdsløsheden. For netop det store fald i arbejdsløsheden giver mulighed for, at man kan bruge flere ressourcer på at få gruppen af svage ledige sluset ind på arbejdsmarkedet, således at de kan leve et værdigt liv.

CD støtter, at der i den kommende tid gøres en ekstra indsats for at få flere indvandrere opkvalificeret gennem uddannelser og andre former for aktivering, således at de på sigt kan komme i arbejde og derved blive selvforsørgende.

Selv om København er en del af et velfærdssamfund, så støder man hver dag på mennesker, hvis liv af den ene eller anden grund er gået i stykker. Det drejer sig om gruppen af stofmisbrugere, alkoholikere, psykisk syge og de hjemløse. Som det er i dag, fastsættes støtten til de svageste efter, om man forventer stigning eller fald i antallet. CD mener, at det er vigtigt, at samfundet så tidligt som muligt sætter ind med forebyggende foranstaltninger i stedet for først at få øje på problemerne, når skaden er sket, og man ikke kan hjælpe det pågældende menneske på fode igen.

Det forebyggende arbejde bør målrettes, ikke kun mod den enkelte, men mod hele hans familie. Det gør vi, fordi vi i CD mener, at en velfungerende familie er fundamentet til løsning af en del personlige og sociale problemer.

Efter CD's mening bevæger integrationsarbejdet sig i en positiv retning. Vi er især glade for, at der nu reelt er indledt et samarbejde mellem det rådgivende Integrationsudvalg og Integrationsrådet.

Man blev sammen enige om en plan for særlige indsatsområder på integrationsområdet. Det bliver spændende at se resultaterne, der kommer ud af arbejdet. På CD's vegne kan jeg kun håbe på, at det kommende arbejde på integrationsområdet vil give gode resultater, som vil afhjælpe nogle af problemerne på integrationsområdet.

Københavns Kommune tilbyder i dag dansk sprogstimulering til alle indvandrerbørn fra 4-års alderen. Tilbuddet gives til de indvandrerbørn, som ikke er tilknyttet

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

kommunens daginstitutionstilbud. CD støtter en videreførelse af tilbuddet, idet vi tror, at det er med til at styrke de omtalte børn sprogligt og pædagogisk og derved letter overgangen, inden de skal starte i folkeskolens 1. klasse.

Københavns Kommune er en serviceorganisation, som er skabt for borgernes skyld. Det er en kendsgerning, som kan være svær at genkende, når man henvender sig til kommunen. I stedet for at kommunens medarbejdere indleder samtalen med »Hvorfor vil du vide det?«, så burde de hellere afslutte samtalen med »Og er der andet, jeg kan hjælpe med?«. Omstillingen fra oplyst enevælde til en reel dialog med borgerne er i fuld gang, det er blevet meget bedre. Men det er vores opgave yderligere at skubbe på udviklingen, så borgerne mødes med oprigtig velvilje, når de kontakter kommunen.

Et middel, til at forbedre kontakten til borgerne, kunne være at indføre en kommunal servicegaranti. Når en privat virksomhed som Falcks Redningskorps kan indføre en minutgaranti, hvor de garanterer at yde assistance inden 45 minutter, ellers får abonnenten 100 kr., så kan Københavns Kommune også indføre en tilsvarende garanti på sine ydelser.

Servicegarantien kunne indføres på en lang række områder og skal garantere, at borgerne får de ydelser, de har krav på. F.eks. kan der indføres servicegaranti på hjemmehjælp, ventetid på hospitalsbehandling og pasningsgarantien.

På hjemmehjælpsområdet kunne garantien f.eks. sikre den ældre, som er visiteret til rengøring, at hvis kommunen ikke inden for en måned leverer mindst, lad os sige 75 pct. af den lovede rengøring, så får den ældre en pose penge til at købe hjemmeservice for. Garantipengene skal gives oven i den kommunale hjemmehjælp, som ikke skal reduceres af den grund. En sådan kommunal servicegaranti er omkostningsneutral. Hvis kommunen blot lever op til sine egne målsætninger, så udløses garantien slet ikke.

Overborgmesteren har luftet tanken om at hæve kommunalskatten med 0,1 pct. til næste år. CD er betænkelig ved en skattestigning, især af hensyn til den psykologiske effekt. Skatten i kommunen har været fastholdt uændret siden 1996, og det har været medvirkende til en ekstra turbo-effekt i den københavnske økonomi. En skattestigning på 0,1 pct. vil ifølge forvaltningen give 57 mill. ekstra i kassen.

Lad mig her henvise til Amternes og Kommunernes Forskningsinstitut (AKF), som i 1995 analyserede virkningen af skattestigninger og besparelser i rapporten »Københavns Kommunes økonomi»: 10-20 pct. af en skattestigning forsvinder ud i den blå luft på grund af mindre aktivitet i kommunen. Er det fornuftigt, at københavnere skal betale 70-80 mill. for at kommunens økonomi forbedres med 57 mill.? Mottoet om, at pengene ligger bedst i borgernes lomme, er ikke altid forkert.

CD vil ikke afvise, at en skattestigning kan blive nødvendig. Der kan være gode grunde til at tage en skattestigning i år frem for at vente til næste år. Men det må dog kun ske som en sidste udvej, f.eks. til at sikre bedre støtte til de allersvageste i vores samfund, altså de grupper som ikke har fået del i den konjunkturopgang, som København har oplevet i de seneste år.

I budgetbemærkningerne kan man læse, at Københavns Kommune ønsker at komme i dialog med borgerne. Det lyder meget smukt, men kendsgerningen er desværre, at selv om servicen til borgerne i de sidste år er blevet væsentligt forbedret på en lang række områder, så er der lang vej til, at den service, som kommunen yder til borgerne,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 7. september 2000

fungerer optimalt. Og først når det lykkes kan man tale om egentlig dialog. En dialog er gensidig, og det kræver at kommunen også slår ørerne ud.

CD roser overborgmesteren for hans arbejde på det område og vil fortsat støtte ham i arbejdet med at ruske op i det gamle administrationsapparat i København.

Som flere må have bemærket, så hykler CD ikke ved at foreslå store udgiftskrævende projekter, som alle er enige i, men som ingen kan finde penge til. CD vil møde op til de kommende budgetforhandlinger med forslag om omlægninger og nytænkning på en lang række områder. De store udgiftskrævende forslag overlader vi til Dansk Folkeparti og venstrefløjen.

Som det tidligere er nævnt, så er årets forventede overskud meget mindre end sidste år, hvorfor de kommende budgetforhandlinger bliver meget vanskelige. Men én ting er sikkert, CD vil som altid være åben for alle forhandlinger som sigter efter en bred politisk aftale om det kommende års budget.

Torsdag den 7. september 2000, kl. 20.35, blev budgetforhandlingerne udsat til mandag den 11. september 2000, kl. 16.00.

Mødet sluttede kl. 20.35